

ДЖЕЙ РЪСЕЛ ТУНЕЛ

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

1.

— Копелето му недно!

— Леле! Ам'чи тоз скапан лайнар е пукясал, мамицата му!

Денис Рейгън вдигна поглед от подпухналия труп. Двама скитници — „бездомни граждани“, напомни си той — бяха минали право през заградения участък и стояха от двете му страни.

— Ам чи то са му окапали ташаците — каза по-ниският.

— Мож тъй да са'й родил бе — предположи другият.

— К'во говориш бе, тъй да са'й родил? Хич без скапани ташаци ли? И с всички онез дупки ли са'й родил, мамицата му? А бе, педал такъв? И с избодени зъркели ли са'й родил бе? К'во ша кайш, а?

— Викам само, че може бе. Не, че е тъй.

— Маккийн! Морисън! — изкрещя Рейгън. Той умолително погледна нагоре към небето, но видя само гъстите утринни облаци. Отново заръмя и Рейгън го прие като подигравателен отговор на безмълвната си молитва.

Униформените полицаи се затътриха по мръсния пясък. Те застанаха в нещо като стойка „мирно“ пред него, като правеха всичко възможно да не зяпат към трупа.

— Да, господине! — едновременно казаха патрулните.

— Бихте ли разкарали тези скитници? — рече той. — И айде да се помъчим да държим публиката по пейките, а? Искам да кажа, поне да се преструваме, че познаваме процедурата.

— Бездомни граждани, господине — поправи го Морисън.

— Какво? — прошепна Рейгън.

— Бездомни граждани. Според настоящите директиви на управлението, „бездомни граждани“ е официалното...

— Господи божичко! — изкрещя Рейгън. — Просто ги разкарайте!

— Слушам, господине — хорово отвърнаха патрулните и затикаха двамата дрипльовци обратно към Оушън авеню.

Гласовете им се отдалечиха. Отново се появи Уидърспун, който застана с гръб към трупа. Изглеждаше мъртвешки блед, въпреки загара

си, гъстата му коса беше разрошена. „Защо скапаняците никога не оплешивяват?“ — зачуди се Рейгън. Уидърспун бе оставил самото и вратовръзката си в колата, но по ризата му се виждаха издайнически петънца от повръщане и по влажното петно на дясната му обувка бяха полепнали песъчинки.

— Комедианти — замислено поклати глава Рейгън.

— Бездомните граждани ли?

Рейгън хвърли поглед към Уидърспун, за да види дали не го подиграва, но младият сержант изглеждаше съвсем сериозен.

— Да — отвърна той, — и те.

— Господине... — понечи да започне Уидърспун.

— Остави — прекъсна го Рейгън.

— Просто...

— Остави, казах ти. Случва се. Какво става с катафалката?

— На път е. Рано тази сутрин е имало още няколко случая и патоанатомията е задръстена догоре.

Рейгън кимна. Скапаната престъпност излизаше извън контрол. Отново. Над двайсет убийства всеки уикенд. Войни за територии, гангстерски убийства, наркотично безумие. И вече не само в южната част на централен Лос Анджелис. През последната година убийствата се бяха увеличили с повече от трийсет процента. И медиите — „шибаните медии“ — вдигаха адски много шум. Онези фризирани многознайковци — които, отбеляза Рейгън, също никога не страдаха от оплешивяване — сдъвкваха управлението заедно с парцалите. Особено когато ставаше дума за тунела. Не можеш да включиш телевизора без някой хубостник с квадратно чене да вие до небесата, че тунелът разкъсвал на парчета тъканта на обществото. Божичко! Забравили ли бяха вече за тревата? Какво беше станало с доброто старо време?

А щом шибаните медии продължаваха да се вманиачават, това бе и основен приоритет на костюмарите от центъра, които живееха и умираха по милостта на новините в шест часа.

Рейгън хвърли поглед към трупата през ситния дъжд.

Не можеше да повярва, че не е работа на гангстери. По дяволите, бе приел сигнала от Хърбст, само защото му се стори сигурен. Но убитият не му се струваше подходящ за това: прекалено бял, прекалено стар. Без подпис. Когато правеха такива номера, копелетата

подписваха шедьовъра си с букви, големи колкото тези на входа на Холивуд.

Не, това си бяха говна и Рейгън надълбоко беше нагазил в тях. Сам си го бе изпросил и сега трябваше да се оправя.

Това беше най-гадната работа и означаваше мълчание. Никаква преса, ограничена информация за медиите, само колкото е нужно да знаят. Строга политика на управлението: гражданите да не се тревожат повече от необходимото. Не и при цялото това безумие и определено не след неособено умелите действия на полицията с последните двама серийни убийци. Върхът бе, че навярно щеше да му се наложи да се свърже с проклетото „Бюро“. Нямахше нищо по-лошо от това да работиш с онези нахални кретени.

— Уидърспун.

— Да, господине!

Поправка: само едно нещо беше по-лошо. Бяха му натресли тъп партньор. „Специална задача“, бяха му казали. Специални говна, точно. Племенник на капитан Алтън Уидърспун „Тънкокурия“. Отначало си помисли, че са му пуснали хлапето като бдително око от личен състав. Но само след седмица се убеди, че старият Тънкокур навярно отчаяно е копнеел да се отърве от този кретен. Рейгън просто бе имал лошия късмет да се окаже магарето, на което са прикачили тази опашка.

— Дръж под око това приятелче, докато не дойдат от съдебната медицина. Трябва да си купя цигари.

Той zakрачи към редицата евтини магазинчета за сувенири и павилиони за бърза закуска по кея, но един от патрулните му даде знак.

— Търсят ви, лейтенант.

Рейгън въздъхна и лапна ментов бонбон. Пъхна се зад волана на необозначения си шевролет и избърса лицето и оредяващата си коса с мръсната хавлиена кърпа, която държеше отзад. Валеше силно. Какво лято само, а? Той вдигна телефона.

— Да. Рейгън.

— К'во става там, Дени?

Донатели.

— Вали като от развалена чешма. И е мокро. Господи, влажно е като усмивката на кмета. Съвсем сигурен съм, че ще се простудя, а

няма нищо по-лошо от лятна настинка. Трябва да е заради глобалното затопляне или нещо такова.

— Гадно е, зная. Виждам капките през прозореца. Обаче не ги чувам заради климатика.

— Гадняр.

Последва силен шум: или смях, или пращане от връзката.

— Е, какво е положението? — попита Донатели.

— Имаме един грозен труп. От водата. Всичко, което можеш да си представиш в областта на порезните рани, че и повече. Племенничето си избълва червата.

— Истински Уидърспун. Разкажи ми за трупа, Денис. Нарисувай ми словесен портрет.

— Бил е във водата поне едно денонощие. Може би две. Многобройни прободни рани. Горили са го, рязали са го, драли са му кожата. Няма нито очи, нито хуй. Някой се е кефил с този тип.

— Прилича ли на дело на нашите приятелчета?

Рейгън въздъхна.

— Мисля, че не, Кърмин. Адски е гадно, даже по гангстерските стандарти. Пък и не носи ничий подпис.

— А стига бе!

— Продължавай в този дух, сладур.

— Добре. Тъкмо се каним да се заемем с взлом и убийство в някаква лаборатория в Уестууд. Знаех си, че си попаднал на нещо кофти, но първите данни сочат, че онова в Уестууд определено е свързано с гангстери. Ти ще свършваш ли скоро?

— Само чакам момчетата от съдебна медицина.

— Добре. Защо не оставиш младежа сам да се оправя и не си замъкнеш увисналия задник до „Фидра Фармасютикъл“? Голям комплекс в Сепълведа. Хубавичко се поогледай и ми кажи дали по труповете няма подобни следи.

— Ясно. Хей! Кой покрива местопрестъплението в Сепълведа?

— Хмм...

— Аха! — рече Рейгън.

— Там е Бролин.

— По-добре да ми беше заврял чадър в гъза, а?

— Я по-любезно, лейтенант.

— Да бе, да.

— А, Денис?

— Казвай!

— Някой вече се е изпуснал. Пълно е с лешояди, тъй че внимавай как се държиш.

— Медиите, казваш...

— Шибаните медии — поправи го Донатели. — Съкрушен си, ясно ми е. Просто се размърдай.

И Рейгън го послуша.

2.

Рейгън си поправи вратовръзката и лапна нов бонбон. После закачи златната значка на гърдите си и си проби път през тълпата от лешояди, стълпили се около главния вход на „Фидра Фармасютикъл“. Забеляза, че на местопрестъплението вече са пристигнали два местни телевизионни екипа, а колата на третия тъкмо паркираше. Той забави ход и даде възможност на операторите да се завъртят и да го заснемат. Бащински кимна на униформените, които охраняваха вратата, и потупа нечие синьо униформено рамо. Главният редактор на Канал 5 си умираше за кадри с ченгета, които изглеждат самоуверени и официални. Преди да влезе вътре, Рейгън спря, обърна се и огледа тълпата с проницателен детективски поглед.

„Още един адски готин кадър“ — помисли си той.

В сградата пазеха други двама униформени. Единият пушеше, докато другият зяпаше към няколко малки видеомонитора, монтирани на рецепцията. Ченгето полууважително му кимна. Рейгън хвърли поглед към мониторите и видя Джени Бролин да разговаря с нисък плешив мъж в дълъг коридор. В дъното забеляза и Фреди Лийбовиц от техническия отдел, който се мотаеше заедно с хората си.

— Освен от отдел „Убийства“, има ли някой друг? — попита Рейгън, като посочи към екрана.

Униформеният вдигна глава и се прозя.

— Тъхъ.

— Как се стига до местопрестъплението?

Ченгето неопределено махна с ръка наляво.

— Няма начин да се казваш Уидърспун, нали?

— А?

— Така си и мислех.

Рейгън поклати глава и проследи поредицата от униформени постове. Докато вървеше по стерилните коридори, виждаше през отворените врати надзъртащи нервни лица. Забеляза камари скъпо наглед оборудване и сбърчи нос от непреодолимата смрад на химикали и дезинфектанти. Изглежда цялото крило представляваше лабораторно

пространство. Масите с къркорещи стъкленици и въртящи се центрофуги го караха да си мисли за луди учени, но не видя превити гърбове, нито пък се чуваше безумен кикот.

Мина през няколко двойни врати с предупреждения за работа с опасни вещества и забеляза Бролин в дъното на коридора. Рейгън хвърли поглед през рамо към камерата над вратата. После се приближи зад Бролин и се заслуша в разговора ѝ с плешивия мъж.

— Имате много странни идеи за охраната — рече тя. — Искам да кажа, ако, разбира се, това нещо е толкова важно и секретно, колкото твърдите.

— Струва ми се, че не схващате какво ви обяснявам. Работата ни тук е свързана с производство на продукти, които са фирмена тайна, да, но те не могат да се откраднат така, както вие може би си мислите. Сами по себе си образците нямат особена стойност — всъщност, даже са потенциално опасни. И определено нямат стойност за шайка... гангстери. Даже да попаднат в ръцете на по-... образовани хора, те ще са безполезни без съпътстващата ги документация, независимо колко внимателно ги анализират. А повечето от материалите дори не са били в лабораторията — поне не би трябвало да са били. Разбира се, ще научим повече, когато пристигне доктор Бернули. И всичко това, естествено, ако приемем, че целта на обира е била такава.

Бролин с кисело изражение се втренчи в Рейгън. Той престорено ѝ се усмихна, но без да изпуска от поглед плешивия.

— Имате ли някакви други идеи? — попита тя.

— Както вече ви казах — три пъти, струва ми се — просто не съм в състояние да си обясня инцидента. Тук никога досега не се е случвало такова нещо. Пък и по мое мнение, не само като изпълнителен директор на „Фидра Фармасютикъл“, но и като данъкоплатец, разкриването на престъпления е основно ваша работа.

— Вие го казвате! Говоря като човек, който използва данъците, разбира се. Добре, докторе, засега стига. Ще трябва да нахвърляте нещо писмено, но това може да почака.

Дребният мъж за миг се обърна към Рейгън и го огледа от горе до долу. После с неодобрително според Рейгън изражение сбърчи нос и бързо се отдалечи. Бролин започна да пише в бележника си със ситен почерк, който не биха могли да разшифроват даже в криптографския отдел на ЦРУ.

— Чудничко, а? И казват, че времето на чара било отминало. Но пък „това са въпроси, които може би не разбирам“, нали така?

— Кой беше този?

— Гланвил. Шеф на изследователския екип тук. „Три пъти“. Божичко!

— Той греша — каза Рейгън, като следеше с поглед отдалечаващия се Гланвил.

— Затова не го кани на среща. А ти пък какво правиш тук, мамка му?

Подобно на повечето ченгета — подобно на Рейгън — Бролин беше изключително ревнива по отношение на територията си. Може би дори повече от другите, защото си мислеше, че момчетата от управлението не си падат по нея.

И в това отношение навярно не бе много далеч от истината.

— Да не би да ми трябва парола? Какво ще кажеш за „риба меч“? Праща ме Донатели, ти какво си мислиш? Открих под кея в Санта Моника да плава малко пача. Капитанът казва, че и ти си намерила същото и се предполага, че трябва да проверя дали от двете парчета ще стане сандвич. Съгласна ли си?

— Откога има значение какво мисля аз?

Рейгън само се усмихна.

— Имам нужда от теб, колкото от попара, Рейгън. Искам те, колкото искам да получа тикове.

— Просто ми разкажи.

Бролин дълбоко си пое дъх.

— Някъде между полунощ и четири часа все още неизвестен брой престъпници — навярно трима-четирима — проникват вътре през един от прозорците в покрива на административното крило. Намира се точно от срещнатата страна. Скапаняците са знаели какво искат, 'щото направо са дошли в тая лаборатория. По това време вътре работела Даян Съмърс, чернокожа... извинявай, афроамериканка, двайсет и четири годишна. Навярно ги е изненадала, защото не се предполагало, че ще е там. Те импровизирали. Направили си малък купон и я нарязали на парчета. Обзалагам се, че също са я изнасилили. Овършали са лабораторията, ама здравата. Надраскали са по всички стени гангстерски говна. Даже не мога да ти кажа какво липсва, ако

изобщо нещо е взето. В момента очакваме онзи, на когото е тая лаборатория. Някаква голяма клечка, казва се Бернули.

Рейгън кимна.

— Струва ми се, че съм чувал за него.

— Да, тук всички само дето не коленичат, когато изричат името му. Бил е във Фриско, но е хванал самолета за насам.

— Недей да казваш „Фриско“. Хич не е модерно.

— О, няма? Ами какво ще кажеш за „да го духаш“? Това модерно ли е?

Рейгън не й обърна внимание.

— Дали е бил тук снощи?

Бролин взе от стола брой на „Лос Анджелис Таймс“ и му го подаде. Точно над гънката по средата на една от вътрешните страници имаше репортаж за международна конференция по вирусология в Сан Франциско, придружен от снимка на елегантен красив мъж, говорещ от огромна трибуна. Надписът отдолу идентифицираше контето като „прочутият учен д-р Самюъл Дж. Бернули“.

— Хм — произнесе Рейгън. — Може да е идвал и да си е отивал.

— Ще проверим — сви рамене Бролин.

— Как са се измъкнали престъпниците?

— Излезли са през скапаната предна врата.

— А охраната?

Бролин сбърчи лице и започна да помпи с ръка пред чатала си. Рейгън състрадателно кимна.

— Донатели приказваше за гангстери, но това не ми мирише на тяхна работа.

— Да, вече получихме списък с лайната, дето ги държат тук, и тая сграда спокойно би могла да служи за самоучител по приготвяне на дрога.

— Леле боже.

— Няма майтап. Когато бъде съобщено за случая, само следи за удари по фармацевтични лаборатории в града. Залагам пет към едно, че ще открием някой силно загорял прошляк от тукашния персонал, когото са прилъгали да се разприказва.

— Ако бях на твое място, нямаше да приказвам така.

— Хей, ако беше на мое място, щях да се гледам как си го духам.

Рейгън поклати глава.

— Ами момичето?

— Навярно е случайност. Попаднало не където трябва, не когато трябва.

— Звучи логично. Не виждам каквато и да е връзка с моя човек. Разкажи ми за трупа.

Бролин се усмихна за първи път, откакто беше видяла Рейгън.

— Това е специалитетът на заведението. Виж сам и после пак ще си поприказваме.

Рейгън я последва по коридора и кимна на Джак Макклиъд, партньорът ѝ. Спряха през масивна двойна врата с непрозрачно стъкло. Метален знак с големи червени букви предупреждаваше: „ОПАСНИ ВЕЩЕСТВА“. С още по-едър шрифт пишеше: „Д-р Самюъл Дж. Бернули“.

— Надявам се, че не си ял пъстра закуска — рече Бролин и му подаде гумени ръкавици.

Той отвори вратата.

Първо го посрещна смрадта. Тежка като в претъпкана мотриси на метрото в пиков час през лятото. Но металическа и замайваща, каквато може да е единствено миризмата на разлята кръв. Тя притъпи другите му сетива. Мозъкът му бе прекалено шокиран от обонятелно претоварване, за да регистрира онова, което съобщават очите му. Рейгън извади кърпичката си и я притисна към устата и носа си.

— Новият парфюм на Калвин Клайн — каза Бролин. — „Обезкървяване“.

Рейгън направи две крачки и замръзна, когато картината в главата му придоби форма.

Видя кошмар в червено. Неоимпресионистични мотиви като от платно на Роршах украсяваха стените наред с кървави гангстерски надписи. Подът и лабораторните маси бяха покрити с разбито оборудване и натрошено стъкло. Експериментални останки плаваха в сгъстяващи се пъстроцветни локви.

Из стаята бяха разхвърляни хартии и разпокъсани бележници. Вратата на огромен индустриален хладилник зееше отворена, но лавиците бяха огънати и разкривени. Пробитите останки от пакети с кръв висяха от рафтовете като плодове, оставени прекалено дълго на дървото. Стоманената врата беше покрита с надписи, надраскани със

засъхваща кръв. Червени петна имаше дори по флуоресцентните лампи на тавана.

На една от стените се виждаше огромен надпис: „КРЪВ 3-2“.

Фред Лийбовиц и хората му се въртяха из помещението, остъргваха проби и правеха снимки. Всички носеха дебели гумени ръкавици, хирургически маски и пластмасови очила. Когато Рейгън влезе, Лийбовиц вдигна поглед. Очилата му бяха опръскани с малки червени точки. Устните на Фреди се сгърчиха в бледа усмивка, едва забележима под маската му.

Трябваше му минута, за да фокусира набръчкания чаршаф върху една от лабораторните маси. През годините бе виждал повече от достатъчно обезобразени трупове — по дяволите, мъртвецът под нея му беше достатъчен, за да не хапне никога през живота си черен дроб — и се бе научил да го понася. Също като лекарите, ченгетата знаеха как да изключват част от себе си по време на работа, иначе не се задържаха дълго. Но този път Рейгън усещаше нещо повече от обичайното. Просто не искаше да види какво лежи под онзи чаршаф.

Но въпреки това погледна.

Там, където чаршафът прилепваше към трупа, се бяха образували няколко много влажни, много червени петна. С два пръста Рейгън лекичко го хвана за чист участък и хвърли плах поглед из стаята, за да се увери, че никой от хората на Лийбовиц не му обръща внимание. После дръпна чаршафа.

Няколко секунди по-късно можеше да каже, че това е била млада жена, но пък той беше опитен детектив. На пръв поглед човек нямаше как да е сигурен. А и кой друг, освен детектив, би могъл да понесе повече от един такъв поглед?

Тя нямаше лице.

На негово място се виждаше кухня от превърнати в каша кост и плът. Спирални мотиви в тъмночервено и блестящо розово се преплитаха в кубистична имитация на човек. Извит хрущял от носа стърчеше от купчина сиво... нещо. По кухнята като необработени скъпоценни камъни бяха пръснати перлени парченца от разбити зъби и сребристи пломби. Само неравно парче изсъхнал син език показваше мястото, където някога можеше да е била устата.

Сякаш бе дело на слабоумен касапски чирак. Рейгън плъзна поглед по назъбения разрез от чатала до ключицата. Никога не беше

смятал анатомията за своя силна страна, но сега бе сигурен, че от купчината накълцана тъкан липсват един-два органа. Два пъти преброи ребрата, но едно все не достигаше. Забеляза също, че го няма палецът на лявата ръка.

Няколко секунди по-късно го видя забит в кървавата каша между краката ѝ.

Лийбовиц застана до него и си свали маската. Измъкна от джоба си лъскав форцепс и го пъкна в обезобразените гениталии на момичето. После леко завъртя инструмента, успя да измъкне отрязания палец и го постави в полупрозрачна торбичка за веществени доказателства. Той спря и сбърчи чело, загледан в стоманения инструмент, след което го повдигна към носа си и го подуши.

— Какво има? — попита Рейгън.

— По дяволите — каза Лийбовиц. — Никога вече няма да успея да разкарам тая миризма.

Хората от екипа му изреваха и Фреди избухна в смях.

Рейгън се насили да докара мъжкарска усмивка, после се завъртя и излезе, преди да повърне на местопрестъплението.

3.

Дъжд.

Когато в Лос Анджелис вали, улиците стават убийствено хлъзгави. Бетонните и асфалтови гръбнаци на града потръпват и се свиват под ударите на странната течност. Вибриращите лосанджелиски фасади се срещат в яростен двубой със сивите небеса, дори когато ги докосват сребристите пръсти на мълниите.

Дъждът не е на място в Лос Анджелис. Не изглежда нормално и естествено. Неразбираем е.

Не е част от начина на живот.

Скъпи автомобили се плъзгат и се поднасят като детски картинг в лунапарк. Стомана и фибростъкло хрущят и се пръскат стъкла, докато нервни, объркани шофьори се движат с петнайсетина километра в час по-бавно или по-бързо от необходимото. Меки тела отскачат като топки за боулинг по хлъзгавите магистрали и потъват в тъмночервени локви.

На Греймарч това му харесваше.

Той мрачно се усмихна, докато автомобилът му се плъзгаше по пасаденската магистрала на път за гробището. Беше дал на траурната процесия достатъчно преднина. Полузаслушан в брътвежа по радиото — някаква психодокторка пръскаше психослюнки — Греймарч несъзнателно почукваше с пръсти по волана в такт със скърцането на чистачките.

Погребенията го опияняваха. Всички са облечени в почтително черно и мрачносиво, всички са сковани, благоприлични и с издължени лица. Подсмърчащи и разплакани. С твърд и стоически вид или унили и патетични. Мокри цветя, стиснати в юмруци пред съзлививи гримирани очи. Покашляне и тътрузене на крака. Джавкаци свещеници и хилеци се бебета. Дълги черни коли с отегчени шофьори в строги униформи и тъпи фуражки.

Смрад на цветя и тлен.

И за какво?

Разбираха ли го? Изобщо имаха ли някаква представа?

Не, естествено.

Смъртта беше загадка. Стената, която не можеше да се изкатери, бездната, която не можеше да се прескочи. Смъртта бе абсолютната непознаваемост.

Греймарч обаче разбираше: малко надценяваха смъртта.

Докато минаваше през центъра на Лос Анджелис движението оредя, но дъждът още повече се усили. Трябваше рязко да натисне спирачки, когато изскочи иззад остър завой на старата магистрала и някакъв скапаняк със сребристочерно порше, без да сигнализира, му пресече пътя. Греймарч видя, че шофьорът си приказва по клетъчен телефон. Регистрационният номер на колата отразяваше суетата на собственика ѝ: „АЗ СЪМ СУПЕР“.

Той намали звука на радиото и настъпи газта, за да се залепи за поршето. Другият шофьор също увеличи скоростта, но Греймарч не изоставаше и се движеше само на сантиметри зад него. Поршето рязко се престрои, но той го последва под воя на клаксоните. Автомобилът на другия внезапно се върна вдясно и безразсъдно се пъкна между две коли. Задницата му леко поднесе.

Греймарч се изравни с поршето и яростно го изгледа. Шофьорът имаше малка глава и дълга до раменете червена коса. Чиста проба скапан рокаджия. Той гледаше назад-напред между Греймарч и хлъзгавия път през себе си. От устните му се сипеше яростен порой ругатни, пъкнал телефона между рамото и ухото си. До него седеше холивудска блондинка, загоряла и синтетична, цялата цици и коса. Тя се наведе напред и се втрени в Греймарч. Изглеждаше нервна, пълните ѝ устни бяха нацупени. Греймарч кимна.

„Минетчийски град“ — помисли си той.

После се усмихна и прати въздушна целувка — с език — към поршето.

Червенокосият обезумя.

Той заудря по волана и запрати клетъчния телефон на пода. Изскочи от платното си и се понесе право към Греймарч, който отби в скоростното платно. Зад него запищяха спирачки. Поршето не го улучи и припряно се върна вдясно. Някъде назад отново засвириха клаксони.

Греймарч намали скоростта, докато отново се изравни с другия, но този път през едно платно. Видя блондинката. Изглеждаше уплашена, викаше на шофьора и го дърпаше за ръката. Червенокосият

вдигна юмрук и ѝ изкрещя. Тя потръпна, когато той за миг загуби контрол и колата се качи върху тясната наклонена странична лента.

Шофьорът яростно гледаше Греймарч. Устните му се движеха като на преживяща крава. Той удари с малкия си юмрук по прозореца.

Греймарч бръкна в жабката, когато в платното помежду им застана камион. Беше натоварен с хляб и отстрани под емблемата на фирмата бе нарисувано херувимско бебешко лице. Дъждът се стичаше по бузите му като радостни сълзи.

Греймарч спусна електрическия прозорец от дясната страна.

Камионът отмина напред. От ауспуха му бълваха гъсти валма черен дим, които се сливаха с лосанджелиските миазми.

Той видя поршето през дима — все още се движеше успоредно с него.

Сто и десет километра в час.

Четири хиляди оборота в минута.

Двайсет и втори калибър.

Една от неговите играчки.

Улучи предната гума на поршето с втория изстрел. Почувства се зле.

Би трябвало да му е достатъчен само един.

Мишелинът експлодира и се превърна в ленти безполезна гума. Шофьорът изгуби контрол. Поршето се замята наляво-надясно, после се качи върху наклонената лента и с дъжд от искри отскочи от бетонния парапет. Червенокосият рязко върна колата в платното. Автомобилът ужасно поднасяше по хлъзгавата настилка и той натисна спирачки.

Голяма грешка.

Гадно зелен форд се вряза в него. Поршето отново се качи върху лентата. Изправен пред опасността от извисяващата се бетонна стена, шофьорът зави наляво.

Грешка номер две.

Той улучи бронята на форда и отлетя от нея като билиардна топка. Шофьорът на форда наби спирачки и поднесе, незабавно ударен отзад от черен сааб, който на свой ред отнесе мотоциклетист без каска от лявата си страна.

Навсякъде пишеше метал.

Поршето отново се плъзна по леко наклонената лента. Все още се движеше прекалено бързо. Греймарч намали скоростта и отби в дясното платно, за да проследи развръзката в огледалото за задно виждане. Видя, че червенокосият изглежда замаян. Пищяха спирачки, скърцаше гума, виеха клаксони.

Червенокосият изобщо не видя дебелия стоманен парапет.

Поршето рязко спря и изкуствената блондинка изхвърча през предното стъкло.

„Винаги закопчавай предпазния си колан — помисли си Греймарч. — Не само, че е разумно, такъв е законът.“

Той се закова по средата на пътя. През купчината от стомана и плът, която задръстваше и трите платна на магистралата, не можеше да мине автомобил. Покрай бетонния парапет от другата страна станаха още катастрофи, тъй като шофьорите непредпазливо намаляваха скоростта, за да напълнят очи с кървавата гледка.

Греймарч направи обратен завой и откри останките от нелюбезното порше. По напуканото стъкло над волана имаше червени пръски.

Той се усмихна. Този нюанс на червеното беше по-тъмен от косата на шофьора.

И се стичаше. Бавно.

Психарката по радиото приказваше за самозареждане във връзки, в които единият е психически зависим от другия. Греймарч усили звука. Това го интересуваше.

После започна да почуква с пръсти в такт с чистачките.

И подкара напред.

Когато прескочи високата до гърдите каменна стена на гробището, Греймарч пак се зачуди дали Бернули изобщо ще дойде. И ако дойдеше, кой можеше да е с него. Докторът обичаше да е в центъра на вниманието и нямаше проблем да го следи, но някои от спътниците му — неговите господари, макар че д-р Сам никога не би го признал — напоследък бяха трудно откриваеми. Греймарч беше започнал да предсеща кой се грижи за Бернули напоследък.

Може би щеше да дойде с Тайтс.

Той скочи на земята и приклепна сред някакви храсти. В далечината изтътна гръмотевица, сякаш извисяващата се планина Сан Гейбриъл мощно се беше оригнала. „Странно, че семейство от центъра на Лос Анджелис има парцел в такова гробище“ — помисли си Греймарч. Дъждът отслабна до едва доловим ръмеж, който пареше кожата като ухапвания от комари. Той отвори уста и напълни гърлото си със студената гадна течност.

Забеляза опечалените, събрани около парцел на петдесетина-шейсетина метра. Приведен, Греймарч се затича през мокрите шубраци и се приближи достатъчно, за да може да гледа.

Застана зад огромен мраморен паметник, увенчан с фигурата на „Мустанг’68“. Хвърли бегъл поглед към надписа, после внимателно го препрочете:

„ГАРИ ДЖОУНС, 1951–1986

Той обичаше майка си.

Той обичаше автомобила си.

Той обичаше да лиже путки.“

Не за пръв път се зачуди дали на света има друго място като Южна Калифорния.

Гръмотевиците продължаваха да тътнат из долината, докато траеше траурната служба. Греймарч огледа тълпата от предимно чернокожи опечалени. Изглеждаха отвратени — дъждът им проваляше деня. После трябваше да носят хубавите си костюми и рокли на химическо чистене.

Забеляза го застанал на първия ред между уморена наглед чернокожа старица и нервен тийнейджър. Беше минало доста време, но не успя да открие в Бернули каквато и да е промяна: висок и як в безукорен черен костюм. Квадратна, здрава челюст и орлов нос. Смайващо сребриста коса, отметната назад над високо, гладко чело. Проницателни сини очи, забележителни въпреки разстоянието и сумрака. Държеше набръчканата лапа на старицата в собствените си добре поддържани ръце.

Изглеждаше отегчен.

Докато го наблюдаваше, Греймарч внезапно усети тревога.

Поне един от другите трябваше да е наблизно.

Легна по корем върху гроба, предпазливо надникна иззад паметника, бавно завъртя глава и огледа присъстващите. После запълзя като змия по мократа трева и се върна в храстите до оградата.

Тръгна покрай каменната стена, отдалечавайки се от тълпата опечалени. Пръстите му се свиха около дръжката на деветмилиметровия „Браунинг“ в джоба му. Извади от палтото си втори пълнител с патрони с кухи върхове и го пъкна в левия си външен джоб. Мокри къпини протягаха бодли към него и закачаха дрехите му. Калта покри черните му ботуши с цвета на засъхнала кръв.

Когато излезе иззад гъстия храсталак, погледите им се срещнаха.

Русокосата и азиатецът стояха сред няколко палмови дървета вляво от опечалените и извън полезрението им. Блондинката Хедър наблюдаваше службата, но азиатецът — Греймарч не бе успял да научи името му — гледаше право към него. Греймарч извади пистолета от джоба си и го остави да увисне отстрани, скрит сред листата и клоните.

Нито следа от Тайтс.

Азиатецът сръга жената, която забеляза Греймарч и се усмихна. Мъжът не изглеждаше зарадван. Усмивката на Хедър бързо се стопи, когато наклони глава към яката си и заговори в нея. Греймарч видя, че от ухото ѝ излиза жица, която изчезва под якето ѝ. Същото се отнасяше и за азиатца.

Греймарч огледа тълпата, като търсеше друга слушалка или някаква реакция, но опечалените бяха неспокойни и погледите на неколцина небрежно се плъзгаха наоколо.

Бернули също се оглеждаше, но не в посоката на Греймарч. Имаше още по-отегчен вид.

Греймарч бавно тръгна обратно към колата си, като неспокойно следеше другите. Сега не бе нито моментът, нито мястото за сцени, колкото и да беше забавно. Пък и видът на Хедър и азиатца му казваше онова, което искаше да научи. Той се препъна в някакъв корен и с плясък се приземи в мътна локва.

Няколко секунди остана неподвижен, забил лице в калта. През храстите видя, че неколцина от присъстващите на церемонията озадачено поглеждат в неговата посока. Бернули също го зяпаше с

поглед, твърд като надгробен камък. Започнаха да спускат ковчега в гроба и всички погледи се върнаха към него.

Освен на Бернули. Беше видял Греймарч сред растенията и очите му се бяха разширили от... от какво? От страх? Омраза? Съжаление?

Греймарч не можеше да определи. Никога не бе успявал.

Колкото можеше по-тихо изпълзя от локвата и хвърли поглед назад към палмовата горичка. Хедър и азиатецът продължаваха да го наблюдават, но не се приближаваха към него. Русокосата все още се усмихваше. Тя се наведе и си повдигна роклята, за да оголи задник към него.

Не носеше бельо.

Греймарч видя, че опечалените тихо минават покрай гроба и хвърлят вътре цветята си. Бернули се нареди на опашката, но продължи нервно да се оглежда. Дъждът заваля още по-силно.

Тъкмо понечи да прескочи оградата, когато внезапна мълния разцепи небето. За миг фигурата му се очерта на сивия фон и като че ли всички глави се обърнаха към него.

Той бързо се скри в сенките, докато опечалените се разотиваха и гръмотевиците тътнеха последно сбогом за мъртвото чернокожо момиче.

4.

Кърмин Донатели имаше могъщи челюсти. Носът му беше широк, объл и с огненочервени спукани капилляри. От ноздрите и огромните му като слънчогледи уши стърчаха грозни снопчета сиви косми. Темето му бе плешиво, имаше огромно шкембе и като че ли излизаше направо от анимационен филм на Текс Ейвъри. И повече от всичко на света мразеше да го измъкват от удобното му кожено кресло.

Но имаше проницателни очи, остър ум и не вярваше на ушите си.

— Не, съжалявам, но не мога да приема, че инцидентите не са свързани помежду си. За цяла година не се случват два такива, какво остава за един ден. Даже и по време на гангстерските войни.

Рейгън и Бролин се спогледаха. Аутопсията и лабораторните анализи още не бяха направени — от патоанатомията щяха да пратят доклада си най-малко след два дни — но предварителните проучвания не показваха очевидна връзка между случаите и разследванията на Рейгън за плаващия труп, и не говореха за участие на гангстери.

Бролин скръсти ръце и извърна поглед. Беше убедена, че обезобразяванията са само съвпадение. Рейгън бе склонен да се съгласи с нея, но не искаше да го признае. Разбираше, че Бролин е пипнала голямото разследване и не му се щеше да отваря каквито и да е врати, които можеха да го изведат от сцената и да го скрият от погледите на медиите.

— Не казваме категорично „не“ — рече той, — а само, че няма конкретни доказателства за връзка. Раните определено са нанесени с различни оръжия. Няма данни за сходство в начина на действие или в раните, и не ни е известно неидентифицираният труп под кея да е свързан с гангстерите. Искам да кажа, че това си е гангстерски район, но засега не разполагаме с нищо. Продължаваме да търсим други възможни връзки.

— Можете ли да го идентифицирате по някакъв начин? — попита Донатели.

Рейгън поклати глава.

— Отпечатъци?

— Няма пръсти.

— Зъби?

— Няма и зъби.

— Господи! Изчезнали хора?

— Мамка му, капитане. Този тип навярно отговаря на милиони общи описания, но няма начин да го идентифицираме. Искам да кажа, че копелето е било завързано, одрано, кастрирано и изкормено. После отгоре на всичко някой е изстрелял сигнална ракета в гърлото му. Казвам ти: този тип сериозно е ядосал някого.

— Смайващо заключение, Шерлок. Продължаваш ли разследването?

— Да, естествено. Но нали знаеш как е там. Предимно скитници, курви и гангстери. А това не беше ли песен на Шер? Както и да е, известно време ще продължим да ходим там всеки ден и ще се опитаме да изловим всички рибари на кея, но играта ти е известна. Три четвърти от тях са нелегални имигранти и хич не са разговорливи, даже да знаят английски.

Донатели бавно поклати глава. Приличаше на хрътка.

— Свърза ли се с феберейците?

— Не още. Ти искаш ли да се свържа? — попита Рейгън. Отговорът вече му беше известен.

— Зная, че са хуйове и се съмнявам, че ще направят нещо повече, но може да успеят да открият случаи с идентичен метод на действие. Предполага се, че тези неща са по тяхната специалност, поне според онези чистички романчета на Томас Харис. И на мен не ми се ще да ги включвам в разследването, но засега не виждам какво друго ни остава да направим. Ами ти?

— Можеш да вдигнеш врява в пресата. И да видиш дали някой няма да ни подсказе нещо.

— Няма начин. Достатъчно работа си имаме с гангстерите.

Рейгън поклати глава.

— Е, ще пратя факс на феберейците, но не бих заложил девствеността на щерка си, че ще се получи нещо.

Бролин изсумтя, но не вдигна поглед. Въпреки това Рейгън реши, че реакцията ѝ е насочена към него.

Донатели затвори тънката папка и отвори друга.

— Ами ти? — обърна се той към Бролин.

Тя го погледна.

— Разследването продължава.

— Къде е Маклиъд?

— Все още взима писмени показания в лабораторията. Божичко, адски е муден.

— Чудя се на кого ли се е метнал такъв — подметна Рейгън.

— Оооо, много ти щракало пипето бе!

— По-спокойно, хлапета — намеси се Донатели. — Какво знаеш за жертвата?

Продължителна въздишка.

— Засега изглежда чиста. Поне няма досие. Два пъти са я глобявали за неправилно паркиране. Живяла е сама в Лос Фелис. Съседите казват, че била кротка, но симпатична. Шокирани са. — Бролин имитира повръщане. — Имала магистърска степен по органична химия от Калифорнийския университет „Дейвис“. Хората от „Фидра“ казват, че била добра служителка, много отдадена на работата и шефа си. Според мен просто не е имала късмет. Очевидно от време на време се е чукала с шефа си.

— Тоест с Бернули.

Бролин кимна и хвърли поглед към часовника си.

— Какво знаеш за него?

— Ами той е нещо като цар на вирусите. Световен авторитет и любимец на „Фидра“. Участвал в проучванията на СПИН, открил онази гадост ДПЗ, за която постоянно слушате. Донесъл е на компанията адски много мангизи. Сега се занимава с нещо съвсем различно, някакви проучвания на синдрома на войната в Залива. В общи линии, разбрах само за вирусите. Пък и всеки случай той има желязно алиби.

— Как прие новината за момичето?

Бролин се засмя.

— Сърцето му е от лед, мамка му.

Очите на Донатели леко изсветляха.

— Какво искаш да кажеш?

— Изглеждаше по-ядосан заради кашата в лабораторията, отколкото заради момичето. Каза, че престъпниците били прецакали

някакъв важен експеримент. По-голямо откритие от ДПЗ. Поне така твърди той.

— А ти какво мислиш за него?

— Че е задник. Очевидно се интересува само от себе си. По дяволите, пък може и да е прав. Какво знам аз? Не останах с каквото и да е впечатление, че му пука за момичето. Може да е била добра помощничка и пристан в бурята. Мисля, че я е чукал, 'щото му е била под ръка и толкова. Пак ще поговоря с него, когато успее да ме „смести“ в графика си. Това бяха неговите думи.

Донатели отново кимна. Челюстите му комично се поклатиха нагоре-надолу. Той печално погледна към високата купчина папки върху бюрото.

— А сега какво?

— Ще разговарям със семейството на момичето. Обзалагам се, че ти се иска да си на мое място, а?

Донатели посочи с дебелия си кутре Рейгън.

— Вземи него.

— О... — понечи да възрази Бролин.

Капитанът я прекъсна:

— Докато не се уверя, че между случаите няма връзка, вие двамата ще координирате всички аспекти на разследването. И ще се държите както трябва.

Бролин изглеждаше вбесена. Рейгън вътрешно се усмихна, после си спомни.

— Ами племенничето? — попита той.

— Какво за племенничето?

— Не можеш да ме прекараш така, капитане.

— Заеби него — каза Бролин. — Не можеш да прекараш така мен.

Донатели просто се усмихна с широките си челюсти.

— Часът свърши, ученици.

Двамата детективи яростно се изгледаха, докато излизаха от кабинета. Донатели се облегна назад в стола си и ги проследи с поглед. Знаеше, че Бролин е ядосана, а Рейгън доволен, въпреки Уидърспун. Отнасяше се много предпазливо към страстта на Рейгън към славата, но също знаеше, че нещо тук смърди адски гадно. И макар да подозираше, че навярно просто е стар сексист, смяташе, че дори с

Маклиъд Бролин не притежава опита, за да се справи сама. Всичко това го изпълваше с неприятно усещане.

Донатели се отпусна назад, но дори меката кожа на любимото му кресло не успя да успокои тревогите му.

5.

— Часови!

— Аха. Искам да кажа... първи.

— Какво е положението?

— Всичко е наред.

— Часови!

— Втори.

— Какво е положението?

— Всичко е наред!

— Часови!

Слабо пропукване.

— Часови!!

Тишина и статично електричество. Раздвижване. Млади черни ръце посягат към оръжия и пълнители. Моргън стиска своя „Глок“. Седемнайсет патрона. Пълна готовност.

Сигнал по интеркома. Задъхан глас.

— Трети.

— Къде беше, Къртис?

— Хей, Моргън, трябваше да се справя с Уолис.

— Казах ти бе, Къртис, ще се занимаваш с голямата черна маймуна, след като ти свърши дежурството. Всичко наред ли е?

— Уф, човече...

— Не ме карай да се съмнявам в теб, Къртис. Ако се наложи да те наблюдавам, ако изобщо ми хрумне такова нещо, хич няма да ти е гот. Обещавам ти го. Чуваш ли ме?

Кратко мълчание.

— Чувам те, Моргън.

— И?

— Ясно ми е.

Все още непокорни нотки.

— Моля?

— Ясно ми е.

Покорство.

— Моля?

— Ясно ми е.

Пълна победа.

— Часови!

— Трети.

— Какво е положението?

— Всичко е чисто, Моргън.

— Така те искам, Къртис. Карай в тоя дух.

Другите бяха оставили оръжията си, но Моргън продължи да стиска лъскавия си „Глок“. Прокара гладката тъмна цев по покритата си с белези буза и се замисли за Къртис. Не му харесваше това колебание в отговора. Никога не беше имал проблем с него, но Моргън предпочиташе да се справя с проблемите още в зародиш. Кило предпазливост струва колкото грам лекарство, винаги казваше майка му и той приемаше думите ѝ присърце. Спокойно можеше да се прости с Къртис, обикновен редник. Безброй други с нетърпение чакаха да заемат мястото му.

Моргън Карти, от друга страна, бе единствен по рода си. Поне така смяташе той. Като шеф на „Трей-дюс“, Моргън беше един от най-могъщите хора в Лос Анджелис. Тази мисъл го накара широко да се усмихне. На двайсетгодишна възраст не можеше законно да си купи кутия бира от някоя закусвалня, но можеше да заповяда да убият когото и да е в града.

Никой си нямаше и представа кой е. Снимката му никога не се появяваше по вестниците или телевизията. Не знаеше дали ченгетата са сигурни за името му. Но властта му беше абсолютна. Понякога си представяше как се появява по някоя от онези стари реклами на кредитни карти:

— Здравсти. Вие не ме познавате, но аз бях оня, дето нареди да изнасят майка ви и да нахранят питбула ми с нея. Естествено, черният ми гъз не ви говори нищо, но аз бях оня, който пръсна главата на хлапето ви на връщане от училище. Ето защо аз нося тази кредитна карта.

Само че нямаше карта на „Американ експрес“ с името М. Карти, написано с големи черни букви. Единствено „Глок“-ът винаги му бе подръка. Веднъж Моргън нареди на хората си да му доведат някакъв пиян доктор, защото искаше да разбере дали пистолетът му може

физически да бъде закачен за тялото му. Лекарят се уплаши, но въпросът го накара да се изсмее. Да се изсмее пред „Кръвта“.

Затова Моргън нямаше друг избор, освен да го застреля.

С петдесет и един куршума.

След това се отказа от идеята, но рядко изпускаше от ръце пистолета и никога не го оставяше надалеч от себе си. Патлаците бяха икони, а „Глок“-ът беше неговата църква.

Но тунелът бе негово спасение.

За малко повече от две години Моргън издигна „Трей-дюз“ от незначителен клон на „Кръвта“ до настоящото ѝ положение на най-могъща банда в южната част на централен Лос Анджелис. Територията им излизаше далеч извън първоначалния им район на 132-ра улица. Моргън си спомняше, че когато на девет години беше влязъл в бандата, „Трей-дюз“ все още се бореха с „Крипс“ за контрол над собствената им пресечка.

Отлично си спомняше и деня, в който извърши първото си убийство — с ръждясал тъпонос патлак трийсет и осми калибър, задигнат от убито ченге — когато „Кръвта“ разби последните от „Си Си Крипс“ с вече легендарната сеч в Атинс Парк. Някакъв два пъти по-голям и по-едър от него тип го наръга в корема, но Моргън го изненада с патлака и пръсна черепа на скапаняка. Не минаваше и ден, без да посочи дългия белег на стомаха си и триумфално да покаже как мозъкът на онзи се разсипал по сухата трева.

Оттогава Моргън и „Кръвта“ бяха извървели дълъг път. Бяха започнали от Комптън и постепенно завладяваха града. С пистолет в едната ръка и тунел в другата.

От самата мисъл за златната дрога ужасно му се прииска. Боцкаше се девет-десет пъти на ден и като че ли не можеше да престане.

Не искаше да престане.

Моргън се огледа наоколо в стаята. Както винаги К'тома пазеше на вратата, но повечето от другите се бяха изтегнали по диваните или на пода, летяха в небесата или гледаха широкоекранния телевизор. На стълбището Джу Джу се канеше да начука някаква кранта. Тя държеше ръцете си скръстени, за да му попречи да я сграбчи за увисналите цици, но двамата се кикотеха и нямаше съмнение, че момичето не след дълго ще се предаде. Иначе защо беше тук? Лютис ги наблюдаваше и

изглежда малко ревнуваше. Предишната седмица ченгетата бяха пипнали последното му гадже да проституира и оттогава той бе в кофти настроение.

Сред празните кутии от пица и бирени бутилки из стаята бяха пръснати спринцовки. Сребристите им игли проблясваха като котешки очи нощем. Моргън внимателно остави „Глок“-а в скута си, пресегна се и взе една от тях, като случайно се убоде по пръста с мръсната игла. Без да се замисля, той облиза с език малката капка кръв. Ръцете му — също като на всички други — бяха татуирани с абстрактни мотиви от боцкането. Няма нужда да взимаш кръвна проба, за да разпознаеш наркомана, просто трябва да му погледнеш ръцете.

Той завъртя спринцовката и отдели правоъгълното тяло от острия стоманен връх. После хвърли празната ампула настрани и извади от джоба си пълна.

Винаги носеше в себе си поне пет дози.

Стисна спринцовката между палеца и показалеца си и я вдигна на светлината. Тунелът бе светлозлатист и като че ли излъчваше вълшебно сияние. Бавно завъртя спринцовката между пръстите си — обичаше усещането на плоската, гладка ампула. Всяка съвършена спринцовка му осигуряваше петнайсет минути райско блаженство. Трябва да ги правеха от пластмаса — бе почти невъзможно да се счупят — но за него те струваха повече от порцелан или кристал. Мислеше за тях като за малки златни кюлчета, а за самия себе си като за пират, заровил шепи в златно съкровище.

Понякога в редките мигове между полетите си Моргън изпитваше съмнения за дрогата и нейната власт. Какво правеше тунелът с него? Някога щеше ли да е в състояние да престане? И най-вече, как се бе случило така, че той и „Кръвта“ имаха късмета да са единствената връзка с дрогата?

Изобщо не беше успял да разбере как го е открил мъжът и защо му е оказал това благоволение.

Но майка му имаше и друга любима поговорка: на подарен кон зъбите не се гледат.

Макар че този тип като че ли наистина имаше адски гадно чене.

Моргън беше приел сделката и дрогата и засега пътуването минаваше вълнуващо. „Кръвта“ плащаше нищожна цена, а печалбата им бе неприлично голяма. Имаха абсолютно всичко. Уважаваха ги и се

страхуваха от тях. Ако Моргън поискаше някой готин гъз, само щракваше с пръсти. Ако поискаше кръв, плясваше с ръце. Можеше да обидиш „Трей-дюз“ само със стопроцентово гарантиран риск за живота си.

Той пъкна иглата в пълната спринцовка. „Удивително изобретение“ — помисли си Моргън. Купуваш цялата опаковка за доста пари, но новите ампули струваха стотинки. Мъжът твърдеше, че системата действала така и Моргън нямаше намерение да спори с него. Той му обясняваше нещо, че хората трябвало да използват индивидуални игли — някакви глупости за СПИН — но очевидно не ставаше така. Наоколо винаги имаше игли и когато можеш да вземеш четири дози за цената на нова спринцовка, клиентите не се вълнуваха прекалено много откъде идват иглите.

Но в някакво ъгълче на ума си Моргън все пак се вълнуваше.

Той постави иглата, после опитно я заби в кожата си между кутрето и безименния пръст на лявата си ръка. След секунди тунелът вече проникваше в мозъка му и целият свят потъна в райското златно сияние на дрогата. Джу Джу най-после беше успял да избави крантата от ризата ѝ и я водеше нагоре по стълбите към една от спалните. Лютис, който изглеждаше готов да се разплаче, се настани, за да се дрогира и се присъедини към другите тунелджии, хипнотизирани от телевизора.

Моргън се помъчи да се съсредоточи върху екрана, но пикселите отказваха да образуват картина. Танцуващите червени, сини и зелени точки блещукаха като звезди в очите му. Той още повече се концентрира и накара точиците да се слоят в образ. Лице. Видя очи, черни като гарван, и усмивка като на смъртта.

Лютис се закикоти и звукът грозно отекна в ушите на Моргън. Той захвърли настрани празната спринцовка и стисна „Глок“-а. Усещането на пистолета в ръката му го успокои. Моргън заплува в екстатичната мъгла на тунела, после изплува на повърхността и натисна един от бутоните на интеркома.

— Часови!

6.

Уидърспун си мърмореше нещо на задната седалка и се потупваше с длан по бедрото, докато се любуваше на скучния лосанджелиски пейзаж. Рейгън спря на червен светофар и изхвърли фаса си през прозореца. Погледна Уидърспун в огледалото, после хвърли поглед към Бролин, която зяпаше право напред със скръстени ръце. Все още му се цупеше за това, че не ѝ позволи да шофира и че отказа да не пуши в колата. Рейгън нямаше проблеми с жените детективи — е, поне не признаваше да има — но това не означаваше, че е готов да седи на мястото на смъртника и да остави жена зад волана. Или пък да шофира, без да пуши. По дяволите, по същия начин можеше да не пуши и след ядене. Или след секс.

Светна зелено и преди да натисне газта, той отново погледна към партньора си: Уидърспун си човъркаше в носа и размазваше сополите между пръстите си.

— Мисля, че днес Младшия се държа като добро момче — каза на Бролин той. — Не смяташ ли?

— Щом още не е повърнал в колата — със стиснати зъби отвърна тя.

— Господи, не. Не го е правил от няколко дни. Нали така, Младши?

— Хм? — обади се Уидърспун, като се мъчеше незабележимо да се избави от големия сопол, залепнал за палеца му.

— Виждаш ли, скъпа? Ангелчето на мама. Мисля, че трябва да му купим сладолед. Може би даже хамбургер.

— Завий тук — каза Бролин. — И млъкни.

Рейгън изпълни инструкциите ѝ наполовина и зави надясно от „Арлингтън“ по „Колисиъм“. После бързо отби наляво по „Дегън“ и намали скоростта, за да могат да следят номерата на улицата. Група чернокожи мъже на средна възраст седяха край бетонната стена на ъгъла. Неколцина стискаха бутилки в кафяви книжни кесии. Те предпазливо наблюдаваха бавно напредващия автомобил. От отсрещната страна група чернокожи тийнейджъри седяха в

каросерията на вдигнат на трупчета стар шевролет „Ел Камино“. Те също зяпаха колата с неприкрита неприязън.

Трима бели в тъмносин автомобил в тази част на града можеха да са само ченгета. И за да не остави каквото и да е съмнение, някой кретен от полицейския гараж бе залепил стикери с лозунги против наркотиците на всяка необозначена кола.

Когато Рейгън спря пред малка къща по средата на пресечката, възрастните се надигнаха и се затътриха зад ъгъла. Един от тях се изплю през рамо. Рейгън видя, че стената, до която бяха седели, е гъсто покрита с гангстерски надписи: „Територия на *Кръвта*“.

Бролин излезе навън, преди той да изключи двигателя. Уидърспун се опитваше да отвори задната врата, но Рейгън се завъртя на седалката си, за да поговори с него.

— Искам да останеш в колата. Ако я оставим без надзор тук, после няма да успеем да приберем онова, което остане, и в торбичка за вещевени доказателства.

Това, разбира се, беше стар виц, но Уидърспун очевидно се върза. Той кимна, после нервно погледна към чернокожите младежи отгатак улицата. Въпреки разстоянието и затворените прозорци на автомобила, от шевролета се чуваше басовият екот на касетофон. Уидърспун хлътна на мястото си и намери известно успокоение в джоба си.

— Ще отбранявам крепостта — каза той.

— Само така — намигна му Рейгън и излезе.

Бролин го чакаше на тротоара близо до малката къща. Тя бе една от многобройните еднакви евтини сгради от двете страни на улицата, построени набързо след Втората световна война, но отлично поддържани. По средата на окосената морава имаше басейнче и край бетонната пътека цъфтяха лилави и розови цветя. Бролин гледаше мръсното врабче, което се къпеше в басейнчето, но когато Рейгън се приближи до партньорката си, птичето отлетя. Едно от хлапетата отгатак улицата усили звука на музиката. Рейгън погледна нататък и видя, че шевролетът се тресе. Макар че шумът трябваше да е оглушителен, на младежите, които смръщено го зяпаха, очевидно им харесваше.

Той последва Бролин и двамата се качиха по стълбите. На вратата висеше черен венец и отвътре се чуваха гласове. Детективката

дълбоко си пое дъх — сред цъфтящите тропически храсти покрай къщата беше насаден жасмин — и натисна звънеца.

Отвори им високо слабо момче. Изглеждаше петнайсетинагодишно и имаше тъмнокафява кожа, големи сиви очи и широк, сплескан нос, но малка уста с тънки, ясно очертани устни. Гъстата му коса бе ниско подстригана и отляво на главата му бяха обръснати тайнствени символи. Носеше огромни торбести панталони, увиснали ниско на хълбоците му — Рейгън не можеше да разбере как, по дяволите, не му падат; може би курът му беше постоянно надървен — и електриковочервен потник, набран на хълтналите му гърди. Златна гривна се поклащаше на китка, не по-дебела от корен на джинджифил, а двестадоларовите му маратонки „Найки“ не бяха завързани. Той с очевидно отвращение изгледа Рейгън и Бролин.

— Да!

— Аз съм детектив Бролин, а това е лейтенант Рейгън.

— Е, та?

— Искаме да се срещнем с госпожа Съмърс — отвърна Рейгън. Отношението на хлапето не му харесваше.

— Заета е.

— Кой е там, Арсенио? — Силен глас от дъното на къщата.

Арсенио леко завъртя глава, за да отговори, но без да откъсва очи от Рейгън.

— Полицията — каза през рамо той. После погледна към Бролин и злобно прибави: — Мъже.

Зад младежа се показва възрастна чернокожа жена. Върхът на главата ѝ едва достигаше раменете на Арсенио, но тя лекичко го докосна и момчето отстъпи настрани. Кожата ѝ бе черна и сбръчкана като старо кожено яке и през оредялата ѝ сребриста коса се виждаше петнистият ѝ скалп. Но сплеснатият ѝ нос и малката ѝ уста ясно издаваха родството ѝ с момчето. А в строгата ѝ поза и гордия ѝ поглед Рейгън видя, че Арсенио не е наследил от старицата само лицето.

— Какво обичате?

Бролин протегна значката си.

— Аз съм детектив Дженифър Бролин, а това е лейтенант Денис Рейгън. Вие ли сте госпожа Съмърс?

— Аз съм Антоанет Съмърс.

— Съжаляваме, че се налага да ви безпокоим в такъв момент, госпожо — при тези думи Арсенио изръмжа, — но трябва да ви зададем няколко въпроса за внучка ви.

Старицата се поколеба за миг — Рейгън предположи, че малцина бели са прекрачвали този праг — после кимна леко, но в никакъв случай любезно. Арсенио продължаваше отчасти да препречва входа, без да се помръдва, за да улесни влизането им. Бролин леко се извъртя, за да се провере покрай него, но Рейгън нямаше такова намерение. За миг детективът и младежът застанаха очи в очи.

— Арсенио, иди да видиш папа Джером.

Арсенио продължи да гледа свирепо Рейгън.

— Да, бабче — накрая каза той и отстъпи.

Двамата детективи последваха старицата по тесен коридор с лъскави врати от масивно дърво, минаха покрай малка дневна и влязоха в кухнята. Пет-шест черни лица мълчаливо ги проследиха с поглед от гостната, после възобновиха разговора си с подозрително снишени гласове. Около печката в кухнята се въртеше друга мършава старица, а на пода малко момиченце си играеше с няколко тенджери и тигани. Рейгън усети богатия аромат на сос за скара.

— Здравсти! — изчурулика момиченцето.

— Здравей, красавице — усмихна се Бролин.

— Аз съм Кели. На четири годинки съм. Почти.

— Наистина ли? Аз се казвам Джени — отвърна Бролин.

— Елоиз, би ли завела Келиша горе? Време е да нанка.

— Не ми се нанка — рече Кели.

Елоиз за миг изгледа детективите със смесица от страх и неприязън, най-вече последното. Тя намали пламъка под голяма тенджера и като хвана момиченцето за ръка, мълчаливо го поведе навън.

— Чао — каза Кели.

Бролин отново ѝ се усмихна и ѝ махна.

— Трябва да ви се извиня — рече г-жа Съмърс. — Бих ви поканила в дневната, но както виждате, днес към нашата скръб се присъединиха и други.

— Няма нищо, госпожо Съмърс — отвърна Бролин. — Тук е удобно. Много съжаляваме, че изобщо трябваше да ви безпокоим, но се страхувам, че се налага да ви питаме някои неща за Даян.

При споменаването на името раменете на старицата леко се превиха, но гласът ѝ дори не потрепери.

— Питайте — каза тя.

— Кога за последен път видяхте внучка си?

— Даян идваше в къщи на вечеря всеки вторник. Никога не пропускаше вторник вечер.

Бролин вдигна вежди към Рейгън. Момичето бе убито във вторник късно през нощта или в сряда рано сутринта.

— Значи казвате, че е била тук миналия вторник, така ли? В нощта на убийството?

— Даян никога не пропускаше вечерята във вторник.

— Спомена ли, че после ще се връща на работа? — попита Бролин.

— Да, струва ми се.

— Каза ли защо?

— Каза само, че имала страшно много работа и това изглежда много я вълнуваше. Аз я предупредих, че работи прекалено усърдно и че не я оценяват достатъчно. Или пък, че не я компенсират за това. Казах ѝ, че човекът, за когото работеше — онзи доктор Бернули — не е достоен за нейната всеотдайност.

— Защо смятате така, госпожо Съмърс? — попита Рейгън.

Преди да отговори, старицата се поколеба за миг.

— Някога ходили ли сте в Африка, лейтенант Рейгън?

Той поклати глава.

— Аз бях ощастлива с тази чест. Именно моята Даян ме прати там за шейсет и петия ми рожден ден, защото това беше мечтата на живота ми. И не останах разочарована от онова, което видях. Това е място с толкова рядка красота...

— Госпожо Съмърс...

— Моля ви, оставете ме да довърша, младежо. Макар че вече нямам предишната си енергия, бях решена да използвам всяка възможност, за да видя всичко, което мога, в земята на дедите си. В Кения ни отведоха в природен резерват с малък... Струва ми се, че се казва „ленд ровър“, нали? Бяхме само шест и колата се повреди наред с пустошта. Докато чакахме помощ, автомобилът ни беше нападнат от лъвовете. Един от онези зверове притисна муцуна до моя прозорец и погледна право към мен. Имаше малки черни очи и по козината и

мустаците му видях прясна кръв. Е, онзи лъв внимателно ме разгледа и казвам ви, остави ме като недостойна за вниманието му. Това беше погледът на хищник, който не би си правил труда заради толкова нищожна плячка. Срецали ли сте се с доктор Бернули, лейтенант?

— Не още, госпожо — призна Рейгън.

— Той има същия хищнически вид. Изтъкан е от самодоволство и суета — от опасната и неприятна гордост — на човек, който си мисли, че е нещо повече от останалите. Не ми харесва. Такава гордост е обида за Всевишния.

— Знаете ли дали Даян е имала с Бернули... хм, други отношения, освен професионалните? — попита Бролин.

— Не съм разговаряла с внучка си по такива въпроси, но подозирах, че е така.

— Знаете ли дали е имала връзка с някой друг?

— Не съм разговаряла с внучка си по такива въпроси — повтори старицата.

— Госпожо Съмърс — започна Рейгън, — имаме основания да смятаме, че престъпниците, виновни за смъртта на внучка ви, са били гангстери. Навярно е случайно, но това е територия на „Кръвта“ и в убийството ѝ може да са участвали членове на тази банда. Даян някога била ли е по какъвто и да е начин свързана с гангстери?

За миг старицата сведе поглед, като че ли за да събере мислите си. Когато отново вдигна глава, очите ѝ бяха твърди и устните ѝ бяха силно стиснати.

— Господин Рейгън. Няма нужда да ми обяснявате за бандите. Заради тях загубих едно от децата си. Всеки ден виждам по улицата тези млади хулигани и ги проклинам. Те драскат отвратителните си думи по стените ми и вършат гадните си дела на моята улица. Подмятат ми обидни и мръсни думи, когато отивам до магазина и на черква. А когато слънцето залезе, ме превръщат в затворник в собствения ми дом.

Рейгън понечи да я прекъсне, но жената не му позволи.

— Отгледах моята Даян за нещо по-добро на този свят. Отгледах я, за да стане отговорен човек със здрави християнски ценности. Научих я какво е достойнство и я възпитах да уважава себе си, другите и над всичко Господ. Работих дълги дни, за да видя, че това момиче

завършва колежа, за да ѝ дам възможност да постигне нещо. Да видя, че напуска това ужасно място. И успех.

Гласът ѝ постепенно се извиси.

— И после вие идвате тук и ми казвате, че моето момиченце е мъртво. Че някакви гангстери са го убили през нощта. Казвате, че просто нямала късмет. Че била не където трябва, не когато трябва. Просто съвпадение, казвате ми вие. Е, аз пък ви казвам, че не е съвпадение. Моето момиченце нямаше нищо общо с онези ужасни банди. Но въпреки това е мъртво. Мъртво като брат си, който беше член на такава банда. За какво тогава е било всичко това, господин Рейгън? Можете ли да ми кажете за какво е било всичко това?!

Старицата се извърна и регулира пламъка под тенджерата. На Рейгън му се искаше да я попита за Арсенио, но откри, че не може. И в този момент момчето се появи на прага.

— Добре ли си, бабче?

Г-жа Съмърс избърса очи с кърпичка, която извади от набрания си ръкав. После кимна на Арсенио и му махна с ръка да излезе, но той не помръдна от мястото си.

— Мисля, че вече трябва да си вървите — каза младежът.

Рейгън тъкмо се бе канил да направи същото предложение, но не му хареса, че идва от страна на момчето. Той понечи да възрази, когато Бролин го стисна за ръката.

— Съжаляваме, че ви разстроихме, госпожо Съмърс. И искрено съчувстваме на скръбта ви.

Старицата беше възвърнала предишното си самообладание и мълчаливо кимна на детективите. Арсенио ги придружи до вратата и шумно я затръшна зад тях.

— Много забавно, а, Денис?

Рейгън поклати глава и понечи да извади цигара, но замръзна.

— Забеляза ли нещо? — попита той.

Бролин вдигна очи и огледа улицата, после се обърна към колата.

— Маmicата му! — възкликна тя.

Капаците на джантите бяха изчезнали.

Уидърспун все още седеше отзад и си играеше с лампичката на тавана. Рейгън се наведе и почука на прозореца. Партньорът му се затрудни, но накрая успя да свали стъклото.

— Е, нещо да се е случило, докато бяхме вътре? — попита лейтенантът.

— На западния фронт нищо ново — усмихна се Уидърспун. Изглеждаше трогателно горд от себе си.

— Да си видял или чул нещо необичайно?

— Нищичко, шефе.

Рейгън кимна и погледна към хлапетата в шевролета отгатак улицата. Звукът на музиката бе намален. Всички го зяпаха с широки усмивки. Той запали цигара и влезе в колата. Бролин просто стоеше там с отворена уста и с ръце на хълбоците.

— Така те искам, Младши — каза Рейгън.

7.

— Г'усин Блейн ще ви приеме.

„Китайски прислужник — помисли си Бернули, — Исусе Христе!“ Единствено Блейн можеше да разиграва такъв театър. И единствено на Блейн можеше да му се размине за това, че е оставил човек като Сам Бернули да го чака, докато благоволи да го приеме.

Бернули последва тътретия се прислужник през богато украсените коридори на имението. Огледалните подове бяха инкрустирани с малко дезориентираща мозайка с далечно египетски мотиви. Картините — всички оригинали, разбира се — бяха внушителни, дори за тази част на града: Уорхол, Хамилтън, Роушънбърг. Докато минаваше покрай отворената врата на напомнящата на катедрала библиотека, той се удиви на огромния триптих на Франсиз Бейкън, който украсяваше цяла стена.

Китаецът изведе Бернули през задния вход на къщата и се насочи към басейна. Той имаше олимпийски размери и в отсрещния му край се виждаха нисък и висок трамплин. Плочките му образуваха пъстри мотиви на морски змейове с огромни фалоси, забавляващи се с гъвкави русалки.

Нощната буря бе отминала, отстъпвайки мястото си на поредния обичаен за Южна Калифорния чудесен ден. В басейна плуваше по гръб гола блондинка. Дългата ѝ коса се носеше като златен ореол около главата ѝ. Бернули реши, че не я познава, но покрай Блейн не можеше да е сигурен. Гърдите ѝ лъщяха под обедното слънце, кафявите ѝ зърна бяха големи и щръкнали. Не особено присъщо за дама, краката ѝ бяха свободно разтворени и гъстите косми на пубиса ѝ се поклащаха във водата като морски анемони.

Блейн лежеше на шезлонг до плиткия край на басейна. Носеше черни бански „Спидо“ и тюркоазносини джапанки. Когато Бернули се приближи, той дори не вдигна поглед от броя на „Дейли варайъти“.

— Сам Симуланта — изръмжа Блейн. — Къде са ти фараоните? Я вземи се поразсъблечи.

Известно време Бернули продължи да се ежи, после си спомни къде е и придърпа един от градинските столове. Той вдигна сутрешния вестник от стола и го хвърли на тревата.

Навярно за стотен път се загледа в Блейн и се удиви. Наистина изглеждаше чудесно. Буйната му гъста, гарвановочерна коса беше мокра и пригладена право назад. Лицето му бе тясно и с остри черти, но в никакъв случай сухо. Имаше широки, яки плещи, мускулести ръце и масивни гърди. Въжести мускули играеха по стомаха, краката и предмишниците му. Пръстите на ръцете и краката му бяха дълги и слаби, макар че стъпалата му бяха дебели и квадратни като тухли. Банските едва побираха голямата издутина на чатала му. Бернули хвърли поглед към плуващата блондинка и въздъхна.

Блейн най-после остави вестника настрани, наведе се напред и се загледа в него през опушените стъкла на очилата си. Макар това да го смущаваше, Бернули се радваше, че Блейн не ги е свалил. Прекалено добре познаваше онези негови очи: черни и студени като зимна нощ. Ужасяваха го.

— Полицаи — рече Бернули, за да наруши мълчанието. — Адски много.

— Някакъв проблем?

Бернули сви рамене, сякаш за да каже: „Ти как мислиш?“.

— Но си се справил.

Бернули кимна.

Блейн се отпусна назад.

— Как мина погребението? — попита той. Гласът му беше гладък като шоколадов мус. — Съжалявам, че не успях да дойда.

— Валеше.

— Зная. Трябваше да използвам солариума. Определено не е едно и също.

— Греймарч беше там — опита се да го каже небрежно Бернули.

— Така чух и аз.

— И?

— Ами, нали живеем в интересно време?

Бернули бе бесен, но хладната сила на Блейн го блъсна като ледена вълна от огромен хладилник. Почти не можеше да помръдне. Блейн изглежда го усети.

— Какво има, Сами? Виждам, че криеш нещо. Освободи се от него и двамата ще се почувстваме по-добре.

Бернули мъчително преглътна.

— Казах ти да не я убиваш.

Блейн наклони глава настрани, сякаш за да провери колко е синьо небето.

— Ти. Си казал. На мен. — Той избухна в смях. — Страхотен виц.

Хладилникът стана още по-леден. Бернули скръсти ръце на гърдите си.

— Не трябваше да го правиш. Тя беше... Мислех си, че имаме уговорка.

— О, я стига, моля ти се. Недей да ми хленчиш, Сам, това не е в твоя стил. Нито пък тези земни тонове, които носиш, между другото. Оная кучка не означаваше нищо. Имаше не лоша кройка за черно парче, ако си падаш по такива, но в морето винаги има още риба. Сигурен съм, че ще намериш някоя друга да си играете на „приземи совалката“.

— Ти май не разбираш, а?

— Какво да разбирам бе, пич?

Бернули се поколеба. Страхуваше се.

— В последно време не ти пука за нищо, нали? За теб всичко е просто гадни забавления и игрички. Мисля си, че даже не се интересуваш толкова от парите. От каквото и да е. Може би не си спомняш как започна всичко това. Какво направих за теб. Какво продължавам да се мъча да правя.

— Всичко си спомням, Сам.

— По дяволите! — Бернули осъзна, че е започнал да вика и се овладя. — Аз не съм ти марионетка. Не съм като другите. — Той махна с ръка по посока на блондинката. — И няма да търпя твоите опасни ходове. Не бях свършил с Даян и ти го казах. Това ще ти струва скъпо.

— Колко?

Бернули понечи да отговори, но трябваше да прочисти гърлото си.

— Тя може да е носила със себе си нещо. Част от документацията.

— Какво точно?

— Не съм сигурен. Твоите бандюги... — изръмжа Бернули — тотално са разпердушили лабораторията. Може би някои от подробностите за делта фазата. Новите изменения на органелите.

Блейн отново се наведе напред и си свали очилата. Бернули се опита, но не успя да не се вгледа в онези негови очи. Това бяха очите на гарван, със зеници като овъглени грахови зърна.

— Струва ми се, ти казах да запазиш информацията в семейството.

— Струва ми се, че направих тъкмо това.

— Там има ли нещо, което би могло да се свърже с операцията с тунела?

Бернули замълча, сякаш потънал в размисъл. Мъчеше да играе играта на власт с Блейн, който най-последно изглеждаше малко загрижен.

— Навярно не — отвърна докторът.

— Нещо, което някой друг би могъл да разбере?

Бернули изсумтя.

— Значи няма за какво да се потиш, мой човек. — Блейн продължи да се мръщи още няколко секунди, после отново си сложи очилата и се отпусна на шезлонга си. — Изобщо няма за какво да се потиш. Ще наредя да се погрижат за всички подробности.

— Как? Казах ти, пълно е с ченгета.

— Имам си приказка с момчетата в униформа. Всичко е уредено, пич. — На Бернули това не му прозвуча добре, но прекалено се страхуваше, за да продължи да се съпротивлява.

Двамата поседяха мълчаливо, докато по Плейн не плъзна дълга сянка. Все още гола, блондинката стоеше до шезлонга. Когато вдигна ръце над главната си, по свършеното ѝ тяло започнаха да се стичат йодни капки, разбираемо неохотни да се отделят от златистата кожа.

— Тайтърс — изхленчи тя, — скучно ми е.

Блейн смъкна очилата на върха на носа си и погледна над стъклата.

— Защо не влезеш за малко вътре, Хедър? Почти е време за твоите предавания по телевизията.

Блондинката хвърли поглед към Бернули. Той се почувства като омар в стъклен резервоар.

— Тоя за мен ли е? — попита тя.

Тайтърс я дари с дяволитата си усмивка и погледна към Бернули.

— Ти какво ще кажеш, Сами? Искаш ли да си поиграеш с Хедър?
Докторът се загледа в жената, която стоеше небрежно разтворила срамните си устни. Лицето и тялото ѝ си заслужаваха да умреш за тях.

Почувства, че е съвсем сигурен в това.

— Не. Благодаря.

Тайтърс се изкикоти.

— Не днес, миличка — каза той, намигна на Бернули и се засмя.
— Може би някой друг път.

Блондинката обърна гръб на мъжете и тръгна през верандата към къщата. Погледът на Бернули естествено се плъзна по голия ѝ задник, но замръзна върху линията от напомнящи на тумори пустули, които образуваха издутина на кръста ѝ.

— Боже мой — промълви той.

— Какво? — попита Тайтърс.

— Момичето. Ти си я... Колко, Тайтърс?

— Какво искаш да кажеш?

— Още колко има вече? С органелите?

Блейн се засмя и се върна към вестника си. Бернули знаеше, че няма да получи отговор. Знаеше също, че е свободен, но се забави малко преди да си тръгне.

— Сам? — каза Тайтърс, без да сваля вестника.

— Хм?

— Повтаряй след мен.

— Какво?

— Казах да повтаряш след мен: Аз...

— За какво говориш? — В гласа на Бернули плъзна уплашена нотка.

— Направи го! — нареди Тайтърс. — Аз...

Бернули продължи да се колебае, докато Блейн отново не свали очилата си и не го изгледа.

— Аз... — механично повтори докторът.

— Съм...

— Съм...

— ... тво-оя... — напевно рече Тайтърс.

— Твоя... — задавено каза Бернули.

— Марионетка!

Бернули яростно погледна господаря си.

— Кажи го, Сами — подразни го Блейн. Той широко се усмихваше, но в проблясващите му зъби нямаше нищо смешно.

— Марионетка — през стиснати устни изрече Бернули.

— Никога не го забравяй. Също както и че аз помня всичко. А мога просто да реша да оставя Хедър да си изиграе адски гадната игричка с теб.

Бернули последва прислужника в къщата. „Какво направих“ — не за пръв път си помисли той. И потръпна, когато Тайтърс се изхили зад гърба му.

8.

— Какво ще направиш за мен? — попита Моргън.

Арсенио не отговори. Разбираше, че въпросът е реторичен и нямаше намерение да го прекъсва. К'тома стоеше на ъгъла, както винаги неподвижен като камък. Само очите му шареха, докато наблюдаваше улицата. Джу Джу чакаше в колата със запален двигател и отворени врати, като почукваше по волана в тон с касетофона. Единственият друг звук беше цвъртенето на тлъстите бургери на скарата.

— Какво ще... — Моргън допря дългия си, покрит с белези пръст между очите на Арсенио. — ... направиш за мен? — Той се удари с юмрук по гърдите, остави ръката си да увисне и стисна чатала си а ла Майкъл Джексън. После се облегна на тезгяха на малката лавка за бургери и въпросително се вгледа в момчето, като загреба шепа покрити с кетчуп пържени картопки и ги натъпка в устата си.

— Ще направя каквото ми кажеш — отвърна Арсенио.

Думите му прозвучаха неубедително дори за самия него.

Моргън отметна глава назад и подуши въздуха като куче. Той хвърли поглед към К'тома и повика огромния си телохранител. К'тома застана мирно до него. Очите му продължаваха да обхождат улицата.

— Лапни ми хуя — каза му Моргън.

К'тома застана на колене. Без изобщо да променя изражението си, той разкопча панталона на шефа си, внимателно бръкна вътре и извади навън отпуснатия му пенис. Арсенио пристъпваше от крак на крак и нервно се оглеждаше наоколо. Джу Джу все още бе в колата, наблюдаваше улицата и слушаше музика. Старият лавкаджия зад тезгяха продължаваше да обръща бургерите си. Той стоеше с гръб към гангстерите и Арсенио предполагаше, че единствено тактически ядрени ракети биха могли да го накарат да се завърти.

К'тома отвори уста и приближи глава към слабините на шефа си.

— Достатъчно — каза Моргън. — Връщай се на поста си.

Телохранителят внимателно пусна кура му и се изправи. Той изтупа коленете си от праха и незабавно продължи да оглежда района.

После се върна на мястото си, без изобщо да поглежда към Арсенио.

— Това му се вика покорство. Такъв беше брат ти и тъкмо това е нужно, за да оцелееш в „Кръвта“. Това е смисълът на живота. Ще правиш ли к'вото ти кажа?

Арсенио мъчително преглътна и кимна. Моргън го гледаше с полуусмивка. Дебелият му penis все още висеше навън през отворения му цип.

— Тогава ми лапни кура, гангстер.

Момчето погледна надясно и видя, че Джу Джу вече любопитно ги наблюдава. Лавкаджията не им обръщаше внимание.

Арсенио застана лице в лице с Моргън. Главатарят на „Кръвта“ ледено се вираше в очите му. Той прокара розовия си език по шоколадените си устни и лапна залепнало парченце пържен картоф. Арсенио дори можеше да усети миризмата на кетчуп в дъха му.

Момчето погледна надолу към увисналия хуй на Моргън и забеляза по обрязаната му главичка голям сифилитичен струпей. Няколко пъти бързо и плитко си пое дъх, после бавно застана на колене, докато penisът не увисна точно пред очите му. Отблизо се виждаше, че от раничката сълзи жълто-кафява течност. Арсенио затвори очи, обхвана с ръка топлия орган и го повдигна към устните си.

Когато отвори уста, Моргън изстреля вътре струя урина. Момчето се задави и се преви към земята. Опита се да се удържи, но не успя и повърна на бетона. Чу високия смях на Джу Джу и понечи да погледне към него, но трябваше да се наведе отново, когато го връхлетя нов пристъп. Накрая се претърколи по гръб и се оказа точно под обърнатото наопаки лице на Моргън.

Той подаде на Арсенио пакетче кърпички и кутия кола. Момчето се избърса, издуха си носа и си изплакна устата с колата. После се изхрачи върху повръщаното. Когато отново погледна нагоре, Моргън му подаваше ръка. Арсенио я пое и другият без усилие го изправи на крака.

— Ще видим — каза Моргън и закрачи обратно към автомобила.
— Не забравяй бургерите — извика през рамо той.

Когато Арсенио се върна в чистата малка къща на баба си, отдавна минаваше полунощ. По телевизията гърмеше реклама на недвижими имоти.

Баба му спеше на дивана пред телевизора. Очилата ѝ бяха вдигнати на челото. Беше си свалила зъбите и сбръчканата ѝ уста висеше като стар балон. По брадичката ѝ се процеждаше слюнка. Тя притискаше към корема си поставена в рамка снимка на Даян при връчването на дипломата ѝ в колежа. Измъчената усмивка на момичето контрастираше на квадратната академична шапка на главата му.

Арсенио взе дистанционното управление, изключи телевизора и внимателно освободи сребърната рамка от пръстите на баба си. Наметна одеялото върху раменете на старицата и продължително се вгледа в лицето на мъртвата си сестра. Ако в онова, което бе чул на улицата, имаше нещо вярно, Моргън и хората му бяха замесени в убийството на Даян. Беше решен да открие точно кой от тях я е убил и защо. Можеше да плати висока цена, знаеше го, но чувстваше, че ако не разбере, цената ще е още по-висока.

Той отново погледна към снимката на сестра си и после към баба си. Усети в устата си вкуса на пикнята на Моргън и с усилие сподави нов пристъп на гадене.

— Заради теб — закле се той.

Заради живите и мъртвите.

9.

Навсякъде имаше кръв.

Тела запълваха цялото пространство: седнали, коленичили, проснати по пейки и носилки, облежани на сивите стени. Ритмичните сигнали на монитори и машини акомпанираха на почти постоянното свистене на отварящи се и затварящи се автоматични врати. На фона на ленивия брътвеж и строгите заповеди на лекарите можеха да се чуят мъчителни стонове и кашлица, хълцане и подсмърчане. Леко ранените, онези, на които им беше прилошало, нещастните боклуци, бедните, хората без осигуровка чакаха своя ред.

Чакаха ли, чакаха.

Спешното отделение в окръжната калифорнийска болница разполагаше с 18 легла и приемаше 500 пациенти дневно. Греймарч сви устни, сякаш усетил смрад от развалени яйца и си проби път през тълпата от разноцветни лица. Стар латиноамериканец със сложна фрактура на дясната китка лежеше на пода и трепереше подгизнал от пот, докато яка сестра с медицински формуляр в ръце го разпитваше за семейството на майка му. Слабо корейско момиче, което едва ли имаше повече от тринайсет години, механично люлееше мършаво, жълтеникаво бебе, покрито със собствената си засъхнала повърната храна. Двама чернокожи младежи в гангстерски дрехи придържаха приятеля си, който се олюляваше и от дълбоката рана на бузата му шуртеше кръв. Един от тях крещеше на лекар специализант, докато вторият не откъсваше бдителен поглед от друга група тийнейджъри, седнали в отсрещния край на чакалнята и облечени в дрехите на съперническа банда.

Греймарч безуспешно се опитваше да не трепери. Нищо не мразеше повече от болниците. Прекалено много спомени. Вече трепереше и беше смъртноблед. Трябваше да пхне ръце в джобовете си, за да не се чеше и бързо преглъщаше в опит да овладее яда си. В устата си усещаше вкус на развалена риба.

На регистратурата се опита да пререди огромна чернокожа жена на средна възраст, но почтително отстъпи назад, когато тя отказа да го

пусне и започна да го удря с ръчната си чантичка. След кратка размяна на кръсъци с момичето на регистратурата се появи санитар, който откара жената с инвалидна количка. Греймарч се изправи пред гишето. Момичето викаше на някого в офиса зад гърба си и в същото време пишеше на компютърен терминал. То едва доловимо наклони глава към Греймарч.

— Юинг — каза той.

— К'во? — попита жената.

— Юинг.

— За к'во приказвате бе, господине? — Тя вдигна слушалката на звънящия телефон и се опита да води едновременно три разговора, без да престава да пише.

— Доктор Джуди Юинг. Къде е?

— Нъл ви казах, че ни'ква урина не съм получавала — каза тя в слушалката. После извика през рамо: — Намери ли вече оназ пикоч, Кармела? — Чук-чук-чук по клавишите. Към Греймарч: — Доктор Юинг е в дежурната стая. Спи. Просто седнете да попълните формулярите и някой ша ви приеме. Следващият?

Греймарч недоволно измърмори и отиде да търси дежурната стая, но чакалнята се намираше насред истински лабиринт от коридори, всеки маркиран с избелели цветни линии по пода. Надписите му помогнаха също толкова, колкото Плашилото на Жълтия тухлен път. Започваше да трепери все по-силно и болката в слабините му го пробощдаше като нож. Опита се да спре две подтичващи сестри, но като че ли нито една от тях не знаеше английски. Накрая хвана за ръката минаващ покрай него специализант, дребен индиец, който се мъчеше да балансира и чете три картона на пациенти и който изглеждаше също толкова объркан, колкото и самия него.

— Дежурната — изсъска Греймарч.

Мъжът се стресна и изпусна два от картоните.

— Какво иска вие?

— Дежурната. Къде е лекарската дежурна?

Специализантът се огледа наоколо и се почеса по плешивата глава. Той погледна към Греймарч, отново се огледа наоколо, после пак върна очи към него.

— Дежурна лекарка? — малко иронично каза той. — Каква дежурна лекарка? Вие каква работа има тука, моля?

Лекарят отпраши нататък, без да дочака отговор и остави Греймарч да брой начините, по които можеше да го убие с помощта единствено на стетоскопа му.

— Хей, господине. — Греймарч се обърна и видя млада чернокожа жена, облегната на колоната зад него. На шията ѝ имаше огромен цирей, който я принуждаваше да държи главата си силно наклонена. Очевидно беше чула разговора със специализанта. — Дежурната стая е в края на синия коридор. Тръгнете по червената линия и тя ще ви изведе до синята. Това е отгатък рентгена. Преди работех тук като чистачка. Сега идвам само да боледувам.

Греймарч кимна и последва цветните линии на пода. Червената изчезваше преди да стигне до синята, но той откри знак, който го упъти към рентгена. Намери дежурната стая в самия край на коридора. Без да обръща внимание на надписа „Забранено за външни лица“, Греймарч направо влезе вътре.

Стар телевизор хвърляше бледосиня светлина в стаята. Звукът бе изключен. На старо кресло до телевизора седеше облечен в болнични зелени дрехи специализант със зачервени очи и играеше на електронна игра, от която безспирно се носеше умопомрачаваща весела песничка. Мъжът само погледна към Греймарч.

Покрай отсрещната стена имаше метални шкафчета и двуетажно легло. На долното с лице към стената лежеше свита на кравай фигура с разпръсната по възглавницата черна коса. Греймарч потисна поредния пристъп на гадене, приближи се до леглото и коленичи. После се наведе над заспалата жена, за да се увери, че е онази, която търси. Усетила дъха му на тила си, тя рязко отвори очи и светкавично насочи ръка към гърлото му.

Той я хвана за китката с трепереща ръка и немощно се усмихна.

— Бързи рефлекси, Джуди.

Тя завъртя лице към него и очите ѝ бяха толкова пълни с ярост, че Греймарч инстинктивно стисна китката ѝ още по-здраво. След миг жената го позна и лицето ѝ се отпусна. Той я освободи и се отдръпна.

— О, господи — простена лекарката. — Вече не мога да различавам кошмарите от действителността.

Греймарч се насили отново да се усмихне, но гледката не беше много приятна. Контрастът между измъченото му лице и изящните черти на Джуди не можеше да е по-пълен. С високите си скули, тънки

устни, правилни зъби и сребристочерни очи тя представляваше обобщен образ на съвършената възпитаничка на „Севън систърс“.

Лекарката се протегна и се прозя.

— Какво правиш тук, Калвин? Къде си ходил?

Греймарч погледна през рамо към другия мъж. Джуди бе само по сутиен и бикини и одеялото се беше усукало около кръста ѝ. Специализантът с безсрамна похот зяпаше гърдите ѝ. Електронната игра продължаваше да писука в ръката му. Греймарч с пъшкане се изправи и се приближи до него. После се наведе и прошепна нещо в ухото му. Лицето на лекаря преbledня и той понечи да стане, но Греймарч го задържа за рамото и продължи да му шепне. Когато свърши, специализантът припряно излезе от стаята, като заряза играта на креслото. Греймарч внимателно я постави на пода, после я смачка на парченца с тока на обувката си. Накрая отново приклепна до Джуди, която вече седеше на ръба на леглото и нахлузваше дънките си.

— Какво му каза? — като се мъчеше да не се усмихва, попита тя.

— Казах му, че ако само си помисли пак за циците ти, ще го използват за модел на редактираното издание на „Анатомията“ на Грей.

Джуди се изкикоти въпреки усилията си, но лицето ѝ бързо стана сериозно.

— Изглеждаш ужасно, Калвин. И знаеш, че не би трябвало да си тук. Не съм те виждала от... колко? От шест седмици? От осем? И после се появяваш тук? Какъв ти е проблемът?

— Свърших го.

— Господи! — възкликна Джуди. — И си дошъл тук? Какво искаш да направя? Да те заведа в някое отделение и да изключа осветлението ли?

— Айде бе, Джуд.

— Не ми излизай с този номер! — извика тя, после сниши глас. — Тук нямам нищо за теб, Калвин. По-късно мога да ти донеса нещо в приюта, но в момента няма начин да изляза.

Греймарч не каза нищо. Той свали ципа на зеленото си войнишко яке и разкопча няколко от копчетата на ризата си. Бледата кожа на голите му гърди беше покрита с ранички и разчоплени струпеи. Около зърната му имаше ореоли от мънички черни тумори, които пулсираха като лампички на коледна елха.

— Ако трябва, ще изляза на улицата — каза той. После умолително погледна Джуди. — Знаеш, че ще го направя. Ако ти ме принудиш.

— Как можеш да живееш така, Калвин?

Греймарч се опита да закопчае ризата си, но ръцете му трепереха прекалено силно. Тя му помогна и вдигна ципа на якето му.

— Ами ти? — попита я той.

За миг погледите им се срещнаха. Джуди първа извърна очи. Тя отиде до високото шкафче и набра комбинацията. На закачалката висяха смачкани дънки и на купчина под тях бяха нахвърляни няколко чифта маратонки и стара раница. Лекарката свали от горната лавица малка кутия и му даде знак да иде при нея.

Държеше в ръце шивашки несесер. Тя погледна към вратата, отвори кутията и я обърна наопаки. Когато я разтърси, пластмасовото ѝ дъно се отдели. Под него имаше две ампули, залепени за дъното на кутията — едната пълна с червена, а другата със светлорозовата течност. Джуди ги откъсна и без да престава да наблюдава вратата, ги напъха в джоба на якето му.

— За спешни случаи — каза тя. — Не е много, но за известно време ще ти стигне.

Греймарч я хвана за ръката и я стисна достатъчно силно, за да ѝ остави синина. В отговор Джуди му се усмихна, защото знаеше, че това е неговата представа за нежна благодарност.

Той извади от джобчето на ръкава си комплект игли, но лекарката го спря.

— Не тук — каза тя.

Греймарч изглеждаше отчаян, но прибра иглите и едва не изтича от стаята. После пъхна вътре глава.

— Утре тук ли ще бъдеш?

Джуди въздъхна и кимна.

— Напоследък гледала ли си новините? — попита той.

— Не — отвърна жената и се намръщи. — Защо? Какво си направил?

— Пак ще си поговорим — отвърна Греймарч и изчезна.

— О, мамка му — промълви Джуди.

Греймарч не можеше да чака повече. Изтича до най-близката мъжка тоалетна, втурна се в първата свободна кабина и затръшна

вратата. Без дори да забележи, че дъската е вдигната, седна направо върху мръсната порцеланова чиния. Не можеше да престане да трепери, за да пъхне ампулите в двойния комплект и на няколко пъти изпусна иглата. Накрая се насили да диша дълбоко и положи всички усилия на волята, за да вкара ампулите в отворите им.

С ново усилие разкопча ризата си. Стисна един от малките тумори около зърното си, докато не стана яркочервен. После вкара иглата направо в него и натисна буталото. Сместа от тунел и заразна кръв мигновено му подежда. Той се изхлузи от чинията и се отпусна на пода, докато разтворът се стичаше по вените му и му носеше блажено облекчение.

Греймарч поседя известно време там, докато се възстанови. После свали иглите, прибра ги обратно в джобчето на ръкава си, счупи на парчета празните ампули, хвърли ги в тоалетната и пусна водата.

След като закопча джобчето с вече укрепнали, сигурни ръце, той със свирукане напусна болницата.

10.

Рейгън и Бролин седяха един до друг в чакалнята на кабинета на Гланвил във „Фидра“. Лейтенантът беше бесен, че го карат да чака, но тайно намираше успокоение във факта, че срещата с Бернули ще се проведе в лабораторията. Като че ли не можеше да се отърси от спомена за накълцаното момиче, проснато върху лабораторната маса. Знаеше, че няма да е в състояние спокойно да разпита учения, докато образът е толкова пресен в паметта му. А им бе отнело цели три дни само за да насрочат разговор с г-н Важна клечка. Въпреки това Рейгън се канеше отново да започне да се разправя със секретарката, но Бролин го задържа.

— Спокойно, Денис — каза тя. — Трябва да пипаме внимателно. Да не си забравил?

Бролин беше права. Донатели дори беше станал от креслото си, за да изнесе реч за предпазливото отношение към Бернули — но все пак изръмжа в отговор. Тя не му обърна внимание и продължи да прехвърля броя на „Сайкопласмикс тудей“, който бе взела от малката масичка. Кипнал, Рейгън отново насочи вниманието си към секретарката, която носеше тясна, прозрачна блуза. Жената пробиваше с перфоратор купчина листове и смешно се поклащаше всеки път, щом го натиснеше.

— Свиня — измърмори Бролин.

Телефонът извъня и секретарката вдигна слушалката.

— Вече са готови да ви приемат — каза тя и посочи към затворената врата.

Лейтенантът влезе пръв в малка, подредена заседателна зала с кръгла махагонова маса по средата. Гланвил и някакъв мъж в костюм на тънки райета седяха от двете страни на Бернули. Когато детективите влязоха вътре, ученият не вдигна поглед от лаптопа си и Рейгън изпита усещането, че каквато и форма да има масата, Бернули автоматично заема почетното място. Гланвил посочи към столовете. Рейгън и Бролин седнаха срещу доктора. Известно време всички се гледаха —

освен Бернули, който продължаваше да работи — докато Гланвил с нервен вид не наруши мълчанието.

— Доктор Бернули с удоволствие ще ви отдели днес трийсет минути, после трябва да отиде на важна среща. Ще започваме ли?

Бернули най-после беше погледнал към ченгетата и преценяваше Бролин като пържола, преди да забие очи в Рейгън. Не изглеждаше прекалено радостен, че е тук. С палеца и показалеца на дясната си ръка той взе писалка „Мон Блан“ и внимателно я допря до добре поддържания нокът на левия си палец. Имаше убийствени сребристочерни очи. Видът му имаше мощно въздействие — той определено излъчваше властност и обаятелност. На Рейгън му се стори, че чува Бролин да измърморва „леле“ и почувства, че започва разговора от неизгодна позиция, нещо, което не беше типично за него. Опита се да прикове Бернули с поглед, но усети, че потъва в сребристите глъбини на очите му. Той се извърна към третия мъж в тъмния костюм.

— Кой сте вие? — изръмжа Рейгън, открил обекта, върху когото да излее яда си.

— Брайън Бойд — отвърна мъжът. — Аз съм адвокатът на господин Бернули.

— Тук няма нужда от адвокати — започна Бролин, но Бойд я прекъсна:

— Ами тогава на никого няма да преча, ако присъствам. Нали? — Адвокатът се усмихна под гъстите си черни мустаци, но някак си напомни на Рейгън за дребно животно, някога често ръгано с остра пръчка.

— Не. Няма проблем — съгласи се тя и лейтенантът усети, че още преди да е започнал разпитът, губят нови позиции.

— Тик-так — каза Гланвил и Рейгън побесня.

„Майната му на Донатели — помисли си той, — време е да тръгнем в настъпление.“

— Спяхте ли с Даян Съмърс, докторе? — попита Рейгън.

Бойд незабавно понечи да възрази, но Бернули го спря с леко повдигане на кутрето си.

— Няма проблем, Брайън. Детективите си имат свои методи и аз съм готов да им сътруднича. — Говореше с тих, равен глас. Рейгън

разбра, че опитът му да направи крачка напред го е пратил две крачки назад. — Детектив... Бролин, нали така?

Рейгън почервеня.

— Тя е Бролин. Аз съм Рейгън. Лейтенант.

— Извинете ме. Лейтенант. За да отговоря на въпроса ви: да, по едно време с Даян бяхме в интимни отношения. Но от доста време с този аспект на връзката ни беше свършено. Останахме добри приятели, разбира се, и Даян беше мой ценен колега.

Рейгън разбра, че тази линия няма да го отведе доникъде и се поколеба, но Бролин му помогна.

— Доктор Бернули... — Бернули насочи поглед към нея и тя замълча за миг, после възвърна самообладанието си. — Бихте ли ни казали какво е правила Даян във вашата лаборатория в нощта на убийството?

— Страхувам се, че не зная.

— Сигурно имате някаква представа?

— Детектив, Даян беше моя главна асистентка и като такава имаше пълен достъп до офисите и лабораторията. Имаше право сама да определя работното си време и беше изключително отдадена на работата си. Обикновено не работеше нощем, но човек можеше да я завари в лабораторията по всяко време. Също като мен тя поставяше значението на работата, която върша аз, над всичко останало в живота си. До известна степен беше работохоличка, нещо, което също е типично за мен.

— Но какво всъщност е правила? — попита Рейгън.

— Наистина не мога да ви отговоря със сигурност. Лабораторията беше толкова опустошена, че не съм в състояние да кажа точно върху какво е работела онази нощ, но от гледна точка на научната ни програма, ние завършвахме серия хистологични анализи. Така че предполагам, в нощта на убийството се е занимавала с онези тъканни проби. Но спокойно може да е работила по някоя от статиите си или просто да е извършвала статистически анализ на компютъра.

— Анализ на какво? — попита Бролин.

Бернули се поколеба и погледна към адвокатата си, който наклони глава към Гланвил.

— Страхувам се, че тази информация е фирмена тайна — каза Гланвил.

— Фирмена... — повтори Бролин.

— Е — рече Бернули, — струва ми се, мога да отговоря на прелестната полицайка поне най-общо. Работа по мащабен научен проект, който подхожда към епидемията от заболявания на човешката имунна система по малко радикален начин. Собственият ми подход се изразява в разглеждането на ЧЕРВ...

— На кой? — попита Бролин.

Бернули снизходително се усмихна.

— Извинете ме. Човешки ендеогенни ретровируси. Наричаме ги просто ЧЕРВ.

— Аха — рече Бролин.

— ЧЕРВ са... как да ви го обясня по-просто... един от общите и жизненоважни фактори в проявата на голям брой опасни синдроми и заболявания, появили се през последните десетилетия: СПИН, СФС, така нареченият синдром на войната в Залива и много други. Целта на изследванията ми е да... поставим нови приоритети в лечението на такива болести. Това е много сложно, разбира се, но когато... хм, се случи този инцидент, ние бяхме стигнали до начален, макар и обещаващ етап в проекта.

— Колко обещаващ? — попита Рейгън.

Бернули дълбоко пое дъх и въздъхна.

— Не мога да ви кажа, без да изпадна в технически подробности, които изобщо няма да разберете, но определено бих определил работата като извънредно обещаваща.

— Достатъчно обещаваща, за да бъде открадната ли? — рече Бролин.

Гланвил потръпна, но тя не му обърна внимание.

— Не — отвърна Бернули. — Никой друг, освен мен не би бил в състояние да разбере нещо. Всъщност в основната си част това надхвърляше дори познанията на Даян.

— Тогава как е можела да ви помага? — попита Бролин.

— Вижте, детектив. Човекът, който ви поправя видеото, е в състояние да го направи, без да разбира теоретичната основа на интегралната верига. Даян изпълняваше предимно механична лабораторна работа — сложна, естествено — но по принцип не различна от тази на видеотехника. А теоретикът съм аз.

— Има ли някой, който би желал да навреди на теоретик като вас? — попита Рейгън.

Бернули се изкашля и погледна към адвоката, който отново се усмихваше с онази студена вълча усмивка.

— Много хора, лейтенант. Аз не съм най-големият любимец на света.

— Дайте ми пример.

— В миналото ме бяха нарочили няколко от по-войнствените гей организации и активистки групи най-вече заради възгледите ми за ролята на HIV в свързаните със СПИН синдроми. Колкото и да е невероятно, те очевидно ме смятат за свой враг. В последно време някои екстремистки групи ветерани изразиха своето... хм... недоволство от позицията ми за синдрома на войната в Залива и други подобни. Дори ме нападаха в кампаниите си. „Срещу невежеството са безсилни и самите богове.“

— Поставете се в чудесна компания — отбеляза Рейгън.

— Как са ви нападали? — попита Бролин.

— А, нищо агресивно. Но организирах протестни демонстрации и прекъснах няколко публични лекции. А имаше и няколко... неприятни телефонни обаждания.

— Съобщихте ли за тях в полицията? — попита Бролин.

— Съобщи го на мен — отвърна Гланвил и отново започна да премигва, когато всички погледи се насочиха към него. — Решихме, че това са само опити за самореклама и че ще е по-добре да не им обръщаме внимание.

— Е — поклати глава Рейгън, — не зная кои включвате сред тези „ние“, но за Даян Съмърс определено не е било по-добре.

— Детектив — намеси се адвокатът, — така, както засега тълкувам веществените доказателства, изглежда подозренията падат върху местна банда. Имате ли основания да оспорвате тези доказателства?

— Само проверявам възможностите — отвърна Рейгън.

— Е, това е чудесно, но се страхувам, че доктор Бернули няма повече време.

— Още не сме свършили — започна лейтенантът, но Бролин го изрита в пиццала.

— Разбира се — усмихна се Бернули. — За мен ще е удоволствие пак да си поговорим. Готов съм да направя всичко, което е по силите на човек, за да ви помогна да откриете зверовете, убили Даян. Но в момента наистина имам други ангажименти. Защо не се уговорите с доктор Гланвил?

С тези думи Бернули и адвокатът му просто се изправиха и напуснаха стаята. Пътъом ученият хвърли още един оценяващ поглед на Бролин, без да обръща внимание на Рейгън. Известно време двамата детективи останаха да седят на масата и да гледат премигващия Гланвил, после той се съгласи да им уреди нова среща.

Докато се връщаха при колата, те не разговаряха. Рейгън запали цигара и застана до вратата на автомобила. Загледана в него, Бролин скръсти ръце върху покрива и облегна брадичка на китките си.

— Какво? — накрая наруши мълчанието той.

— Как го прави?

— Кое?

— Как успя да ни изработи така? Предполага се, че би трябвало да сме печени в тази работа.

— Самият той е доста печен — кимна Рейгън.

— Защо?

Той си дръпна за последен път и хвърли фаса.

— Защото Бернули и неговият премигващ приятел имат нещо за криене — отвърна лейтенантът и се пъкна зад волана.

Бролин седна до него без да спори.

— Възможно е — съгласи се тя. После се наведе напред и се погледна в огледалото. Изглежда видът ѝ я задоволи. — Но е адски готин тип. Казвам ти, не бих го изритала от леглото си.

Рейгън леко се изчерви и направи опит да го прикрие.

Гланвил настигна Бернули и Бойд в лабораторията. Когато нервният дребен мъж приближи, двамата замълчаха. Ученият кимна на адвоката, който си тръгна, без да каже нищо повече.

— Какво мислиш? — попита Гланвил, продължавайки да премигва като от фотографска светкавица.

— Спокойно, Ал. Няма да има проблеми. За всичко ще се погрижат.

— Ами въпросите им? Струва ми се, че изобщо не ни повярваха.

— Това са просто въпроси. Всичко е рутинно. Недей да се тревожиш.

— Но...

— Чуй ме, Ал. Видя с какво си имахме работа. Те са просто две тъпи ченгета. Това е лосанджелиската полиция, за бога. Гениите, които пуснаха на свобода О. Дж. Симпсън. Той диша през устата си, а тя мисли с циците си. Не че не са готини. Забеляза ли? Гаджетото обаче сигурно е лесбийка.

Бернули потупа Гланвил по гърба и го прати да си върви. Но когато остана сам в лабораторията си, самоувереността му изчезна и го налегнаха съмнения.

11.

Моргън попи потта от челото си с хартиена кърпичка и поръча на клоуна зад тезгяха нов портокалов коктейл. Хлапето беше смъртнобледо с лилаво-червена коса и топка на носа. Моргън никога не можа да разбере защо белите хора правят такива неща със себе си.

Обедното слънце напичаше уличната настилка и по гърба му се стичаше пот. Мразеше срещите в Уестууд, знаеше, че мъжът знае, че ги мрази и предполагаше, че мъжът знае, че той знае, че знае. Моргън се чувстваше отчаяно не на място и в неизгодна позиция в този предимно бял университетски район. Уестууд не беше като едно време, главно заради растящите проблеми с бандитизма. Много от някога свръхмодерните магазини сега бяха празни и през ваканцията мястото пустееше. И все пак за Моргън това бе чужда територия, особено когато го нямаше К'тома. Но не беше възможно да го вземе със себе си на срещата с мъжа.

Пречеше му и твърдата материя на синята риза и консервативната раирана вратовръзка, които трябваше да носи. Черните вълнени панталони бяха най-добрите, които имаше, но изобщо не подходяха на сезона. Черните обувки му убиваха. Той пъкна потен показалец в яката си, за да облекчи натиска върху адамовата си ябълка и отпи голяма глътка от студената течност. Умираще да си навие ръкавите поне до лактите, но пък тогава щяха да се покажат гангстерските му татуировки, които нямаше да са в тон с грижливо натъкмения му външен вид.

Моргън отхапа от чилибургера си, но му бе прекалено горещо и неудобно, за да му се наслади. Всеки път щом го вдигнеше към устата си, от подмишниците му се стичаха нови ручейчета пот и го караха още повече да се измъчва. Той размърда крака, което само му напомни колко ужасно го болят ходилата.

В целия свят нямаше никой друг, заради когото Моргън би изтърпял такова унижение. И макар че дори сега чувстваше гордостта си наранена, от собствен опит се беше научил колко опасно е да не прави онова, което му нарежда Тайтърс. Мислеше си, че е твърд —

твърд, студен и луд — но мъжът му бе показал, че не е така. И за да не забравя, можеше да докосва белезите, които го доказваха.

Две студентки ядяха в отсрещния край на тезгяха, постоянно поглеждаха към Моргън и се кикотеха. И двете имаха дълги руси коси и загоряла кожа, максимално разкрита от късите им панталонки и фланелки. Едно от момичетата гледаше към него с крайчеца на окото си, докато притискаше към гърдите си изпотена кутия диетична кола и я търкаляше по бронзовата си кожа. Той видя как зърната ѝ под тънката материя на фланелката се втвърдяват и се замисли какво би направил с нея, ако се намираще в някоя друга част на града.

— Имаш ли много бели путки, пич?

Моргън се завъртя и блъсна чашата си с лакът. Това предизвика нов взрив от кикот зад гърба му. Тайтърс застана до него и се намръщи към локвата портокалов сок на пода. Моргън проследи погледа му и се отдръпна на сухо.

— По дяволите — каза той. Нито беше видял, нито бе чул едрият мъж да се приближава.

Тайтърс го наблюдаваше без каквато и да е следа от емоция. Черните му като въглен очи проследяваха всяко негово движение като снайперистки мерник. С шития си по поръчка перленосив костюм и червена копринена вратовръзка той приличаше на реклама на Армани. И Моргън не забеляза по лицето му нито капчица пот.

— Предполагам — продължи Тайтърс, — че нямаш.

— А? — рече Моргън.

— Бели путки. Като онези там. Нали знаеш: добрата стока. — Тайтърс с похотлива усмивка изгледа студентките.

Моргън видя, че момичетата полагат всички усилия да не гледат към мъжа.

— Нищо не може да се сравнява с бялото парче, пич. А, известно ми е какво дрънкат братлетата за чудесата на кафявата захар, но това са пълни глупости. Ходил съм на планината и знам какво говоря. Бил съм и в джунглата. Гангстерчетата просто подсвиркват покрай гробището на собствените си ограничения.

Както обикновено в присъствието на Тайтърс на Моргън му беше трудно да отговори.

— От друга страна — продължи едрият мъж, — предполагам, че в последно време можеш да си позволиш да си купуваш колкото путки

си искаш и от каквато и да е боя. Бизнесът си е бизнес. Но и двамата знаем, че не е същото, нали?

— Оправям се — рече Моргън.

— Да бе, да. Ама онези гадни черни кучки са далеч от хубавото бяло парче.

— Отвътре всички са розови.

— Знаеш ли кой говори така? — засмя се Тайтърс. — Неграта и грозните бели жени. Аре, пич, да се поразходим.

Докато излизаха от закусвалнята, Тайтърс спря при момичетата. Наведе се над една от блондинките и зашепна в ухото ѝ. След това леко докосна с ръка нежната кожа на кръста ѝ и плъзна длан надолу по дупето ѝ. Очите на момичето се разшириха, устата му зяпна и после Тайтърс вървеше до Моргън, като го теглеше за лакътя. Зад тях се разнесоха два високи писъка, но когато погледна назад, Моргън видя, че студентките замечтано проследяват отдалечаването на Тайтърс.

— Какво им каза? — попита той.

— Казах им, че хуят ми е по-голям от твоя, който е трийсет и пет сантиметра.

Като продължаваше да го държи под ръка, Тайтърс бавно вървеше покрай полупразните витрини.

— Как е работата? — попита той.

— Вършим си я — отвърна Моргън. — Вършим каквото ти кажеш.

— Обичам да чувам тези думи. Какво става с външните хора?

— Всичките ми момчета имат патлаци. Знаят какво да правят. Стрелят по всеки лайнар, който не е от „Кръвта“.

— Правилно — рече Тайтърс. — Сега ми разкажи за лабораторията.

Моргън не искаше да обсъжда въпроса на публично място, но Тайтърс не проявяваше особена загриженост, че могат да ги подслушат.

— Отидохме там — започна Моргън. — Както ти каза, охраната беше пълен майтап. Разпердушинихме лабораторията и изпотрошихме всичко, което успяхме да намерим. После си тръгнахме.

— Ами момичето?

— Да бе! Нали разбираш, импровизирахме. — Моргън не можеше да разбере какво иска да чуе Тайтърс, затова му каза истината:

— Ти нареди да се погрижим за бизнеса, да направим, каквото трябва. Но не спомена за никакво момиче.

— Животът е пълен с изненади.

— Както кажеш. Всеки случай си направихме купона с пътката и после я утрепахме. Може и да не беше хубаво бяло парче, ама ставаше. Казвам ти, братчед, хем се накефихме, хем си свършихме работата.

Тайтърс рязко го завъртя и го блъсна до една от витрините.

— Първо не съм ти „братчед“ и никога недей да се обръщаш към мен така, мамка ти. Аз не съм от твоите гангстерчета, разбра ли ме? Гадните негра като теб са милиони. Само трябва да кимна и ще ми поднесат главата ти на тепсия. Аз ти задавам въпросите, а ти ми отговаряш веднага и на чист английски. Правиш каквото ти кажа, когато ти го кажа и както ти го кажа. Ясно ли ти е, гангстерче?

— Аха. Да.

— Така ще е най-добре за теб.

С всяка дума Тайтърс блъскаше Моргън във витрината. Млад продавач с гъсто акне и рекламна тениска подаде глава от вратата.

— Хей, пичове, само да счупите стъклото! После ще го плащате цялото.

Тайтърс намръщено погледна хлапето, което се скри обратно в магазина. Миг по-късно навън се появи едър пазач. Тайтърс поправи вратовръзката на Моргън и го дръпна. По стъклото останаха петна от потта на негъра.

Двамата мълчаливо и бързо се отдалечиха. Моргън бе уплашен от непредсказуемостта на поведението на Тайтърс и от спомените за предишни уроци. Накрая Тайтърс неочаквано спря пред магазин за кисело мляко и го издърпа вътре.

— Какво искаш? — попита го той.

Моргън искаше само да се махне и не му трябваше никакво мляко, но се страхуваше да каже нещо, което още повече да вбеси другия.

— С в-ванилия — заекна той.

— Винаги правилен избор — отбеляза Тайтърс.

Той плати и подаде на Моргън голяма чаша. Двамата седнаха в тих ъгъл на магазина и Тайтърс продължи така, сякаш не се бе случило нищо. Беше си взел фунийка с шоколадови пръчици и започна да ги облизва от дъното.

— Случайно да си взимал нещо от лабораторията?

— Тъхъ... Не. Изпотрошихме всичко, както ми каза, но нищо не е излизало навън.

— Сигурен ли си? Може би някое от твоите момчета?

— Тъхъ... Не.

— Добре. Съвсем скоро ще имам още работа за теб. Време е да вдигнем още повече градуса. Момчетата ти ще трябва да си заслужат парите. Готов ли си?

— Ще сме... Да. Готови сме. Ами златото?

— Свършва ли?

— Почти.

Тайтърс кимна и довърши фунийката на една голяма хапка. Моргън бъркаше млякото си с пластмасова лъжичка.

— Не ти ли харесва? — попита Тайтърс.

— А? Аха. Искам да кажа, да.

Тайтърс хвана потната му ръка и разгледа кожата между пръстите му.

— По колко пъти се боцкаш?

Моргън сви рамене.

— Всичко е под контрол.

Тайтърс изсумтя, но не каза нищо. Пусна ръката му и избърса собствената си длан със салфетка. После отиде на щанда и си купи нова фунийка.

— Утре ще ти се обадят за пратката. — Тайтърс се насочи към вратата. — Само не забравяй какво ти казах, пич, и всичко ще е наред. Може даже да ти пратя някоя малка бяла путка. За да опиташ как живеят по-добрите осемдесет процента от американците.

Моргън се насили да се усмихне и кимна. Избърса потни длани в панталона си и бутна млякото настрани.

— Още нещо.

Моргън вдигна очи. Тайтърс ближеше фунийката с дългия си червен език.

— Много се потиш — каза едрият мъж. — Слагай си дезодорант, гангстерче.

12.

Рейгън завари Бролин да седи в участъка заедно с двама униформени и да гледа по телевизията бейзболен мач на „Доджърс“. Тя дъвчеше бонбони с фъстъци от голям половинкилограмов пакет и си чистеше патлака, служебен „Смит енд Уесън“ трийсет и осми калибър.

— Хей... — започна той, но Бролин му изшътка и му даде знак да седне. Рейгън се намръщи, но се подчини и заедно с нея проследи изпълнението на най-новия феноменален играч на „Доджърс“.

— Скапаняк — изръмжа тя и се плесна с длан по бедрото. — За парите, които взима той, и аз мога да върша същата работа.

— Как можеш да гледаш такива гадости? Господи, та това е най-тъпият спорт на света. А и на всички тях им плащат прекалено много.

Бролин присви очи и го изгледа така, сякаш го виждаше за пръв път.

— Сигурно нещо ти има, а? Искаш да кажеш, че не обичаш бейзбол ли?

Рейгън изсумтя и се засмя.

— Падам си по студентския баскетбол. По „Троуджънс“ от Калифорнийския университет, моята алма матер. Бог да благослови златночервените. Известни също като кървавопикняните, когато пропуснат точка. — Той посочи към телевизора. — Не можеш да залагаш на тази гадост.

— Студентски баскетбол ли? — извика Бролин. — Ти нямаш ли душа бе, Денис? Не знаеш ли, че бейзболът е Америка? Това е съвършената игра. Истинска поезия в зелено. И не трябва да си висок два и половина метра и да тежиш сто и трийсет килограма, за да го играеш, мамка му. За бейзбола са нужни умение, ловкост и добра координация.

— Искаш да кажеш, че си падаш по оня скапаняк там ли?

— Изключението потвърждава правилото. Какъв е проблемът, никога ли не си играл с баща си на бейзбол? Никога ли не си гледал „Полето на мечтите“?

— Баща ми беше пиянде. Замеряше ме с празни бутилки, но никога не съм се опитвал да ги хвана. А последния филм, който гледах, беше... хм, „Апокалипсис сега“. Поне така ми се струва.

— Уф — въздъхна Бролин и отново насочи вниманието си към мача.

Рейгън проследи заедно с нея как новакът прави четири последователни пропуска, преди треньорът да го смени.

— Това умение ли беше, или ловкост? — подсмихна се той.

— Да го духаш, боклук — автоматично отвърна Бролин. Когато започна рекламата, тя се завъртя към него. — Е, къде е днес момчето чудо?

— Уидърспун ли? Пратих го във Върховния съд да търси някакви досиета.

— Защо? — попита Бролин. — Ларю или Уошингтън можеха да го направят по телефона от тук.

— Зная — усмихна се той.

Бролин се изкиска.

— Мамка му, май че в крайна сметка не си чак толкова тъп.

— Господи, откъде си взела тая уста?

— За к'во говориш бе, мамицата ти?

— Просто отбелязвам, че езикът ти не подхожда особено много на дама.

— Ами, извинявай, не знаех, че девствените ти уши са толкова дяволски чувствителни.

— Аз нямам нищо против — каза той. — Просто се чудех какво мисли по въпроса мъжът ти.

— Предполагам, че ще трябва да питаш гаджето му — отвърна Бролин и отново се завъртя към телевизора.

— О, извинявай.

— Моля. А сега можеш просто да помълчиш.

Известно време двамата седяха в мълчание и гледаха как „Доджърс“ губят точка след точка.

— Това единственият ти патлак ли е? — попита Рейгън.

— Вкъщи имам „Глок 20“. Подариха ми го за миналата Коледа. Но винаги съм си падала по „Смит енд Уесън“. — Тя прехвърли револвера в ръце. — В него има някаква простота. Почти като в дзен.

— Заеби това! — изрева Рейгън. — Опитай тези дзенбудистки говна с някой бандюга с „Узи“ или „Тек-9“. И ще ти направят чудесна дзенбудистка погребална служба с двацет и един салюта.

— А ти какво носиш? — попита тя. — Не! Чакай да се сетя: трябва да е четирийсет и пети калибър, но не „Смит енд Уесън“. Прекалено масово се използва. Тип, който не обича бейзбол? Навярно, хм, обзалагам се, че носиш нещо смешно, например „Уайоминг армс“ или „Спрингфийлд“.

Рейгън се усмихна и извади пистолета от кобура подмишницата си.

— „Ругер П89“. Солидна работа. Не засича като вашите „Глок“-ове и е достатъчно мощен. Особено с патрони с кухи върхове.

— О, господи. Не мога да повярвам, че управлението допуска това. Кухите върхове би трябвало да са забранени извън военните зони.

— А ти къде си мислиш, че живеем? Хайде пак да си поговорим, след като поостанеш там навън малко повече време. Ако ми позволяваха, щях да нося базука с петнайсет заряда.

— Хм, Денис — рече Бролин, — не смяташ ли, че дръжката от кост идва малко множко, а?

— Подарък ми е от почитателка — с усмивка отвърна Рейгън.

Тя не се хвана и се обърна към телевизора.

— Женен ли си, Денис? — след малко попита Бролин. Той енергично поклати глава. — Живееш ли с някоя?

— Не.

— Педал?

— Нещо такова — усмихна се той.

— Толкова по-добре за теб. Човек не трябва да се обвързва. Особено в тая наша отвратителна работа.

— Така казват.

Отново мълчание.

— От колко време си сама? — попита Рейгън.

— От около два месеца. Бих ти дала точното време в часове, минути и секунди, но не искам да си мислиш, че се оплаквам.

— Толкова ли е зле?

— Животът е отврат — отвърна тя, — останалото го знаеш. Но вече не е чак толкова тежко.

В стаята влязоха двама униформени полицаи и отидоха при автоматите за напитки. Единият попита Бролин за резултата и високо изпъшка, когато му каза.

— Жалки скапаняци — рече той и излезе.

— Виж, Бролин — каза Рейгън, — всъщност, дойдох тук, за да ти кажа, че се каня да помоля Донатели изцяло да ти прехвърли случая. Не разполагаме с никакви доказателства, които да свързват Съмърс с моя труп, и е ясно, че няма да научим нищо повече за него. Във всеки случай, предполага се, че би трябвало да работим заедно с Макклиъд, а не ми се иска да си пречим. Ти нямаш нужда от мен.

— Странно — изсумтя Бролин, — почти същото ми каза и бившият ми мъж.

— Освен че, струва ми се, няма да ти е толкова мъчно, че си отивам. Макар че зная колко много ще ти липсва Уидърспун. Навярно ще успея да убедя Донатели да го прехвърли при теб. Какво ще кажеш?

Двама от „Доджърс“ бяха стигнали до базата и Бролин отново насочи вниманието си към телевизора. Тя му показа среден пръст, без да извързва поглед от екрана.

— Добре де — каза Рейгън и се изправи. — Всичко хубаво. И внимавай с тази твоя голяма уста. Давайте, „Доджърс“.

Почти беше излязъл от стаята, когато Бролин извика през рамо:

— Доскоро, Денис.

Той вдигна палци нагоре и се насочи обратно към детективската стая. Мина покрай кабинета на капитана, но Донатели имаше среща, затова Рейгън седна на бюрото си и започна да преглежда някакви стари доклади.

— Задачата не е изпълнена, докато не свършиш с писмената работа — гласно каза той, успешно имитирайки някогашния си сержант.

Някой се изкиска на бюрото зад него.

— Детектив Рейгън?

— Тук! — отвърна той. Към него гледаше дребен мъж с уморен вид и няколко плика в ръце. — С какво мога да ви помогна?

— Нося ви съдебномедицинските доклади по случаите Съмърс, Д. и Неизвестен номер сто и седемнайсет. Искате ли ги?

— Всъщност докладът за Съмърс трябва да бъде предаден на детектив Бролин.

— Къде е той? — недовошно попита мъжът.

— Той има цици, добре де. Ще взема и двата.

Куриерът му протегна два дебели плика, отново погледна надписите и в последния момент ги отдръпна. После започна да рови из купчината, като въздишаше с обръщането на всеки плик.

— Нещо интересно? — попита Рейгън.

Дребният мъж го погледна, премигна, огледа се наоколо и отново премигна.

— Интересно ли? — рече той. — Интересно? Интересно ще е да ме видите в Санта Анита с понито ми на осем дължини пред следващия. Интересно ще е да спечеля от лотарията и на гърба ми да не висят жена с три хлапета. Интересно ще е да не разнасям скапаните доклади. Ето.

Куриерът пушна пликовете върху бюрото и с тътрене се отдалечи.

— Божичко! — Рейгън поклати глава.

Той чу гласа на Донатели в отсрещната част на стаята и видя, че срещата му е приключила. Махна му с ръка и капитанът вдигна два пръста, после се отпрати към тоалетната. Рейгън кимна и отвори плика с доклада за убития от кея. В кръвната проба имаше няколко интересни неща, но нищо, което да изглежда особено полезно за идентифициране на трупа.

Вече облекченият Донатели излезе от тоалетната и се насочи обратно към кабинета си. Рейгън държеше в ръка запечатания доклад за Съмърс и тъкмо понечи да се изправи, когато видя, че капитанът вдига слушалката на телефона си. Рейгън се отпусна на бюрото и отвори втория доклад.

Когато стигна до четвъртата страница, той отблъсна стола назад. Затича се към стълбището, но се сети, че е забравил първия доклад и се втурна обратно. Донатели се приближи с въпросително изражение.

— Искаше да разговаряш с мен, нали? — попита той.

— Вече не — усмихна се Рейгън и с двата доклада в ръка бързо закрачи към общата стая.

Влетя през вратата и едва не събори едра секретарка, която носеше две чаши с шоколадово мляко. Бролин все още гледаше мача и си играеше с пистолета.

— За бога, Рейгън. Да не би вече да ти е домъчняло за мен?

— Зная нещо, което ти не знаеш — подразни я той и започна да си вее с докладите.

— Хайде, казвай.

— Ъхъ.

— Остави това. „Доджърс“ водят с три точки.

— Ами — започна Рейгън и млъкна. Взе кутията безалкохолно от която пиеше Бролин: диетична кола. — Нагъваш бонбони и ги промиваш с диетична кола, а? Все едно да разреждаш бърбъна си със светла бира.

— Хей, това пак си е жив дзенбудизъм, нали? Всичко се върти около равновесието. И какво? Сега да не ми се правиш на някакъв шибан диетолог?

Рейгън поклати глава и остави колата обратно на масата. После подхвърли докладите пред Бролин. Двамата погледнаха към телевизора, когато феновете на „Доджърс“ избухнаха в овации.

— Няма значение. Получих съдебномедицинските експертизи. За Съмърс и онзи от кея. Обичайните глупости, но я хвърли един поглед на кръвните им проби.

Бролин първо прехвърли доклада за неидентифицирания. Когато прочете анализа на кръвта, тя кимна и измърмори нещо под нос. После отвори доклада за Съмърс и направо започна с кръвната проба. Прочете я два пъти и вдигна поглед към Рейгън, който ѝ отправи разбираща усмивка.

— Скапаняк — каза тя.

От телевизора се разнесе силен удар с бухалка, последван от шумните аплодисменти на феновете на „Доджърс“. Бролин кимна с глава към екрана и се засмя.

Тя отново се обърна към Рейгън. Изражението ѝ издаваше почти сексуално задоволство.

— Новият е страхотен. „Доджърс“ бият.

13.

Моргън облиза капчицата кръв между пръстите си и пусна празната спринцовка под стола. Затвори очи, като леко потръпваше, докато тунелът се стичаше по вените му. Както винаги наркотикът сякаш се насочи право към кура му, който се втвърди и ташаците му се стегнаха. Моргън пое енергията обратно и я изтегли в мускулите на гърдите и ръцете си, после я насочи към главата си, където тя избухна в златни фойерверки на сребристия екран на затворените му клепачи. Тунелът профуча през мозъка му с рева и яростта на експресен влак. Той закрепця заедно с него.

К'тома само хвърли поглед към него, но Арсенио панически подскочи. Лютис и другите се изхилиха и Джу Джу игриво го шляпна, когато момчето седна обратно на дивана.

— Спокойно — каза му той, — това е от златото. Понякога човек го прави вътре в себе си.

Арсенио кимна и се опита да си придаде спокоен вид, макар че сърцето му продължаваше да тупти. За първи път идваше в бърлогата на Моргън и не можеше да си позволи да изглежда тъпо. Другите се държаха достатъчно добронамерено, но той знаеше, че е под наблюдение. Особено К'тома постоянно го държеше под око. Арсенио разбираше, че няма място за грешки и че дори най-незначителното подхлъзване може да означава нож в корема или дупка между очите. Моргън не беше направил каквато и да е връзка между него и Даян и момчето си мислеше — молеше се — нещата да си останат така. Едрият негър го познаваше само като амбициозното малко братче на мъртвия Нелсън — известен на „Кръвта“ като „Стоманената врата“ — без да знае, че Даян им е половин сестра. И това го устройваше. Той отново се обърна към широкоекранния телевизор. Предаваха „Колелото на късмета“.

— Чукам тая Вана Уайт от вторник — каза Лютис. — Леле, чукам я толкова навътре, че ѝ се празня в обувките.

— Уф, мамицата ти, лъжец такъв — изпъшка Джу Джу. — Всеки път щом не успееш да решиш проклетата загадка, трябва да слушам

как оправяш Вана по-дълбоко от кладенец. Първо, тя е адски стара. Обзалагам се, че има онуй нещо... целулит. Второ, Вана няма да легне под мръсния ти гъз. Чух, че си наела телохранители само за да застрелват тъпи копелета като тебе.

— Заеби тея говна. Хич даже не е стара за мен. И само да ми погледне маркуча, ще реши мойта загадка и туй не са глупости.

— Толкова си пълен с лайна, че трябва да си духаш носа с тоалетна хартия.

— А стига бе. Ти пък си толкоз тъп, че още си бършеш гъза с тоалетна хартия.

— А стига бе. Ти пък...

— Стига! — извика Тамара. — И двамата сте толкова глупави, че ми се повръща от вас. Никой от двама ви не може да реши загадката, кретени такива.

Те намръщено се обърнаха към екрана и млъкнаха.

— „Пожарът следващия път“ — каза Арсенио и сам се изненада от думите си.

— Какво е това? — попита Джу Джу.

— Той е прав — рече Тамара и посочи към екрана. — Това е отговорът.

— Какво трябва да означава това „Пожарът следващия път“, мамка му? — попита Лютис.

— Това е старо телевизионно предаване, нали? — каза Джу Джу. — С оня пич от „Хавай петдесет“.

Всички погледнаха към Арсенио, който мъчително преглътна и продължи да се взира в телевизора.

— Така се казва... хм, една книга — поясни той. — От известния чернокож писател Болдуин.

— Откъде знаеш? — попита Джу Джу.

— Хм, трябваше да я четем в училище. Искам да кажа, че ни караха, нали разбираш? Аз не съм я чел.

— И защо?

Арсенио се завъртя. Моргън втренчено го наблюдаваше иззад дивана. Изглеждаше по-висок отпреди и много по-силен. Очите му бяха разширени и лицето му бе налято с кръв.

— И защо? — повтори той.

— Ами, не... това са някакви глупости, нали знаеш?

— Не се принизявай до равнището на тея глупаци, ако не си като тях. И не се срамувай от себе си, защото ще предизвикаш гнева ми. Разбираш ли?

— Аха. Да. Разбирам — каза Арсенийо.

— Добре. Тогава е време да тръгваме. Време е да заслужиш честта да си от „Кръвта“. Или да умреш.

Арсенийо си помисли, че Моргън преиграва, но видът на „Глок“-а в ръката му го накара да се усъмни. Лютис и Джу Джу се изправиха, но Моргън даде знак на Лютис да остане. Жилестият гангстер сви рамене, плъсна се обратно на дивана и протегна ръка към дистанционното управление.

— Хей, миличък — рече Тамара, — донеси ми някакъв сладкиш. Чу ли ме?

— Имаме да вършим работа, кучко.

— Тогава си свърши работата и после ми донеси сладкиш. И внимавай с това „кучко“.

Моргън се опита да я прониже с поглед, но Тамара не поддаде.

— Какъв сладкиш искаш? — накрая попита той.

— „Ентънман“. Нали се сецаш, шоколадовите пурички.

Моргън й махна с ръка, докато излизаха през вратата. Както винаги К'тома вървеше отпред.

— Или с бананов крем, ако нямат шоколадови пурички — извика отвътре Тамара.

— Шоколадови пурички или с бананов крем — измърмори Моргън, като клатеше глава. — Още довечера ще смуче бананов крем от моята шоколадова пуричка.

Джу Джу се разхили и Арсенийо направи полуискрен опит да се присъедини към него. К'тома дори не се усмихна, само оглеждаше улицата. Когато се увери, че е безопасно, той даде знак на другите да влязат в колата.

Джу Джу седна зад волана на черния форд. К'тома се намести на предната дясна седалка. Моргън посочи на Арсенийо да влезе отзад и го последва. Джу Джу потегли, без да чака нареждане от шефа си.

— Евангелието — каза Моргън.

К'тома извади от кутия на пода някакъв компактдиск и го пхна в плейъра. Колата се изпълни с гръмовния рев на „Пъблик енъми“. Моргън трябваше да извика, за да го чуят.

— Екипиран ли си?

— Както ми каза — отвърна Арсенио и се потупа отдясно.

— Дай да видя — заповяда Моргън и протегна ръка.

Момчето повдигна износената си тениска с лицето на Малкълм Екс, издърпа от пояса си двайсет и два калибровия пистолет и го постави върху отворената длан на другия. Моргън погледна към оръжието и се разсмя.

— Откъде изкопа тая антика?

— Бил е на дядо ми — каза Арсенио. Беше го задигнал от шкафа на баба си, където събираше прах от години. Знаеше, че неговото бабче изобщо няма да забележи изчезването му.

— А пък аз вече бях готов да си помисля, че не си глупак. По какво ще стреляш с това? По комарите ли? Трябва ти нещо мощно, момче, разбираш ли?

Моргън потупа К'тома по рамото с цевта на пистолета. Телохранителят му погледна през рамо към оръжието, кимна и почти се усмихна. Това бе най-бурното чувство, което Арсенио го беше виждал да проявява.

Моргън пусна пистолета на пода и дръпна малка халка, която стърчеше от задната облегалка. Отдели се цяла част от нея и той я подаде на момчето да я сложи в скута си. После пъкна ръка в отвора, който водеше до багажника, извади голямо черно дипломатическо куфарче и отвори капака. Вътре имаше два пистолета, автомат, три кутии патрони и пълнители. До няколко смачкани стодоларови банкноти се търкаляха и четири ампули тунел. Моргън взе по-малкия от пистолетите и го подаде на Арсенио.

— Деветмилиметров „Браунинг“ — поясни той. — Прост, ефикасен и мощен. Добра изработка е и няма да ти засече. Деветката е чудесен за първи пистолет. Няма да ти свърши работа срещу „Глок“ или „Узи“, но пък ми се струва, че още ти е рано да носиш автомати. И е чист.

Арсенио взе оръжието и го претегли в ръка. Тежеше поне два пъти колкото онзи на дядо му, но матовият метал удобно лягаше в дланта му. Опита се да си даде вид, че знае какво прави и успя да извади пълнителя едва на третия опит. Пъкна го обратно и зареди патрон в цевта, като се целеше в минувачите през тъмното стъкло. После се престори, че натиска спусъка.

— Супер — каза той.

Моргън кимна и върна куфарчето обратно в багажника. Понечи да затвори облегалката, но забеляза стария пистолет на пода и го хвърли отзад.

— Ще ти го удържа от заплатата за първата седмица. Като приспадна малко за тоя боклук на дядо ти — прибави той и натисна облегалката, докато не се затвори докрай.

Арсенио не беше обърнал внимание на посоката, в която се отправят, но когато Джу Джу зави на запад, видя, че са само на пет-шест пресечки от къщата на баба му. Дори позна една от партньорките ѝ по бинго, която излизаше от бакалията с пълна количка.

— Гледай напред, приятел — каза Моргън.

Движеха се покрай опожарени магазини, които не бяха ремонтирани след бунтовете, избухнали след случая Родни Кинг. Празните лавици бяха любимо свърталище на местните хлапета и кандидат-гангстери. Група от девет-десет годишни играеха сред овъглените останки на стар магазин за алкохол. Джу Джу поддържаше постоянна скорост в рамките на позволеното. Хлапетата бяха прекалено заети да се боричкат, за да обърнат внимание на автомобила. Когато минаваха покрай тях, Моргън присви очи и силно стисна бедрото на Арсенио.

— Червената шапка — изръмжа той.

Арсенио се вгледа в момчето с яркочервена бейзболна шапка, поставена странично на главата му. Беше по-високо от тримата си приятели, имаше много черна кожа и късо подстригана коса. Когато плесна едно от другите хлапета отстрани по главата и се засмя, Арсенио видя, че му липсват два предни зъба. Носеше тениска „Найки“, торбести зелени панталони и чисто бели кецове. Когато го подминаха, той се завъртя, за да продължи да го наблюдава през задното стъкло.

— Ще направим още една обиколка, този път от юг. Тогава ще го очистиш.

— Хлапето ли? — едва не заекна Арсенио.

— Такова е упражнението. Пригответи ли си патлака?

На Арсенио ужасно му се пикаеше и сърцето му отново бясно туптеше. Зави му се свят и стомахът му се сви на топка. Знаеше, че цената на посвещаването ще е висока, но не бе очаквал това.

— Съвсем малко хлапе — без да иска каза той.

— Оспорваш заповедите ми ли? — рече Моргън и го погледна право в очите.

К'тома се завъртя и се втренчи в Арсенио. Джу Джу продължи да шофира, но го наблюдаваше в огледалото.

— Тъхъ — отвърна Арсенио. — Не.

— Добре — каза Моргън и отново се обърна към прозореца.

— Просто...

Моргън рязко завъртя глава и Арсенио видя в очите му ярост. К'тома изглеждаше почти смаян, а Джу Джу дори леко излезе от платното.

— Просто какво? — прошепна Моргън.

Арсенио едва не загуби дар слово.

— Нали разбираш, просто тук хората ме познават. Искам да кажа, че спокойно може да ме разпознаят.

— Нима? — усмихна се Моргън.

И Арсенио го разбра.

Джу Джу даде ляв мигач, за да завие обратно.

Три пресечки до мястото на убийството.

— Стреляй бързо и изпразни пистолета. Наваксай с количество онова, което ти липсва като качества — каза му Моргън.

Електрическият прозорец на Арсенио се отвори сам. Той погледна напред и видя, че Джу Джу е натиснал бутона. Движението в обратната посока оредя. Джу Джу бавно продължи нататък по улицата.

Арсенио прехвърли „Браунинга“ в лявата си ръка и изтри потната си дясна длан във фланелката си. Сви пръсти и кокалчетата му изпукаха.

Две пресечки.

Отново хвана автоматичния пистолет в дясната си ръка и постави показалец на спусъка. Понечи да зареди, но си спомни, че вече го е направил. Облегна десния си лакът на отворения прозорец, така че пистолетът да не се вижда отвън. После няколко пъти бързо и плитко си пое дъх.

Една пресечка.

Празните витрини вече се виждаха от ъгъла. Арсенио забеляза четирите момчета, които стояха в неправилен кръг и бъркаха с пръчки

и метални лостове в малък огън. Високото хлапе с червената шапка беше обърнато с гръб към форда.

Когато стигнаха на половин пресечка, Джу Джу намали скоростта и звука на музиката. Тежкият басов екот все още кълтеше в ушите на Арсенио и сърцето му като че ли биеше също толкова силно. Приблжиха се към момчетата и той вдигна пистолета. Опря китка на прозореца и стисна дясната си ръка с лявата.

Вече почти пълзяха, когато едно от момчетата забеляза оръжието. То посочи към черната кола и се затича, но се спъна в някаква огъната стоманена греда. Другите двама също се втурнаха да бягат, но хлапето с червената шапка само се завъртя и се втрени в Арсенио.

За миг времето спря, докато двамата се гледаха един друг като каубои на прашна улица в Дивия Запад. Арсенио чу до себе си глас, но не разбра думите. Беше вцепенен и не можеше да натисне спусъка.

Не можеше да помръдне.

От унеса му го изтръгна бръмчене. Арсенио разбра, че е от прозореца на К'тома. Видя, че високото момче се затича и затвори очи. Чу пукот, усети, че ръцете му подскочат нагоре от отката и се блъскат в рамката на прозореца. Отвори очи и се приготви за втори изстрел, но момчето бавно се свлече на земята като разрушаваща се къщичка от карти. Червената шапка вече не бе на главата му и от черепа му извираше тъмночервен фонтан. Арсенио видя, че момчето тежко се строполява на паважа и после Джу Джу настъпи газта, оставяйки зад тях следи от гуми, валма бял дим и мъртво дете.

Стъклото под ръцете му забръмча и той рязко се отдръпна назад в колата. Моргън взе пистолета от него и внимателно го постави върху седалката помежду им. Джу Джу бавно обикаляше из страничните улици, но се усмихваше и от време на време поглеждаше към Арсенио в огледалото.

Момчето седеше зашеметено. Все още усещаше вибрациите от отката в ръката си, все още виждаше свличащата се фигура на десетгодишното хлапе.

Напуснаха района без инциденти.

— Просто за твоя информация — малко по-късно каза Моргън, като го потупа по бедрото, — той досаждаше на малката ми сестра. Опитал се да ѝ обара циците в двора на училището.

Арсенио енергично кимна, сякаш това някак си осмисляше стореното.

— Хей! — вече неспособен да се сдържа, рече Джу Джу. — Видя ли това? Видя ли това, К'тома? Право в окото. Един изстрел право в шибаното око. Тоя приятел тука е Точния мерник.

Арсенио вдигна очи. Моргън зяпаше през страничния прозорец, но К'тома погледна през рамо и почти усмихнат леко му кимна.

— Мамка му — каза Моргън, — още не сме купили скапаните сладкиши.

— Точния мерник — повтори Джу Джу.

14.

Бернули се усмихна, кимна на напудрената старица и внимателно се помъчи да измъкне ръка от лакираните ѝ нокти. Тя носеше смуцаващо отворена червена вечерна рокля, каквато не би облякла никоя разумна жена наполовина на нейната възраст. Докторът откри, че се опитва да не зяпа изпъстрената с петна плът на хлътналите ѝ гърди. Кожата на лицето ѝ беше опъната като барабан. Има отвратителния вид, помисли си той, на пациент в последен стадий на рак. Но холивудският могоул, който ѝ бе съпруг, се готвеше да дари шестцифрена сума на бъдещата фондация на Бернули, затова той продължаваше да се усмихва и любезно да кима с глава.

Жената дуднеше ли дуднеше за някакъв неин познат, който загинал във Виетнам. Бернули нямаше представа защо и можеше само да предполага, че старата вещица не знае разликата между войните във Виетнам и Залива. Накрая забеляза, че в залата влиза още по-важна птица и най-после успя да издърпа ръката си. После се извини, като знаеше, че старицата няма да се обиди. Първото правило на холивудския протокол гласеше, че спокойно можеш да отрежеш някого, за да се подмажеш на друг, който стои по-високо в хранителната верига.

Той бързо поздрави новодошлия, строителен предприемач от Долината на средна възраст, който влачеше специално избраната си за случая блондинка. За щастие, магнатът много повече се интересуваше от бара, отколкото от мазните приказки на Бернули. Ученият си проби път през навалищата, като се ръкуваше, потупваше гърбове и целуваше изкуствени бузи. Смееше се на тъпи вицове и престорено сърдечно се съгласяваше с всички открито расистки, сексистки и хомофобски забележки и блудкави мнения. До съвършенство владееше изкуството светкавично да променя изражението си — от широка усмивка до дълбока загриженост. И всичко това като част от задълженията му на домакин на благотворителна вечеря с билети за по хиляда долара.

Освободил се за кратко, преди да дойде време да се обърне към тълпата, Бернули се измъкна от балната зала и се втурна по хотелския

коридор към най-близката мъжка тоалетна. С радост откри, че е празна. Винаги беше имал проблеми с пикаенето на публични места и се чувстваше най-спокоен, когато можеше да се облекчи без наоколо да има никой.

Той застана до ъгловия писоар и си свали ципа. Едва когато го извади от панталона си, чу, че вратата зад него се отваря. Мислено изруга, но не обърна внимание на новодошлия и се съсредоточи върху непосредствената си задача. Когато струята потече, някой се изправи пред писоара до него, което го накара да прекъсне. Бернули не се обърна, а продължи да гледа надолу.

Тишината започваше да става очевидна. Бернули стоеше пред писоара с надут мехур и затворено кранче. Но и от съседния писоар не се чуваше плисък и макар че докторът нямаше намерение да завърти глава, изпитваше чувството, че мъжът до него го наблюдава. И естествено, когато се опита да зърне нещо спериферното си зрение, той видя, че човекът не е обърнат към писоара, а се е облегал със скръстени на гърдите ръце и го зяпа.

Бернули припряно се опита да си вдигне ципа и в същото време гневно се завъртя, за да погледне мъжа, но остана толкова шокиран, че се прищипа и извика от болка.

— Срамежлив мехур, а, Сам? — каза Греймарч.

Бролин сияеше зад волана, докато Рейгън се цупеше на предната дясна седалка. Той се опитваше да извлече максимално удоволствие от цигарата си и нарочно издухваше дима към Бролин, но тя просто усили климатика и мислено му се присмя.

Окончателният съдебномедицински доклад показваше, че кръвният състав на трупа от кея е от друга планета. Патоанатомът отбелязваше, че кръвните и тъканните му проби показват много отклонения, повечето от които не можа да си обясни. Изглежда този тип беше нещо като самоходен химически склад. Освен това се наблюдаваше изключително висока концентрация на тунел. Единственото, което лекарят бе в състояние да предположи на основата на предварителния анализ, беше, че този странен химичен състав може да е резултат от прилагането на някой от многобройните

незаконни методи за лечение на рак или СПИН, макар че тестът за HIV беше отрицателен.

Фактът, че някакъв убит наркоман е бил друсан не означаваше нищо. Но онова, което накара Рейгън скорострелно да се върне при Бролин, беше докладът за Съмърс. Той показваше, че момичето също има в кръвта си странни и неизвестни елементи. Елементи, които изглежда съответстваха на откритото в трупа от кея.

И което бе още по-изненадващо, като се вземеше предвид онова, което знаеха или си мислеха, че знаят за Съмърс — убитото момиче беше използвало тунел.

„В предградията има осем милиона съдби“ — обичаше да казва за Лос Анджелис Рейгън и навярно това бе просто съвпадение, но еднаквите резултати бяха толкова обезпокоителни, че двамата детективи решиха, преди да се разделят, да направят изненадващо посещение на Бернули.

Всъщност Рейгън смяташе, че Бролин може да се справи и без него, но не искаше да се откаже от случая. А и тъй като Маклийд отсъстваше, тя сама му предложи заедно да идат при Бернули на благотворителната вечеря и да се опитат този път да извадят него от равновесие. Този подход не отговаряше точно на политиката на управлението, особено като се имаше предвид предупреждението на Бернули да действат внимателно, но Рейгън бе съгласен, че си струва да го направят. За последствията щяха да мислят по-късно.

— Ходил ли си някога там? — попита Бролин.

Рейгън изхвърли фасата през прозореца и намали климатика.

— Два-три пъти. Обеди с гумени пилета, политически сборища, такива неща. Хубав хотел. С първокласни проститутки във фойето.

— Забравих. Ти наистина разбираш от това, нали?

— От какво? От проститутки ли?

— Не. Е, за това не зная. И недей да ми казваш. Имах предвид политиката.

— Ако искаш да играеш играта, трябва да си носиш топка. Мрежата, мрежата е важна. А да си бял мъж със значка вече не е същото като някога. Сега в лосанджелиското е пълно с жени, черни, кафяви, жълти и смесени, които нямат търпение да се покатерят по стълбата.

— Майната ти, Денис. Искаш да кажеш, че не си заслужавам значката ли?

— Да съм казал такова нещо? Някога изобщо оспорвал ли съм качествата ти? Освен онези зад волана, разбира се. Просто искам да кажа следното: колко служба имаше, когато получи значката си?

— Три години и няколко месеца.

— А колко време остана младши детектив?

— Осем месеца — измърмори Бролин.

— Благодаря. Ти самата се срамуваш от това. Аз останах младши детектив три години, преди да получа голямата значка, а пък знам как да се подмазвам и имам страхотен талант. Не твърдя, че не си добро ченге, че не си заслужаваш мястото, че в миналото не е имало неравенство и така нататък. Но сега става така, че бял мъж като мен започва да се пита за мястото си. Разбираш ли какво искам да кажа? И сега завий надясно.

Бролин зави в отбивката на хотела и спря на забранено за паркиране място точно пред главния вход. После остана зад волана, без да изключва двигателя.

— Ако очакваш да изпитвам състрадание към всички бедни бели момченца в управлението, не си познал, Денис. Това управление години наред е било управлявано от бели мъже, които са го направили на нищо. Забрави ли вече онова добро старо момче Дарил Гейтс? Още бях съвсем нова, когато се случи онази история с Родни Кинг, но когато гледах записа на бедното черно копеле, заобиколено от бели ченгета, които му изкарват ангелите, се запитах къде, по дяволите, съм попаднала. Помня — а зная, че и ти помниш — какво беше да си ченге в този град след онази гадост. Или след кашата с Марк Фърман и О. Джей. Как значката и униформата се обърнаха наопаки и внезапно започнаха да означават точно обратното на онова, което би трябвало. Да, жените, чернокожите, латиноамериканците и всички други бои се издигат в йерархията и може би това наистина става за сметка на неколцина увиснали бели хуйове. Но ми се струва, че в резултат управлението и градът са много по-добре. И ако не можеш да го разбереш, навярно не си точно онзи детектив, за когото се мислиш.

Бролин излезе от колата, преди Рейгън да успее да отговори. Той я последва точно в момента, в който млад латиноамериканец с червена сатенена жилетка се затича към тях, като викаше: „Паркирането

забранено, паркирането забранено!“. Бролин му показва значката си и се усмихна. Хлапето се закова на място, но тя го повика с пръст.

— По служба сме — каза Бролин.

Хлапето цъкна с език и понечи да се отдалечи.

— Хей! — извика тя. — Само да се върна и да намеря дори една драскотина по тази кола, ще ти пратя имиграционната служба, преди да успееш да изречеш „зелена карта“? Comprende?^[1]

— По-полека — каза хлапето, — аз живея в Шърман Оукс. Роден съм в Сидърс.

— Просто пази колата.

— Да, добре.

Хлапето се втурна към друг автомобил и Рейгън застана до Бролин, като палеше цигара.

— Разбирам те — каза той. — Пелената падна от очите ми. Предполагам, че тъп бял мъж като мен никога няма да успее да схване този вид културна чувствителност.

Тя с въздишка го последва в хотела.

Бернули се опитваше да изглежда спокоен, но откри, че му е трудно да го направи с penis, увиснал от полуотворения дюкян. Греймарч се пресегна, хвана органа му и неособено нежно опипа главичката му. Бернули го сграбчи за китката точно когато вратата на тоалетната се отвори и вътре влезе възрастен мъж в смокинг. Ученият го разпозна като един от близките приятели на кмета и леко простена. Дребният сивокос мъж ги видя и замръзна. Греймарч го погледна през рамо.

— Съвсем скоро ще свършим — намигна той. — Нали разбираш.

Мъжът кимна. Лицевите му мускули се изкривиха и той изобрази всички възможни изражения, завършвайки с дяволита усмивка. После бързо излезе от тоалетната.

Греймарч се разсмя и отпусна члена на Бернули. Докторът се освободи и си го прибра обратно в панталоните, забравил за страха, обладан от внезапен пристъп на ярост.

— Какво искаш?

Греймарч се обърна към него. Усмивката изчезна от лицето му. Изглежда го така, сякаш е стара кола. Не каза нищо. Просто продължи

да го гледа, докато гневът на учения стихна и на негово място отново се върна страхът.

— Какво искаш? — промълви той.

Греймарч вдигна палец пред носа му. Бернули леко дръпна тялото си и фокусира неравната жълтеникава кожа в основата на нокътя му.

— Имам проблем, докторе!

Греймарч нави нагоре левия си ръкав и притисна жълтия нокът на палеца си към предлакътя си. После го прокара надолу към китката си. По бледата кожа остана тънка тъмна линия. От разранената плът бавно започна да сълзи червено-черна лимфна течност. Греймарч вдигна нагоре ръката си и се видя как по кожата се образуват сталактити от гъстата течност. По пода неравномерно закапаха тежки капки.

— Докторе, боли ме, когато правя така.

Докато обикаляха из официалната бална зала, Рейгън и Бролин се опитваха да не изглеждат прекалено не на място, но постоянно трябваше да показват значките си на охраната и истинските гости им отправиха не един презрителен поглед. Бролин очевидно не се притесняваше и с удоволствие си взимаше пълни шепи топки от раци и хайвер, но Рейгън, който винаги внимаваше за вида си, с всеки намръщен поглед поправяше вратовръзката и спортното си вълнено сако.

— Адски забавно — каза между две хапки Бролин.

— По дяволите. Тук е като в някой от онези сънища, в които си гол пред много хора и не можеш да се скриеш. Казах ти, че първо трябва да се преоблечем.

— Не — отвърна тя, като взе от минаващия покрай нея сервитьор две чаши шампанско. — Така ще покажем на Бернули, че макар да сме на негова територия, играем по собствените си правила.

— Все още не мога да го видя. Но затова пък виждам тук големи пари. Индустриалци, политици, играчи от всички части на града. По дяволите, колко грозни били богатите! Някога забелязвала ли си, че винаги приличат на собствените си карикатури? Виж носа на онзи тип с пръстена на кутрето.

— Ай де бе — сопна се Бролин. — Да не би бедняците да са красиви? Напоследък да си минавал през парка „Макартър“? Опомни се, Денис.

— Е, твоят прекрасен доктор определено си играе с големите момчета. Божичко, Донатели ще получи удар, ако разбере, че сме тук.

— И какво от това? Какъв е проблемът?

Рейгън стегна вратовръзката си още по-силно и огледа залата.

— Не зная. Цял ден се чувствам напрегнат. Като че ли някой ни преследва, наблюдава или нещо подобно.

— Аз нямам такова чувство.

— Наречи го интуиция на бял мъж.

— Да го духаш, Денис. И току-що си окапа вратовръзката.

— Мамка му! — възкликна той. — Знаеш ли колко струва? Трябва да ида до тоалетната.

— Спомени и моето име — каза Бролин и си взе нова чаша.

— Виж, Калвин, аз... нали знаеш, че тук не е подходящо. Има хора.

Греймарч пъкна ръката си под крана и изми тъмната кръв. Сълзенето вече беше престанало и кожата започваше да заздравява. Той попи раната с няколко хартиени кърпи и я разгледа.

— Вършиш чудесна работа, Сам — каза Греймарч и вдигна ръка с дланта нагоре. — Но само наполовина. Джуд чакаше да й се обадиш, но мина доста време. А и аз. Да не си забравил старите си приятели?

— Господи, Калвин? Мислиш ли, че минава и час, в който да не си спомня за теб? Че не сънувам кошмари? Правя каквото мога, но не е толкова просто. А имаше и някои усложнения. Проблеми в лабораторията.

— Да, чух за това. Разиграла се е истинска трагедия. Жалко и за момичето. Кого ебеш сега? Искам да кажа, освен мен, Джуд и другите?

— Калвин... беше унищожен огромен труд. Ще трябва да започна всичко наново. Трябва да се коригира проектът... е, ти знаеш.

Греймарч хвана Бернули за ръката и силно го стисна.

— Пълен си с говна, Сам. Вървах след теб, наблюдавах и слушах. Ближеш хуя на Тайтс. Отново. И вече ме вбесяваш. Пътуваш

с тунел експреса и си живееш царски, докато останалите от нас все още сме затънали в лайната.

— Аз... боли ме, Калвин.

Греймарч го стисна още по-силно и го дръпна към себе си. Бернули се съпротивляваше, но той му изви китката и го притисна към земята. Като се гърчеше и пъшкеше, докторът коленичи в кръвта на Греймарч.

— Не разбираш от болка, Сам. Дори не й знаеш миризмата. Но ние научихме много за болката и ми се струва, че навярно е време да ти покажа нещичко от онова, което зная. Някога мислиш ли си за когото и да е от нас или за онова, което трябваше да изтърпим?

Греймарч рязко го изправи на крака и приближи потното му лице на сантиметри от своето.

— Не знаеш какво е, когато започва пристъпът и болката разкъсва корема ти, и става все по-силна. Не разбираш нуждата. И мисля, че вече не ти пука. Ако изобщо някога ти е пукало. Така че навярно е време да получиш съвсем друг вид мотивация.

— Калвин...

Вратата на тоалетната отново се отвори и Греймарч отблъсна Бернули настрани. Докторът тежко се стовари обратно на пода.

— Да, пичове — каза Тайтърс. Той се усмихна и погледът му няколко пъти пробяга между Греймарч и Бернули. — Не е ли малък този шибан свят, а?

[1] Разбра ли? (исп.). — Б.пр. ↑

15.

Греймарч се хвърли към Тайтърс и го улучи с рамо в слънчевия сплит. Блейн бе дванайсетина сантиметра по-висок от него, но зашеметено изохка, когато по-дребният мъж го повдигна от земята и го блъсна в огледалото на отсрещната стена. Главата му разби полираното стъкло и екотът изкънтя в облицованата с плочки тоалетна. Той се свлече на земята сред стъклените отломки и се сви, но Калвин незабавно започна да го удря с юмруци по лицето и слепоочията.

Тайтърс се сви още повече и успя да се претърколи по корем. Тънко парче стъкло стърчеше от раната отстрани на тялото му. Греймарч го ритна и го заби още по-дълбоко в плътта му. После отстъпи назад и няколко пъти силно го изрита в тила. Стоманените налчета на върховете на ботушите му звучно кънтяха по костта. Греймарч усети, че носът на Тайтърс изхрущява като орех, когато добре насоченият ритник преодоля отбраната на по-едрия мъж. Гъста кръв шуртеше от десетина рани по главата и лицето му и смокингът му бе целият на черни петна.

Тайтърс се опита да избяга с пълзене и протегна ръка към една от мивките, за да се изправи, но Калвин го хвана за глезена и го дръпна обратно. Когато се стовари на земята и удари счупения си нос, той изкрещя. Греймарч бързо го пусна и с всичка сила го изрита между краката. Тайтърс повърна нещо зелено.

Калвин се приготви повторно да го ритне в слабините, но другият някак извъртя крак и го спъна. Греймарч тежко се стовари на пода и Тайтърс светкавично се хвърли отгоре му, като се опитваше да му издере очите. По-високият мъж успя да повдигне коляно и отново го улучи между краката. Той сграбчи Блейн за реверите и го прехвърли през глава. Докато се изправяше на колене, видя, че Тайтърс се претъркулва и вади от джоба на самото си малък цилиндър. Успя да се метне надясно точно в момента, в който другият хвърли предмета към него. Микробомбата се взриви и остави дупка в плочките.

Тайтърс измъкна от джоба си друго устройство, но Греймарч се завъртя на колене и заднишком го изрита в бъбреците. Бомбата излетя

от ръката му и избухна в стената на една от кабините, възпламенявайки дървото и евтината боя. Когато пламъците плъзнаха по стената, Бернули се раздвижи и се затича към изхода, но се подхлъзна в кръвта на Блейн и удари главата си в един от писоарите.

Лютивият дим задейства автоматичната пожарогасителна система. Греймарч се изправи на крака и видя, че противникът му прави същото. Острият му нос беше сплескан и изкривен настрани, а от лицето му капеше тъмна кръв, измивана от студения душ на пожарогасителите. Той оголи зъби към Калвин и издаде нисък гърлен звук. Макар че държеше трета бомба в ръка, не се опита да я хвърли. Бернули лежеше неподвижно с глава в писоара, но някъде пищеше сирена и Греймарч знаеше, че съвсем скоро тоалетната ще е пълна с хора.

— Хайде скоро да повторим това — каза той.

— Нека секундантите ти се обадят на моите — усмихна се Тайтърс. Той пусна бомбата в джоба си и си поправи смокинга.

Калвин рязко се завъртя, когато вратата зад него се отвори. Рейгън влезе вътре заднишком, като се оглеждаше в коридора за източника на суматохата. Той задържа вратата отворена с една ръка, а в другата носеше вратовръзката си. Когато се обърна и видя хаоса в тоалетната, той понечи да посегне към пистолета си, но едва успя да пусне вратовръзката си, когато Греймарч го блъсна с тяло и го отхвърли по задник обратно навън. Група хотелски служители тичаха към тях откъм фоайето, затова Греймарч отпраши по друг коридор. Рейгън се опита да се изправи на крака, но един от тичащите пикола го настъпи по ръката и двамата се строполиха на земята.

Когато лейтенантът се сети да извика „Не мърдай, полиция“, Калвин отдавна беше изчезнал.

Бернули тъкмо идваше в съзнание, когато Бролин влезе в тоалетната все още с чаша в ръка. Бързо бяха угасили пожара и човекът от поддръжката най-после успя да изключи пръскачките. Мокър до костите, Рейгън помогна на учения да се измъкне от писоара, а Тайтърс почистваше кръвта от лицето си и сумтеше, докато се опитваше да намести носа си.

— Господи, Денис — каза Бролин, — какво си направил тук, по дяволите?

Рейгън само ѝ хвърли яростен поглед. Бернули седеше на пода, облегал гръб на стената, стенеше и се държеше за главата. Когато свали ръка, по нея имаше малко кръв.

— По дяволите — рече той.

Около входа на тоалетната се беше събрала тълпа и любопитните протягаха вратове. Бролин остави чашата си и си закачи значката, после изблъска зяпачите и затвори вратата. Тя извади от чантата си химикалка и бележник и започна да си води бележки. Бернули все още се държеше за главата, но присви очи към Рейгън, когато го позна.

— Вие сте...

— Лейтенант Рейгън. Бролин — каза той, като посочи към партньорката си. — Можете ли да ни кажете какво се случи?

Ученият извади от джоба на гърдите си влажна кърпичка и я притисна до раната на главата си. Кърпата бързо почервения. Той я погледна, сгъна я наопаки и отново я притисна.

— Какво правите тук? — попита Бернули.

— Тоалетен патрул. Служим и закриляме — отвърна Бролин. — Искате ли да ни кажете какво се е случило, доктор Бернули?

— Ка... Калвин — заекна той и малко дезориентиран се огледа наоколо. Когато видя, че Тайтърс го наблюдава в огледалото, ученият потръпна. Очите на Блейн се разшириха и той едва забележимо поклати глава.

— Калвин. Калвин кой? Какъв Калвин?

— Струва ми се, че доктор Бернули има предвид асистента си — отвърна Тайтърс, като се завъртя към детективите.

— А вие кой сте? — попита Бролин.

— Тайтърс Блейн. Дойдох на приема, но за нещастие — или навярно за щастие на доктора — влязох тук и попречих на нападението срещу него.

— Нападение ли? — обади се Рейгън.

Тайтърс се приближи и погледна надолу към Бернули и лейтенанта, който беше приклепнал на пода до доктора. Тази перспектива не допадна на Рейгън и той се изправи, но другият все пак бе по-висок от него.

— Когато влязох — поясни Тайтърс, — онзи тип, който ви блъсна, биеше доктора. Опитах се да се намеся, но той се оказа малко по-силен от мен. Посдърпахме се, но — той докосна подутия си нос и се усмихна — мисля, че ме победи.

— Изглежда счупен — каза Рейгън.

— Няма да е за първи път — отново се усмихна Тайтърс. — Не се тревожете.

— Нямах такова намерение.

— Знаете ли кой ви нападна? — попита Бролин.

— Греймарч. Калвин Греймарч. Последва ме вътре и започна да ми крещи. Аз... — Бернули импровизира. — Сега дори не съм сигурен за какво говореше. Започна да ме блъска, после ме удари. Тогава влезе господин Блейн и двамата се сбиха. Следващото нещо, което си спомням, е, че лежах в... порцелан.

— Кой е този Греймарч? — попита Бролин.

— Той е... луд. Хм... предполагам, че се смята за активист.

— Активист на какво? — каза Рейгън.

— На някаква радикална група ветерани. Забравих коя от тях представлява. Доколкото ми е известно, той е единственият ѝ член. Няколко пъти ме е безпокоил по време на лекции, но досега не се е случвало нищо подобно. Мисля, че по време на разговора ни споменах за този проблем.

— Като един от най-горещите му поддръжници, мога да свидетелствам, че доктор Бернули често е бил мишена на такива лунатици — заяви Тайтърс.

— Така казва и той — намръщи се Бролин. — Но също казва, че не е приемал сериозно заплахите. Е, сега имате убита асистентка, изпотрошена лаборатория и директно нападение срещу самия вас. Не мислите ли, че може би вече е време да приемете нещата сериозно, докторе?

— Мисля — като продължаваше да се държи за главата отвърна той, — че навярно трябва да ида в болница. — Бернули погледна към Бролин, която остана смаяна от гнева в очите му.

Тя се обърна към Рейгън и видя, че той също го е забелязал.

— Скоро ще пристигне линейка — каза лейтенантът. — А дотогава, защо просто не се отпуснете? По-късно пак ще поговорим за този тип Греймарч.

Тъкмо започваше да разпитва Тайтърс, когато вратата на тоалетната рязко се отвори и вътре се втурнаха двама санитарии с носилка. Бернули успя сам да се изправи на крака, после залитна. Не възрази, когато санитарите го пристегнаха с ремъци и го отведоха. Блейн понечи да го последва, но Рейгън го хвана за ръката. Когато го докосна, лейтенантът усети, че мъжът е напрегнат и едва не посегна отново към пистолета си.

— Имаме още въпроси към вас — каза Рейгън.

— Като например как започна пожарът? — попита Бролин.

Партньорът й повдигна вежди и кимна. Съвсем беше забравил за това.

Тайтърс се поотпусна и се усмихна на детективите.

— Предполагам, че го е направил онзи тип Греймарч. Забелязах, че държи нещо като голяма бомбичка. Като хлапета си играехме с такива. Бяха по-добри от пиратките. Така или иначе, когато влязох вътре, пожарът вече гореше. Сигурно е заплашвал доктор Бернули с тях.

— Откъде...

— Извинете, детектив, но въпреки предишния си кураж, изпитвам силни болки в носа и ми се струва, че навярно ще е най-добре да отида в болницата заедно с доктора. По-късно с удоволствие ще отговоря на всичките ви въпроси, но съм ранен, мокър съм и мисля, че разговорът може да почака.

— Разбира се, господин Блейн. По-късно ще поговорим. Искате ли да ви помогна? — попита Рейгън.

— Не, благодаря. Мога сам да стигна до линейката.

Лейтенантът кимна на Тайтърс, който се насочи към вратата. Когато се обърна с гръб към тях, Бролин ахна.

— Мамка му! — възкликна тя.

Блейн се завъртя. Бролин сочеше към лявата му страна.

— Забило ви се е парче стъкло.

— Господи — каза Рейгън и пристъпи към него.

Тайтърс се усмихна, вдигна ръка, хвана с два пръста остро сребристо парче и го измъкна. Лейтенантът потръпна. Блейн разгледа парчето, пусна го в джоба си и излезе от тоалетната.

— Копелето му недно — рече Бролин.

16.

Арсенио лежеше в леглото си и се вслушваше в музиката на лосанджелиската нощ. В небето закръжи полицейски хеликоптер, после отлетя на юг. След минути от изток се появи друг и увисна точно над тяхната улица. Кръгът на прожектора му за миг пресече прозореца на спалнята. Съседите семейство Шарат пак се караха. Пискливият глас на г-жа Шарат надвикваше дори тътена на въртолета. От телевизора на баба му се разнесе музикалният анонс на новините. Арсенио знаеше, че старицата вече се е настанила на обичайното си място на дивана с висока чаша лимонада в ръка.

Прожекторът отново проблесна, докато хеликоптерът отлиташе в друга посока. Момчето погледна към прозореца. За кратко се спусна тишина, която бързо беше нарушена от пукота на изстрели. Арсенио прецени, че са от малокалибрено оръжие и бяха само два, така че не си направи труда да става до прозореца.

Заяпа се в сенките по тавана, образувани от фаровете на минаващите по улицата автомобили. Като хлапе често лежеше нощем в леглото и се опитваше да открие в зърнестата мазилка над себе си различни образи. Арсенио присви очи и се помъчи да види лицата на любимите си герои: Меджик Джонсън, Майк Тайсън, Майкъл Джексън. Сега му бе трудно да повярва, че някога е смятал тези тримата за особени същества. Понякога лежеше, вслушваше се в гласовете от телевизионните програми на баба си и си измисляше свои сцени, отговарящи на музиката, диалога и смеховете. Понякога при него влизаше Даян — тя като че ли винаги знаеше кога спи и кога просто се преструва — и той ѝ показваше картините, а сестра му се смееше, галеше го по главата и му пееше, докато наистина заспи.

Тази вечер виждаше само лицето на момчето, което беше убил.

Арсенио се опита да си спомни как е изглеждало, преди да натисне спусъка, но можеше да си представи хлапето единствено в момента, в който се свличаше на земята със зяпнала от изненада беззъба уста и с фонтан от кръв, бликнал от ужасната дупка на мястото на окото му. Той затвори очи, но образът на падащото момче не

изчезна. Отхвъркналата от главата му бейзболна шапка висеше във въздуха като някой от вездесъщите полицейски хеликоптери. Арсенио отвори очи и се плесна по челото с почти комичен жест. Откри, че повтаря това движение всеки път, щом си помисли за стрелбата, сякаш по някакъв начин можеше да изхвърли сцената от главата си или да дойде на себе си.

Опитваше се да подреди мислите си, да си спомни плана, но му ставаше все по-трудно. Трябваше да вижда образа на Даян, за да му напомня какво е длъжен да направи и защо. Арсенио знаеше, че хората на Моргън са участвали в удара срещу лабораторията, но все още нямаше представа точно кой от тях и каква е причината. Лютис, който имаше склонност да си развързва устата — особено, когато бе друсан — на няколко пъти се беше изпуснал за случая, но К'тома винаги бе там, за да го накара да млъкне само с поглед. Арсенио беше сигурен, че ако успее да хване Лютис сам, ще измъкне информацията от него, но досега не му се бе удавала такава възможност. Тайфата правеше почти всичко заедно: ядене, сън, друсане — по дяволите, абсолютно всичко останало, освен сране. Той остана шокиран, когато Тамара застана на колене и го издуха на Моргън пред всички, когато ѝ донесе скапаните сладки, но другите просто си вършеха работата, сякаш момичето само го е целунало по бузата. Арсенио си бе извоювал известни позиции с онзи случаен точен изстрел, но му оставаше да извърви дълъг път, докато проникне във вътрешния кръг на Моргън. Не му се искаше да го прави, но знаеше, че няма друг начин да си разчисти сметките.

Наблизо прелетя друг хеликоптер. Арсенио отново си представи падащото момче, когато нещо изцвъртя. Той скочи от леглото и извади сгъваем клетъчен телефон от джоба на закаченото на гърба на вратата яке. Моргън му го бе дал така, както човек подхвърля петак на бездомник. Беше му дал и пейджър, но не обичаше да го използва.

— Всеки училищен пласъор има пейджър — казваше той.

Арсенио отвори телефона със замахване на китката. Това го накара да се почувства печен — онази тръпка, която получаваш единствено от супермодерна техника. Отначало го притисна към ухото си наопаки. После го обърна и затвори вратата на спалнята.

— Ало?

— Хей! Точен Мерник? — Обаждаше се Джу Джу. След убийството бе започнал да го нарича „Точен мерник“ и Моргън

изглежда одобряваше прякора.

— Да — въздъхна Арсенио, — аз съм.

— Как е? Имаме работа, малко братче.

— Какво става?

— Имаме... Какво? Да. Точния мерник. — Джу Джу разговаряше с някого до него. — Да. Добре. Добре. Добре!

В небето вече кръжаха два хеликоптера, така че Арсенио трябваше да затвори прозореца, хванал телефона между рамото и ухото си. Прозорецът заседна в касата и когато момчето се помъчи да го натисне, телефонът се изплъзна и падна на пода.

— Мамка му! — каза Арсенио. Той го вдигна и го разгледа — като че ли му нямаше нищо.

— Точен мерник! Още ли си там, човече? К'во правиш бе, мамка ти?

— Изпуснах скапания телефон.

— Мамка му. Тоя боклук струва десет пъти повече от тебе. Моргън вика да дойдеш екипиран, чуваш ли?

Арсенио въздъхна и без дори да съзнава, отново се плесна по челото.

— Аха. В бърлогата ли? Кога?

— Не. Ние ще дойдем да те вземем. Бъди готов в... — Джу Джу пак се посъветва с някого в стаята. — В десет.

— Ясно.

Другият затвори, без да каже нищо повече.

Арсенио седна на ръба на леглото, затвори телефона и притисна студената пластмаса до бузата си. „Да дойдеш екипиран“ — беше наредил Джу Джу. Болеше го глава. Той пъкна телефона обратно в джоба на якето си и разтри слепоочията си с пръсти. После отвори вратата и погледна навън в коридора. През отворената врата на дневната видя, че баба му вече спи на дивана.

Тихо затвори вратата, отвори гардероба и извади няколко кашона, пълни с комикси. Откъсна лепенката на кутия от видеокасетофон и внимателно извади отвътре купчина оръфани списания. На дъното имаше по-малка, самоделна дървена кутия, заключена с катинар. Ключалката беше майтап — кутията лесно можеше да се счупи с отвертка — но така Арсенио се чувстваше по-сигурен.

Той набра цифрите на комбинацията, като сбърка първите два пъти, но накрая отвори капака. Отгоре лежах няколко порносписания със заглавия като „Дупката на сестричката“ и „Черните базуки“ и пиратска видеокасета, на която на ръка бе написано „Африкански копнежи“ — подарък от приятеля му Джоуи Рамос за дванайсетия му рожден ден. „Какви дни бяха само“ — помисли си Арсенио, докато внимателно оставяше касетата настрана. Шест месеца по-рано Джоуи беше убит от случайно минаващо ченге по време на злополучен обир.

На дъното на кутията лежеше „Браунинг“-ът, който му бе дал Моргън, наред с муниции за него. Арсенио се поколеба, после взе оръжието и го хвана в дясната си ръка. Втренчи поглед в пистолета и усети хладната стомана до тъмната си кожа. Стисна дръжката с две ръце и насочи цевта право към лявото си око, като затвори дясното.

— Бам!

Хвана го в дясната си ръка и го претегли, зазяпан в празното пространство. После притисна цевта под брадичката си и натисна спусъка.

Не го беше заредил.

По улицата мина автомобил и Арсенио вдигна поглед към тавана, виждайки лицето на жертвата си бързо да се появява и изчезва.

Зареди тринайсет патрона в пълнителя и го вкара в пистолета. Напъха „Браунинг“-а в задния си джоб и извади тъмносиния си потник отгоре, като провери в огледалото дали не изпъква. После известно време зяпа собственото си отражение.

— Точен мерник — започна да повтаря той. — Точен мерник.

Кафяво-червеният Ел Ти Ди пристигна точно в десет. Арсенио чу водещия на новините по канал пет да съобщава най-важните събития. С ръка на пистолета той се затича по тротоара към очакващия го автомобил. Задната врата се отвори и Джу Джу потупа седалката до себе си. Колата потегли, преди момчето да успее да затвори вратата.

Арсенио очакваше да види отпред Моргън и К'тома, но там седяха двама непознати. Той им кимна и Джу Джу бързо ги представи — шофьорът се казваше Кики, а едрият мъж Ендзоун — но не размениха други думи. Кики бавно и внимателно шофираше, даде мигач, когато зави наляво по „Мартин Лутър Кинг“ и често

поглеждаше в огледалата. Ендзоун почукваше с кокалчетата на ръката си по прозореца и клатеше глава в такта на някаква песен.

— Къде отиваме? — попита Арсенио.

— По работа — отвърна Джу Джу. — Много важна работа.

— Къде е Моргън?

— Ще дойде.

Джу Джу не му обясни повече и Арсенио знаеше, че не трябва да го разпитва. Другият вдигна крака върху сандък, покрит с парче тензук. Когато колата рязко зави, вътре нещо издрънча и момчето усети силен мирис на бензин.

Продължиха на изток по „Мартин Лутър Кинг“ покрай мрачния „Колисиъм“ и Експозишън парк. Джу Джу не проговори, докато не минаха под харбърската магистрала и навлязоха в покрайнините на източен Лос Анджелис.

— Имаш ли запалка? — попита го той.

— А? Не. Не пуша. — Отговорът накара Ендзоун да се изкиска, но Джу Джу не каза нищо и му подаде запалка едnodневка.

— Вземи. — Арсенио я разгледа и видя, че дори не е с регулируем пламък.

— За какво ми е?

— За работата.

Когато приближиха разнебитена наглед сграда в пуст търговски район до Сан Педро, Кики намали скоростта и изключи фаровете. Той спря до тротоара и Арсенио видя, че в няколко други паркирани коли седят тъмни фигури. Въпреки мрака момчето забеляза К'тома на предната дясна седалка на стар шевролет отгатък улицата. Както винаги телохранителят сякаш свръхестествено го наблюдаваше. Арсенио се облегна назад и се скри зад тялото на Джу Джу.

— Сградата по средата — каза Джу Джу. — С избитата врата. „Саградос“ си мислят, че могат да си приготвят някакъв вълшебен прах под носа на „Кръвта“. Скапани салвадорци. Но скоро ще разберат, че са сбъркали.

Той извади от джоба си спринцовка и пъкна ампула тунел в нея. Докато навиваше нагоре ръкава си, огледа околността през прозореца и доволен, че не се вижда нищо, заби иглата в ръката си. Когато златистата течност нахлу във вените му, Джу Джу дълбоко простена. Кики си повдигна нагоре ризата и също се боцна в хлътналия корем,

но Ендзоун се въздържа. Джу Джу предложи спринцовката на Арсенио, но момчето поклати глава. Другият сви рамене и я прибра обратно в джоба си.

Пропукване на радиостанция наруши нервното мълчание. Ендзоун най-после престана да почуква по прозореца и взе от седалката малко уоки-токи.

— Номер пет — каза той.

— Започвайте — нареди гласът по радиостанцията.

Моргън.

Джу Джу се наведе надолу, свали тензуха от сандъка и издърпа капака. Вътре имаше дванайсет бутилки от малцова бира с гърла, натъпкани с парцали и запечатани с восък.

— Време е да поднесем напитките — каза Джу Джу и подаде на Арсенио три от бутилките. Други три даде на Ендзоун и взе също толкова за себе си.

Кики ги наблюдаваше, но остана зад волана. Джу Джу и Ендзоун натъпкаха по две шишета в дънките си и взеха трето в ръка. Арсенио ги последва. Той извади запалката от джоба си и здраво я стисна в дланта си.

Докато се измъкваха от колата, момчето видя, че навън излизат десетина тъмни фигури. Джу Джу кимна с глава и той го последва по улицата. Заобиколиха склада отзад. Ендзоун вървеше последен. Наоколо беше съвсем пусто и не се чуваше друг шум, освен вездесъщото далечно бръмчене на града. От отсрещната страна се появи втора група от „Кръвта“, други две групи се разгърнаха около сградата. Арсенио забеляза още гангстери по покривите на съседните постройки и зърна отражения на слабото улично осветление по бутилките в ръцете им.

След секунди всичко утихна и той предположи, че хората са заели местата си. Радиостанцията отново пропука и светнаха десетки малки пламъчета. Джу Джу кимна на Арсенио, който щракна собствената си запалка и я приближи до мазния парцал. Подобно на опитни стрелци, хората по покривите едновременно хвърлиха своите коктейли Молотов, последвани от не толкова организиран залп откъм улицата. Потният палец на Арсенио се хлъзна по запалката и угаси огънчето. Той бързо щракна отново, приближи я до парцала и хвърли

запалената бутилка към склада, докато Джу Джу и другите мятаха второто си шише.

Задната част на сградата избухна в пламъци, когато бутилките се разбиха в изгнилите дървени стени. Гангстерите по покривите бяха свършили мунициите си и вече се спускаха долу, за да се върнат в автомобилите. Арсенио бързо запали и хвърли втория си коктейл към закован с дъски прозорец. Оранжеви пламъци обгърнаха дървото. Гледката го изпълни с толкова силно вълнение, че изпусна третата бутилка и опръска с бензин обувките и панталоните си. Джу Джу яростно го изгледа и поклати глава, но му даде знак да го последва отпред. Арсенио не искаше да откъсне поглед от красотата на прациящите пламъци, но Ендзоун го побутна и той се подчини.

Във въздуха се стелеше гъст дим, макар че предната част на сградата все още не гореше. Повечето от „Кръвта“ се върнаха в колите си и потеглиха, но Джу Джу се насочи към централния вход, където пазеше по-малка група гангстери. Той влезе вътре и взе със себе си Арсенио, докато Ендзоун остана да ги чака навън с другите.

Моргън и К'тома стояха над няколко проснати на пода гърчещи се тела. От огнестрелните рани шуртеше кръв. Моргън държеше „Глок“-а си в ръка, а телохранителят му притискаше към гърдите си „Узи“. Очите на главатаря бяха разширени, зъбите — оголени. Арсенио разбра, че е потънал дълбоко в тунела. Един от ранените се опита да изпъзни по посока на вече видимите пламъци. Моргън стъпи върху кръста му и завъртя ток. После се наведе и изстреля два куршума в тила на латиноамериканеца. Парче кост отскочи от една от каменните колони.

Покривът в задната част рухна и се разнесоха приглушени експлозии. Моргън като че ли нищо не забелязваше. Арсенио чу пращане на дърво и погледна нагоре към тавана, но никой друг не помръдна.

Лютис държеше отзад дребен латиноамериканец. Мъжът носеше очила със счупени стъкла и видимо трепереше. Моргън се приближи до тях и се наклони към пленника.

— Майсторът — прошепна в ухото на Арсенио Джу Джу.

Моргън прати на мъжа безумна усмивка и после кимна на К'тома. Едрият телохранител отиде при тях, извади от якето си автоматичен нож и му го подаде.

Огънят ревеше само на няколко метра зад тях. Към един от трупите беше прескочила искра и във въздуха се разнесе отвратителна смрад на изгоряла плът.

Моргън внимателно започна да реже панталоните и ризата на химика, докато не се изхлузиха от слабото му тяло. Светлината на огъня огря увисналите му гениталии.

— Hermano, по — каза мъжът, — por favor.

— Por favor? — попита Моргън и поклати глава. — Бедният.

Той отново се усмихна, когато урината на дребния латиноамериканец се стече по крака му. После поклати глава и заби ножа дълбоко в корема му.

— Страхотно! — ахна Джу Джу. Очите му бяха светнали.

Химикът изкрещя и се преви. Кръвта му опръска Моргън и Лютис, но Лютис продължи да го държи. Моргън завъртя китката си надясно, наляво, надясно, наляво, като с всяко извиване на острието предизвикваше нов, но все по-слаб вик.

Когато насочи ножа към гърдите на мъжа, не се чу никакъв звук, само от отворената му уста шурна кръв. Арсенио никога не бе виждал толкова много кръв и не можеше да повярва, че човекът още е жив.

Макар да агонизираше, все още беше жив.

Другите трулове вече тлееха и върху главите им започнаха да се сипят горящи парчета от покрива. Пожарът изсмукваше въздуха от стаята, но въпреки че всички гангстери бяха подгизнали от пот, сякаш никой нямаше намерение да си тръгва. Арсенио не искаше да гледа повече, не искаше да е тук, но откри, че не може да извърне очи.

Покрит с кръвта на химика, Моргън издърпа ножа и го вдигна пред погледите на всички.

И заби върха в окото на дребния мъж.

После кимна на Лютис да го пусне. Тялото се свлече на пода. Мъртво. Или поне така се надяваше Арсенио.

Никой не помръдна, докато голямо парче пламтящо дърво не се стовари точно до К'тома. Едрият мъж с лекота го избегна, но внезапният шум ги откъсна от унеса им и гангстерите бързо избягаха от срутващата се сграда. Моргън тръгна последен, като мина спокойно през пламъците, облизващи главния вход. Арсенио последва Джу Джу до колата, но спря, погледна през рамо и видя, че Моргън е застанал с гръб към огъня, с високо вдигнати ръце.

„По дяволите — помисли си той. — Попаднал съм в ада и дяволът е чернокож мъж.“

17.

— Изобщо не съм чувал за него — каза Донатели и отхапа ново парче от поничката си.

— Да — рече Бролин, като се опитваше да не зяпа трохите по брадичката му. — Точно това е проблемът: изглежда никой никога не е чувал за този задник. Няма шофьорска книжка, не е арестуван от местни или федерални органи, не е съден, не притежава недвижима собственост. Поне не под името Блейн. Живее в един от ония стъклени курници горе в Палисадите, но къщата е регистрирана на някаква консултантска фирма. Няма и кредитни карти.

— А в данъчната служба? — попита Донатели. — Трябва да плаща някакви данъци, щом живее толкова нашироко.

— Да не споменавам, че е получил покана за купона на Бернули, който е бил само за едри риби. Работим по въпроса с данъците, но нали знаеш, на онези от службата трябва да им вадиш думите с ченгел.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна капитанът и си записа бележка. — Продължавай.

Бролин погледна към Рейгън, който пое нататък.

— Всъщност няма много за казване. Известно време се повъртяхме около мъжката тоалетна — за щастие Бролин познава мястото...

— Да го духаш — измърмори тя.

Рейгън се усмихна, а Донатели се покашля.

— Така или иначе, поразпитахме из тълпата, но никой не е видял нищо. Там е трябвало да има служител на хотела, но той си е направил неофициална почивка, жалко за него. Наоколо не е имало никой, чак докато се включи противопожарната аларма.

— Я пак ми обяснете тази част.

— Не мога — каза Бролин. — Блейн твърди, че според него онзи тип Греймарч имал няколко пиратки, но не открихме каквито и да било следи от тях. Носил е някакъв гаден малък експлозив и той е задействал противопожарната система.

— А с какво разполагаме за Греймарч?

— Калвин Греймарч — отвърна Рейгън, като започна да рови из бележките си. — Открихме някакъв адрес в района на Залива. Роден е на двацет и трети ноември хиляда деветстотин и шейсета. Висок е метър и осемдесет, тежи седемдесет и седем килограма. Кестенява коса, кафяви очи. Цели купища глоби за превишена скорост. На негово име е регистриран „Датсън“’81. Сроковете и на книжката, и на регистрацията са изтекли през деветдесет и втора.

— Има ли досие? — попита Донатели.

— Не. Изглежда нормален гражданин. Или поне е бил. Бивш съсобственик на апартамент, който преди малко повече от година е отнет заради неизплатена ипотека. Имал е всевъзможни кредитни карти, но всички отдавна са анулирани заради късно изплащане на вноските. Опитваме се да получим данни за банковите му сметки и имам приятел в шерифското управление на Алъмейда, който също търси някаква информация.

— Маклийд проверява при някои от местните групи ветерани, за да види дали някой го познава — прибави Бролин. — Свързах се с отговорника в управлението по въпросите на хомосексуалистите и активистите — нали така се казваше? — но той никога не е чувал за Греймарч. И аз позвъних в шерифското управление, но не го познават.

— Спомена ли на нашия човек името на Блейн? — попита Донатели.

— Не — отвърна Бролин, — изобщо не ми дойде наум. Защо?

Капитанът се облегна и поглади изтърканата кожа на страничните облегалки.

— Не зная. Просто има нещо, което не пасва. Добре, продължавай.

— Покрихме целия хотел — каза Рейгън — и после отидохме в болницата, за да продължим с Бернули и Блейн. Лекарят на Бернули не искаше да ни пусне дори да припарим до него. Каза, че чакал резултатите от изследванията му и че Бернули щял да остане поне през нощта за наблюдение. Затова отидохме да потърсим Блейн, но се оказа, че не се е появявал в болницата.

— Ти не спомена ли, че му се било забило някакво стъкло?

— Адски гадно изглеждаше — кимна Бролин, — но санитарите казаха, че Блейн изобщо не се качил в линейката. Казал им, че ще се оправи и че щял да иде при личния си лекар. Споменаха също, че

Блейн отишъл да разговаря с Бернули. Според шофьора повече приказвал той, докато Бернули кимал. Обаче човекът не успял да чуе нищо.

— Интересно — рече Донатели и започна да глади кожата малко по-силно отпреди.

— Възможно е — сви рамене Рейгън. — Аз трябваше да се върна към старите си случаи и да свърша малко писмена работа. Я кажете, знаете ли, че задачата не е изпълнена, докато не свършиш с писмената работа?

Донатели презрително се засмя.

— А Бролин е отишла да търси Блейн.

— Веднага отидох до къщата на Блейн в Малибу — продължи тя, — но го нямаше. Копелето имаше прислужник, който не говори английски.

— И какво от това? Ти не знаеш ли испански?

— Прислужник азиатец.

— А стига бе — рече Донатели.

— Няма майтап. По дяволите, онзи район е такъв, че нямаше да се изненадам, ако в съседната къща живееше Джак Никълсън.

— И после? — попита капитанът.

— Оставих Уидърспун да пази в болницата — отвърна Рейгън, — навярно в магазина за сувенири. Предполага се, че би трябвало да ми съобщи, ако тази сутрин изпишат Бернули. Моят приятел в Альмейда ще разполага с информацията най-рано довечера.

— Вече пратихме Маклийд да действа — каза Бролин. — Ние с Денис трябва да потърсим Блейн. И си мислехме, че може би няма да е зле пак да разпитаме роднините на убитото момиче, след като вече знаем, че се е друсило с тунел. Възможно е просто гангстерите да са боцнали Даян, когато са я изнасилвали, но патоанатомът изглежда смята, че е била по-опитна наркоманка.

— А онзи от кея?

Рейгън въздъхна и направи жест с палец надолу.

— В задънена улица сме — каза той.

Известно време поседяха в мълчание. Лейтенантът бълникаше утайката на кафето в стиропорената си чаша, а Бролин разсеяно го зяпаше, докато Донатели продължаваше да поглажда страничните облегалки на креслото. Накрая той се покашля.

— Ти излизаш от играта — посочи към Рейгън капитанът.

— Какво? — изръмжа Рейгън.

Дори Бролин изненадано се наведе напред.

— Съжалявам, Денис. Тук има много неясни неща, но Бролин и Маклийд са в състояние сами да се справят. Все още няма пряка връзка с трупа от кея, нали така?

— Освен съдебномедицинските доклади — отбеляза Рейгън, но Донатели поклати глава.

— Не е достатъчно — каза той. — Поне засега. Шефовете цяла сутрин ми надуват главата. Имат нова информация, че се задава голям гангстерски сблъсък. Говори се, че всички споразумения били анулирани и че след оная кланица в лабораторията „Саградос“ изровили томаховката на войната. Кълна се, той тунел преждевременно ще ме прати в пенсия. Така или иначе, през последния месец гангстерските престъпления са се увеличили с двайсет процента и шефовете са сигурни, че се готви нещо голямо.

— Какво например? — попита Рейгън.

— Не са сигурни. — Лейтенантът понечи да възрази, но Донатели му махна с ръка да замълчи. — Зная, Денис, но големите момчета са се уплашили. Не могат да позволят градът да пламне точно в годината на изборите. Ти си основният, който се занимава с бандите, така че не мога да оголя гърба си, като те оставя да се мотаеш със случая Съмърс. Не и ако наистина се задава лайняна буря.

— В никакъв случай не се оголвай, Кърмин — рече Рейгън.

— Виж, Денис, съжалявам. Зная, че даде много от себе си и очаквам двамата с Бролин да поддържате връзка. Особено по отношение на твоя приятел на север. Но Бролин и Маклийд могат да се справят с Бернули, Греймарч и онзи тип Блейн. Честно казано, даже нямам представа какво може да откриете. Възможно е Блейн просто да е ексцентричен богаташ и да е избрал неподходящото време да се изпикае. В този град няма дефицит на такива. Във всеки случай, труп от кея и убита наркоманка — хъх! Не ми излизай с тоя номер, Бролин: Съмърс е била тунелджийка — някакъв хвърлен в морето труп и наркоманка не могат да се сравняват с надвиснала гангстерска война. Кажете ми, ако греша.

Рейгън дълбоко си пое дъх и тежко въздъхна.

— Не. Не, разбира се. Просто... в Бернули има нещо, което задейства вътрешната ми аларма, нали разбираш? И онзи тип Блейн. Може да си прав. Може просто да е избрал неподходящ момент да пусне една вода. Но трябваше да видиш как това копеле си вади парчето стъкло. Като че ли се усмихваше. Това... — Той погледна към Бролин, която сви рамене, после отново върна очи към Донатели. — Не зная. Просто имам някакво гадно предчувствие за цялата история.

— Виж — каза капитанът, — вярвам в инстинкта колкото и всички останали и по всяко друго време бих те оставил с Бролин. Но не и сега. Както казах, очаквам двамата да поддържате връзка, но нищо повече. — Той сви рамене.

Бролин придружи Рейгън до бюрото му, за да вземе папките и бележките. Той се плъосна на скърцащия си стол, а Бролин се облегна на ръба на бюрото.

— Мислех, че ще се зарадваш, Денис. Малко гангстерски престрелки могат да те върнат на първите страници на вестниците.

— Шибаните медии — каза той. — Да, предполагам...

— Но...

— Но имам някакво предчувствие за Блейн. Как можеш да живееш в такова имение и да имаш китайски прислужник, а да не оставиш нито следа в документите? И какво е казал на Бернули в линейката, мамка му?

— Стига де! Звучи като криминален роман.

— Точно така. Извинявай. Виж, ще ти съобщя, когато моят човек от Алъмейда ми предаде информацията за Греймарч. И ще му дам твоя номер, ако се появи нещо друго.

— Благодаря, Денис. И недей да се мръщиш толкова — камерите те чакат. — Рейгън леко се усмихна и кимна.

— А и освен това — прибави Бролин — забравяш най-добрата част.

— Какво искаш да кажеш?

— Сега Уидърспун пак е изцяло твой.

Усмивката му се стопи. Злобният кикот на Бролин високо кънтеше, докато се отдалечаваше по коридора.

ВТОРА ЧАСТ

18.

Рейгън запали цигара, пое три дълбоки дръпвания и я угаси.

Десет секунди по-късно запали нова.

Той се изправи, доколкото му позволяваше таванът на малкия бус и раздвижи врат, докато прешлените му изпукаха и той с облекчение въздъхна. Размачка кръста си с юмруци и направи няколко енергични прикляквания. Ставите му пукаха с всяко движение. Изправи се прекалено бързо и удари глава в ниския таван, после отново се наведе и блъсна лакътя си в монтираната на стената електронна апаратура. Рейгън тихо изруга и отново седна на твърдото въртящо се столче, надяна леките слушалки на ушите си и понечи да запали нова цигара.

Той подуши въздуха и сбърчи устни.

— Уидърспун!

— Господине! — Младежът се опита да избегне погледа му.

— Мислех си, че сме се разбрали за основните правила на тази операция: никаква непозволена радиовръзка. Никакво гледане на мачове на „Доджърс“ по монитора. И най-важно, никакво пърдене в проклетата командна кола!

— Да, господине. Извинявайте.

— Господи! Колко пъти съм ти казвал да не ядеш в „Тако хел“?

— Зная, господине. Но пуснаха онова ново по-евтино меню с...

За щастие в този момент го потърсиха и Рейгън махна с ръка на Уидърспун да замълчи.

— Тук Звезда на смъртта — каза той.

— Трети в позиция — разнесе се дрезгав глас по радиостанцията.

— Ясно, трети. Четвърти?

— Тук четвърти. Още не сме готови, Звезда на смъртта.

— Ясно, четвърти. Още колко ви трябва?

— Пет минути.

— Нека са три, Пауъл — нареди Рейгън.

— Слушам, Звезда на смъртта.

Лейтенантът отново се свърза с другите групи и се увери, че са готови за действие. Той си погледна часовника и реши да даде на Пауъл две минути. Отдалечи микрофона от устата си и запали цигара точно в момента, в който Уидърспун изпусна нов безшумен, но смъртоносен облак газ.

— „Затичай се към границата“ — затананика си Рейгън и включи мониторите.

Хората на Пауъл все още не бяха заели позиция. По един от всяка група носеше фиброоптична камера, монтирана в каската му. Образът беше тъмен и зърнист, но достатъчно добър, така че Рейгън можеше да следи и насочва операцията от буса.

Бяха извадили късмет: две патрулни ченгета арестували гангстер на име Ли'л Боун, докато купувал тунел рано сутринта в Докуайлър бийч. Оказа се, че има висяща заповед за арест от Невада по обвинение в непредумишлено убийство и още по-важно, беше невероятно пристрастен към тунел. Бе започнал да говори за сделка още преди ченгетата да успеят да му прочетат правата. Ли'л Боун им съобщи местонахождението на склада на „Кръвта“ в замяна на скоростно екстрадиране — според него в пандиза в Невада било по-лесно да си намиращ тунел, отколкото по лосанджелиските улици — и ако се съгласят в затвора да не го подлагат на изследване на всички телесни кухини. Това далеч не отговаряше на реда в управлението, но Рейгън беше готов да размени евентуална смърт на арестант от свръхдоза за мащабен и достоен за първа страница удар срещу тунела.

Лейтенантът си погледна часовника и понечи да повика Пауъл, когато се включи камерата на четвърта група. Човекът гледаше надолу и нагласяше металокерамичната си бронирана жилетка, после се обърна към Пауъл, който нервно вдигна палци нагоре към Рейгън. Камерата се завъртя към задната част на сградата и към дебелия стоманен врата — един от двата изхода от склада.

— До всички групи. Готови — каза Рейгън.

Той отново погледна към мониторите. Първа и втора група се намираха пред главния вход на сградата. Тя представляваше правоъгълни метални кутии, съединени в края като плочки за домино, и обхващаше половин акър в покрайнините на Мар Виста. Трета група, която се състоеше от петима снайперисти, се намираше на покрива на най-близката сграда. Макар че складът имаше само по един вход отзад

и отпред, в покривите на няколко от кутиите имаше аварийни изходи. Снайперистът с камерата се целеше в един от тях.

Рейгън дръпна за последно от фаса си, угаси го и се усмихна на Уидърспун, който тъпо го погледна.

— Действайте — нареди лейтенантът.

Първа група профуча през предната врата като ураган. Камерата показва на пропуската дебел чернокож, който веднага допусна грешката да бръкне под плота. Картината се разтърси от отката на пушката и мъжът се строполи на земята под дъжд от куршуми.

Рейгън погледна към монитора на втора група. Бяха влезли веднага след първата. Движеха се по десния коридор, докато първа група беше поела по левия. Лейтенантът местеше поглед от единия монитор на другия, все едно че гледаше тенис. Полицаяте вървяха по еднакви коридори и по пътя предпазливо проверяваха всяка заключена врата.

Залп от „Узи“ прикова вниманието на Рейгън към монитора на втора група. Полицаяте водеха престрелка с двама от „Кръвта“, барикадирани се зад врата от стоманена мрежа в дъното на коридора. Гангстерите стреляха в посока на камерата. Един от групата лежеше на пода пред полицаия с камерата, но не можеше да се каже дали е още жив. Останалите отворяха на огъня, доколкото могат, без да се излагат на сякаш безспирния порой от куршуми.

В мига, в който единият от бандитите падна, повален от експлозивен изстрел в гърдите, Рейгън видя, че от другата страна на сградата първа група се е сблъскала с неколцина гангстери, въоръжени с „Глок“ и „СКС-46“. Трима от тях паднаха един след друг, преди четвъртият да се прицели в полицаия с камерата.

Лейтенантът разбра какво предстои, преди да се е случило. Полицаят също трябваше да го е осъзнал. Опита се да извика в микрофона, но устните му не успяха да изрекат думите достатъчно бързо, нито пък гърлото му издаде звуците, преди гангстерът да натисне спусъка и куршумите да избухнат право в лицето на мъжа с камерата.

Бандитът с „Глок“-а незабавно беше повален от многобройни изстрели, но картината рязко отскочи назад. Камерата изведнъж се насочи нагоре към тавана, когато полицаият полетя назад. Точно под нея шурна тъмна течност и Рейгън с ужас осъзна, че това трябва да е

кръвта, рукнала от шията или лицето на мъжа. Образът се разтърси, когато той се просна по гръб. За миг кръвта като че ли увисна във въздуха над камерата, докато най-последно не се подчини на земното притегляне и милостиво покри с мрак малкия обектив.

— Повален полицаи! Повален полицаи! — закрещя по радиостанцията някой.

— Мамка му — извика Рейгън, но преди да успее да даде нови заповеди на командира, вниманието му привлече образът, който показваше камерата на трета група, заела позиция на покрива.

Макар че полицаите се целеше надолу, разстоянието до склада бе достатъчно голямо и лейтенантът можеше да види три от аварийните изходи. Върху един от тях вече лежеше трупът на човек с пистолет в ръка, капачите на други два се отваряха в момента. Командирът на групата изрева по мегафона заповед да не мърдат, но гангстерите вдигнаха оръжията си и той нареди на хората си да открият огън.

Картината почти не помръдна, когато снайперистът с камерата бързо натисна спусъка три пъти един след друг и описа полумесец по гърдите на един от бандитите. Трупът му потъна обратно в отвора и макар че полицаите продължи да се цели натам, не се появи никой друг. Вторият гангстер успя да се провере навън и се хвърли на покрива преди друг снайперист да го улучи в главата. Рейгън бързо погледна към монитора на четвърта група, но стоманената врата все още беше плътно затворена и не се случваше нищо.

Вътре в сградата първа и втора група се бяха събрали в централното складово помещение, без да срещнат повече съпротива. Шестима от „Кръвта“ лежаха по корем на пода, държани под прицел от полицаите, докато ги претърсваха и им слагаха белезници.

— Всичко е под контрол, Звезда на смъртта — разнесе се гласът на командира на първа група.

— Ясно, първи. Стойте там, докато дойда при вас. Трети и четвърти, запазете позициите си.

Камерата от покрива показваше пристигането на първата линейка. Рейгън насочи санитарите към улучените полицаи и стисна палци. Нямаше какво повече да гледа, затова свали слушалките от главата си и ги подаде на Уидърспун, който бе пребледнял като платно.

— Поеми командването, Младши — каза той и изхвъркна от буса.

Рейгън направо отиде на мястото, където бяха повалили полица с камерата. Командирът на първа група, висок сержант на име Конуей, вече бе там и надзърташе над раменете на санитарите, които правеха сърдечен масаж на ранения. Когато лейтенантът се приближи, Конуей погледна към него и поклати глава. Рейгън видя, че в очите му блестят сълзи. Санитарите вдигнаха полица на носилка и припряно го отнесоха в линейката, без да престават да масажират гърдите му. Сержантът отново се обърна към Рейгън с изражение, което сякаш казваше „Дано да си е заслужавало, мамка му“, и закри след носилката.

Лейтенантът последва други двама санитарии в централното складово помещение, където Рос, командирът на втора група, се беше изправил над гангстерите, все още забили нос в праха. Санитарите отидоха право при един от пленниците, който седеше облегал на стената и пъшкеше. Кракът му бе извит под неестествен ъгъл и от огнестрелните рани в гърдите му шуртеше кръв. Рейгън забеляза отворения аварийен изход и разбра, че това трябва да е гангстерът, когото беше видял на монитора. Рос въпросително го погледна.

— Един от първа група е ранен. Изглежда зле — каза Рейгън.

— Кой?

— Не зная — измърмори лейтенантът.

— Не ги ли попита, мамка му? — изръмжа Рос.

Рейгън само въздъхна.

— Докладвай.

Сержантът изсумтя и поклати глава.

— Не се съпротивлявах много. Трета група улучиха онзи боклук и другите се предадоха без нито един изстрел.

Рейгън кимна.

— Тогава да видим какво имаме тук.

Складът бе натъпкан догоре с малки дървени сандъци. Лейтенантът намери на пода лост и отвори капака на най-близкия.

— Уха — възкликна той и се усмихна. — Доведете пресата.

Сандъкът беше пълен с блестящи златисти ампули тунел, грижливо подредени на пластове по десет. Във всеки сандък имаше по четири пласта. Рейгън наслуки избра друг сандък в отсрещния ъгъл на помещението и отвори капака. Съдържанието му бе идентично.

— Това е главният склад — каза той — и всичко е готово за доставка. Да речем, че има... колко, около двеста сандъка? Това прави сериозно количество. Добре, хайде да обиколим останалата част от сградата. Повикай хората на Пауъл да помогнат.

Рос се приближи иззад него и погледна към кехлибарените ампули.

— Поздравления — унило каза той и отиде да координира операцията по разчистването.

Санитарите продължаваха да се занимават с ранения гангстер, но другите бяха вдигнати от пода и изведени навън. Рейгън погледна към тях и видя, че изглеждат като обезумели. Когато попаднеха в пандиза, всички те щяха да затънат дълбоко в лайната за това, че са се прецакали. Един от тях подозрително извърна глава от лейтенанта, но малката електрическа крушка светна едва когато групата излезе от помещението.

— Хей — извика Рейгън, когато най-последна направи връзката. — Хей! Хей! Хей!

Той се втурна след пленниците, като продължи да вика, докато пазачите не ги накараха да спрат и тревожно погледнаха към детектива.

Рейгън не им обърна внимание и направо отиде при онзи бандит, който се опитваше да скрие лице под мишницата си. Лейтенантът го хвана за брадичката и насила завъртя главата му.

— Арсенио, мой човек! — усмихнато каза той. — Какво става, задник такъв?

19.

Приютът „Semper Fi“^[1] заемаше сграда в псевдовикториански стил на улица с три платна в подножието на хълмовете над западен Холивуд. Въпреки бойкото си име, в него не живееха само морски пехотинци. Бяха го създали през осемдесетте години за бедстващи ветерани от Виетнам, особено онези, които страдаха от последствията на „ейджънт ориндж“, но впоследствие беше дал подслон на войниците, страдащи от различните последствия на войната в Залива. Откакто назначиха за управителка Джуди Юинг, „Semper Fi“ бе отворен за всички със заболявания, свързани с ЧЕРВ.

Според една от версиите, които Джуди научи, сградата била проектирана и построена през двайсетте години от звездата на нямото кино Гилбърт Роланд, преди светът да открие, че има глас като на Мики Маус и с кариерата му да бъде свършено. Друга история — навярно апокрифна, но особено любима на персонала — разказваше, че легендарното позорно самоубийство на Лупе Велес станало в една от баните на горния етаж.

Мазето беше превърнато в кабинет за прегледи и малка лаборатория, но доколкото бе възможно, на горните етажи бяха запазили домашната обстановка. На Джуди ѝ се струваше, че с катедралните си тавани, дебели оловни прозорци и барокови парапети, къщата зловещо напомня за „Сънсет Булевард“ и понякога се съмняваше в терапевтичното ѝ въздействие. Веднъж един от пациентите — бивша зелена барета^[2] на средна възраст, който също бе и травестит — на шега се направи на Глория Суонсън и започна да обикаля по стълбището, като настояваше да го снимат в близък план. На времето Джуди се беше смяла заедно с другите, но споменът за крехкия изхабен мъж с евтина перука и размъкната рокля натрапчиво я преследваше. Мястото бе пълно с призраци — някои все още живи — и колкото и усилено да работеше, колкото и часове да посвещаваше на задълженията си, тя не успяваше да преодолее чувството си за вина.

Докато работеше в лабораторията, бегло ѝ хрумна, че трябва да е по-корава, също като Греймарч, и тази мисъл я накара да потръпне.

Вече и без това прекалено много приличаше на него и тайно в себе си се страхуваше, че обстоятелствата трябва съвсем леко да я тласнат, за да попадне в неговия грозен свят. Знаеше, че всички те живеят в граничната ивица между разума и безумието. Ужасната зависимост представляваше постоянен фактор, който не можеше да се пренебрегне. Греймарч се справяше с болката като я насочваше навън към враговете си. Или поне към онези, които смяташе за такива — Джуди невинаги беше съвсем сигурна. Тя се справяше с нея по свой собствен начин. Чрез работата си. И чрез чувството си за вина.

Лекарката забеляза, че лампичката за стаята на Питър Кълън премигва. Питър бе в последните стадии на СПИН и страдаше от почти постоянни болки. Пристрастен към хероин, той бе развил толкова силна поносимост към опиати, че му въздействаха само почти смъртоносни дози морфин. Няколко седмици по-рано единственият му известен приятел, също наркоман, беше починал от свръхдоза и Питър се страхуваше, чувстваше се самотен и искаше непрекъснато внимание. Джуди правеше каквото може, но бяха заети всички легла и всички пациенти имаха също толкова трагична съдба.

Тя уморено натисна бутона на интеркома.

— Тук е Джуди. Какво има, Питър?

— Джуди? — разнесе се слабият му глас. — Боли ме, Джуди.

— Зная, Питър, но сега не е време за лекарството ти.

Кратко мълчание. И после:

— Жаден съм, Джуди.

— На масата до леглото ти има кана с вода.

Ново мълчание.

— Не мога да я достигна, Джуди.

Тя затвори очи и разтри слепоочията си с облечените си в латексови ръкавици ръце.

— Добре, Питър — въздъхна лекарката. — В лабораторията съм, но ще дойда колкото мога по-бързо. Става ли?

— Става.

Тя се върна към работата си, но я прекъсна ново пропукване на интеркома.

— Благодаря ти.

— Уф! — Джуди отметна глава назад и остави чувството за вина да я изпълни.

— Как издържаш? — попита Греймарч.

Тя се завъртя и изпусна малка епруветка с кръв, която се пръсна на пода.

— По дяволите, Калвин! Трябва ли да се промъкваш толкова тихо, мамка ти?

Греймарч ѝ хвърли зла усмивка и се наведе да ѝ помогне да събере парчетата стъкло. Той хвърли отломките в кошчето за опасни вещества и после облиза кръвта от пръстите си.

— Какво искаш, Калвин? Господи, колко пъти съм ти повтаряла тези думи?

— Никой не се радва да ме види. — Греймарч се опита да ѝ се нацупи, но не успя.

— Нима? Че при кого друг ходиш? — полуусмихната попита тя.

— Ами снощи например отидох при стария доктор Сам.

Джуди миеше кръвта от ръцете си, но замръзна на място.

— О, господи, Калвин. Моля те, кажи ми, че не си го нападнал ти. Моля те, кажи ми, че не си чак толкова глупав.

— А ти кой мислиш, че е бил?

— Не аз, предполагам. Сигурна съм. Какво точно се надяваше да постигнеш?

— Само малко пясък в машината на света, както е казал поетът. И между другото, не съм нападнал него. Е, всъщност го нападнах, но не нарочно. Нещо такова.

Тя му обърна гръб и извади нова епруветка.

— Просто случайно, а?

— Там беше Тайтърс.

Тряс.

— По дяволите!

Поставката с всички епруветки се разби на пода. Хиляди парченца стъкло заблестяха сред гъстата червена течност. Джуди втренчи поглед надолу, но изглежда бе на милиони километри.

— Изпусна нещо — каза Греймарч.

Когато Джуди се върна от стаята на Питър, Греймарч повече или по-малко беше почистил лабораторията. На върха на носа му имаше подозрително, издайническо тъмночервено петно, но тя реши, че е най-

добре да не оспорва методите му на чистене. Появи се един от доброволците в приюта и се съгласи да наглежда нещата, така че Джуди отведе Греймарч в мъничкия си кабинет и заключи вратата. Известно време двамата яростно се гледаха, но тя не можеше да се мери с Калвин, който бе способен да надгледа дори индиец от магазин за пури. Когато лекарката извърна очи, той се ухили.

— Разкажи ми за Тайтърс — каза Джуди.

— Всъщност няма почти нищо за разказване. Двамата със Сам спокойно си бърбяхме в тоалетната, когато той влезе вътре. Направо го смелих. Счупих му носа.

— Какво е правел там? Откога отново е станал обществена фигура?

— Откъде да знам, по дяволите? Държи за каишката онова свое момченце, предполагам. Не си губих времето да го питам. Но нещо става.

— Какво по-точно?

— Сам е попаднал на нещо. Не знам на какво, но ако Тайтърс не се беше появил, щеше да изплюе камъчето. Мисля, че може да е получил новите органели.

Очите на Джуди се разшириха.

— Сигурен ли си?

— Не, но какво друго може да е? Нали знаеш, че Тайтърс му е наредил да работи точно върху това. Тайтърс го иска също толкова, колкото и ние. Сам се опита да ме залъже с приказки за разбитата си лаборатория, но проклет да съм, ако и това не е било работа на Тайтърс.

— Знаеш ли го със сигурност? Господи, те са убили момичето... как му беше името?

Греймарч удари с длан по бюрото толкова силно, че лавиците изтракаха.

— Помисли си, Джуд. Даян никога не е била нещо повече от малката сексукла на Сами. Можеше да я изхвърли като използван презерватив.

— Винаги съм си мислила, че я харесва.

— Пълни глупости. Трябва да си се размекнала от работата на това място. Става дума за Виктор фон Бернули, забрави ли? Човекът, който прекрачи цялата медицинска етика, за да ни направи такива, каквито сме.

— Предполагам — колебливо рече Джуди.

— Предполагаш. Той играе по свирката на Тайтърс. Отново. Но по-добре да си пази шибания гъз, иначе Тайтърс ще стегне примката около нещастната му шия.

— Не може — възрази тя. — Сам може да е лайно, но е блестящо лайно. И Тайтърс все още се нуждае от онова, което Сам има.

— Е, може вече да го е получил. Щото Тайтърс сериозно се е задействал.

— Какво искаш да кажеш?

— Започнал е голяма операция. Внушителна дори за него. Свързал се е с някакви гадни бандюги. Накарал ги е да продават тунел все едно, че е кока-кола. Гледаш ли новините? Четеш ли вестници? Всички онези гангстерски истории напоследък? Тайтърс дърпа всички конци.

— Откъде знаеш, Калвин? Как си открил тези неща?

— Това е общество на информацията. Трябва ли ти информация, или разбиваш нечия глава, или удряш с чукче по коляното. Там имаш цял град, пълен с информация. На кого му трябва Интернет?

— Страхотно.

— Мамка ти — каза Греймарч и се изправи. — Пък и коя си ти, че да ме съдиш? Възможно е ти и другите да сте в състояние да се справяте с този... начин на живот... като се превръщате в светци за тукашните прокажени, но това повече не ме урежда. Сега... Не зная какъв съм, по дяволите, но не се харесвам така. И ако трябва да осакатя някой търгуващ с тунел уличен боклук, за да ме върне обратно, ще им разкатая скапаната фамилия. И най-вече на Тайтърс. Бог да му е на помощ, ако ми се изпречи на пътя.

— Страхотна реч. Може би малко прекалено самосъжалителна, но иначе бива.

Няколко секунди Греймарч продължи свирепо да я гледа, после й прати злата си усмивка.

— Така ли смяташ? Прекарах много време да обмислям такива неща.

— Имаш нужда от хоби.

Усмивката му изчезна.

— Имам. Наистина мисля онова, което казах.

— Знам. И го... оценявам. По свой собствен начин. Но не мога да одобря методите ти.

— Ако ми трябва опрощение, ще си потърся свещеник.

— Тогава какво искаш от мен?

— А ти какво мислиш? Кръв.

[1] *Semper fidelis* (лат.) — „Винаги верни“, девизът на морската пехота на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Спецчастите на ВС на САЩ. — Б.пр. ↑

20.

Рейгън лапна цигара, после предложи пакета на Арсенио, който поклати глава, без да го поглежда.

— Тези днешни хлапета — каза лейтенантът. — Вече стреляте с патлаци, но не щете и да чуete за цигари. Не зная, мисля, че е виновна телевизията. Ти как мислиш?

Арсенио седеше на твърд дървен стол в стаята за разпити. Ръцете му бяха закопчани с белезници отзад. Той гледаше надолу към мътното си отражение в изподрасканата стоманена маса и леко се отдръпна, когато Рейгън се наведе напред, за да издиша дима в лицето му. Момчето упорито избягваше погледа му.

— Да, обвинявам шибаните медии — продължи лейтенантът. Той имитира гласа на свадлив старец: — Вие, проклети хлапета с вашия безумен рокендрол!

Арсенио продължаваше да седи с наведена глава, но Рейгън видя, че вдига вежди и крадешком хвърля поглед към детектива.

— Да, зная. Рокендролът е музиката на белите момчета. А ти си гангстер. Ти слушаш рап. Рап, рап, рап.

Този път Арсенио вдигна поглед и видя, че Рейгън като че ли не му обръща внимание. Всъщност той си смучеше цигарата и зяпаше някъде в пространството.

— Божичко, спомням си времето, когато в академията трябваше да водим дискусии под ръководството на психоаналитик. Веднъж седмично. Господи, той беше пълен кретен, с онези кръгли очила, конска опашка и сандали. При това с чорапи. Невероятно. Всяка седмица трябваше да се срещаме с тоя кретен. Ха! Както и да е, той се опитваше да ни убеди, че сме превъплъщение на СС и ние кимахме и дрънкахме за отношението си към града, насието и безправните малцинства. Това беше през шейсетте години, синко. Когато хората наистина им пукаше за марихуаната. Можеш ли да повярваш?

Рейгън пусна фасата на пода и го стъпка с ток.

— Всичко това го няма, а, Точен мерник?

Арсенио вдигна вежди.

— Да, боклук, зная уличния ти прякор. Чух и как си го получил. Хората са те наблюдавали. Намерил си си интересни приятелчета. Адски бързо си започнал да се издигаш в „Кръвта“. Разбираш ли, ние обичаме да сме в течение на делата на твоя господин Моргън Карти и неговия малък кръжец.

Рейгън се изправи и мина зад Арсенио. Момчето се помъчи да го проследи с поглед, но заради белезниците не можеше да се завърти.

— Аз не съм глупак — каза лейтенантът, — и макар да не съм милозлив, не съм и точно Пат Бюканън. Не храня илюзии за това как е там. Мразя шибаните гангстери като теб, но в същото време ви разбирам. Вие правите каквото можете, за да живеете в този град. Човек не може да се тъпче повече с лайна, идва момент, в който трябва да ги изплюе.

Рейгън завърши обиколката си около масата и отново седна на стола си. Той се наведе напред и приближи лице до това на момчето.

— Но ето какво не съм в състояние да разбера: как можеш да гледаш в очите милата си стара баба, когато се движиш с бандата, убила сестра ти? Какво ще си помисли за теб гордата ти стара баба, когато ѝ го кажа?

— Копеле! — изкрещя Арсенио и се задърпа на стола, като се мъчеше да се освободи от белезниците.

Рейгън се облегна назад и остави момчето да се помята.

— Копеле гадно... ще те убия, копеле!

— Тц-тц, какъв език само! Страхувам се, че ще трябва да си отбележа и това.

Арсенио продължи да псува и да се бори. Рейгън просто си запали нова цигара и зачака момчето да се умори. Вратата се отвори и вътре пъкна глава униформен полицаи, за да провери какъв е този шум, но когато Рейгън му намигна, кимна и излезе. Арсенио най-последно се отказа да се съпротивлява и отново заби поглед надолу към отражението си, успял само целият да се изпоти.

— Не е к'вото си го мислиш — след няколко минути мълчание промълви той.

— Как така? — попита Рейгън.

Момчето за пръв път го погледна право в очите и детективът остана потресен от силата на погледа му.

— Казах, че не е к'вото си го мислиш.

— Ами, тогава ме просветли, господин Точен мерник.

Арсенио дълбоко си пое дъх, погледна нагоре към тавана и се опита да измисли какво да прави. Нямаше начин ченгето да повярва, че е влязъл в „Кръвта“ само за да открие кой е убил Даян. Особено след престрелката в склада. И ако ченгето наистина знаеше произхода на прякора му. Всичко бе толкова безумно, че понякога самият Арсенио губеше представа за действителността.

От друга страна, макар да беше малолетен, на него му предстоеше затвор само заради това, че е бил на местопрестъплението. Улученото ченге бе умряло и щяха да осъдят всички арестувани. При тези обстоятелства идеята, че съдебните заседатели изобщо могат да повярват на историята му беше абсолютно безумна.

По дяволите, ами че историята му наистина си беше безумна.

Арсенио си помисли за баба си и за това какво ще ѝ причини, когато научи за него. Тя не бе глупава и момчето трябваше да успокои подозренията ѝ за нощните си похождения, като я излъже, че си е намерил работа в нощен ресторант. Дори успя да задигне униформа на служител в „Макдоналдс“, която понякога обличаше навън, за да ѝ придаде съответния вид. Ако баба му научеше, че е движил с „Кръвта“, това щеше да я убие. Щеше да затвори за него ума и сърцето си и никога нямаше да му даде възможност да ѝ обясни. А той знаеше, че в крайна сметка за него е важен не детективът, нито пък който и да е от така наречените му приятелчета.

Неговият съд се състоеше от един-единствен човек.

— Слушай — накрая каза Арсенио и погледна Рейгън в очите.

Рейгън повика униформен полицай да наглежда Арсенио, докато иде да потърси Бролин. Не я откри на бюрото ѝ, но намери Маклийд, който му каза, че партньорката му е навън по работа. Той предложи да набере номера на пейджъра ѝ, но лейтенантът отказа. Колкото ѝ да му се искаше тя да участва, Рейгън знаеше, че няма право да я посвещава, ако реши да направи онова, което замисляше. Правилно или не, това щеше да е само негова игра.

Той мина покрай кабинета на Донатели, но капитанът също отсъстваше. Определено не можеше да му съобщи, въпреки че с радост би приел съветите му. Даже вътрешно да харесаше идеята, капитанът

никога не би могъл официално да я одобри. Идеята на хлапето не само противоречеше на реда в управлението, тя противоречеше изобщо на този свят.

Рейгън продължи да обикаля из участъка, като обмисляше възможните последствия. Когато минаваше покрай общата стая, той се видя по телевизията. Местните новини показваха запис на едно от интервютата, които беше дал след операцията в склада. Вече му бяха съобщили, че ще получи официална похвала за това и че въпреки смъртта на полицая, костюмарите в управлението само дето не се насрали от кеф, когато научили какво количество тунел е заловено. За миг лейтенантът се загледа в образа си на телевизора, възхити се колко добре изглежда и продължи нататък.

Върна се при бюрото си и тежко се плюсна на стола. Скръсти ръце на гърдите си, облегна се и затвори очи. Колкото и да не му се искаше да повярва, тъй като не харесваше хлапето, Рейгън инстинктивно усещаше, че Арсенио казва истината. Не само заради това, че в очите му имаше сълзи, когато говореше за сестра си — лейтенантът беше виждал не един престъпник с артистичен талант, в края на краищата това бе Лос Анджелис — а заради осезаемата омраза, излъчваща се от него, когато разказваше за предполагаемите си братя от „Кръвта“. Хлапето му беше дало някои ценни подробности за операцията на Карти, всъщност достатъчно, за да го убият, но говореше така, сякаш това не означава нищо. Арсенио изглежда гореше от желание да отмъсти за убийството на сестра си и Рейгън просто не можеше да повярва, че някой е в състояние толкова убедително да се преструва в такава ситуация. Най-вече защото хлапето дори нямаше досие. И беше споменало за тайнствен мъж, който снабдявал „Кръвта“ с тунел. Не знаеше кой е той, но веднага щом спомена за него, Рейгън усети, че вътрешните му аларми започват да пищят.

— Хей! Телевизионната звезда.

Лейтенантът отвори очи. От отсрещния край на стаята дебел детектив на име Брукс му сочеше джобен телевизор. Рейгън видя, че по новините показват друго негово интервю.

— Добре изглеждаш — извика Брукс, — но следващия път не забравяй да си закопчаеш дюкяна. Добър удар, шампионе.

Рейгън се насили да се усмихне и скришом погледна надолу към закопчания си цип. После продължително се огледа наоколо и взе решение. Извади малкия касетофон от заключеното чекмедже на бюрото си и се насочи обратно към стаята за разпити.

— Виж сега — каза на Арсенио, след като освободи униформения полицај. — Залагам цялата си проклета кариера, но ще те пусна да се измъкнеш.

Тялото на момчето като че ли се отпусна на стола. Рейгън отключи белезниците и седна срещу Арсенио, който силно разтриваше китките си. Лейтенантът извади от джоба си касетофона и го постави на масата.

— Но първо трябва да ми разкажеш историята за Точния мерник.

Арсенио замръзна и с лявата си ръка силно стисна дясната си китка.

— Аз... не мога — каза той, като бавно поклати глава. — Не мога да ти разкажа това.

— Нямаш друг избор. Това са условията на сделката. Щом изпълниш своята част, ще изгоря записа. Ако аз изгоря заради теб, ще бъдеш обвинен в убийство. Пряка линия за смъртоносната инжекция. Една игла, без никакво чакане. Това е моята гаранция.

Арсенио продължаваше да клати глава, но бе ясно, че обмисля предложението.

— Как мога да ти вярвам? — попита той.

Рейгън леко се усмихна.

— И аз мога да те попитам същото. Сделката се основава на чисто доверие и от двете страни. Ако един от двама ни прецака другия, прецаква и себе си.

Арсенио престана да клати глава и бавно кимна. Той посочи към касетофона и Рейгън го включи.

— Казвам се Арсенио Съмърс — колебливо започна момчето. Лейтенантът окуражително кимна. — Уличният ми прякор е Точния мерник. Получих го, след като застрелях малко дете право в окото с един изстрел. Направих го, за да ме приемат в „Кръвта“. Не зная кое беше момчето, но беше обидило Моргън Карти.

Арсенио притисна челото си с ръка, сякаш не можеше да повярва какво прави. Рейгън също се удивляваше, знаейки, че ако бъде

направен публично достояние, записът означава сигурна смъртна присъда за хлапето.

— Не исках да го застрелям, но нямах друг избор. Аз... аз просто стрелях. Улучих го в окото, но това беше чист... късмет.

Гласът на Арсенио секна. Рейгън още повече се изненада, когато момчето завърши изповедта си със сълзи и накъсани думи.

— Не исках да го правя. Не... той просто падна... в окото. Просто падна. Имах... късмет. В окото.

Арсенио млъкна и избърса носа си с ръкав. Лейтенантът измъкна от джоба си кърпичка с монограм и я подхвърли на момчето, което я погледна така, сякаш беше извънземен предмет. Рейгън изключи касетофона.

— Това е достатъчно — каза той.

Арсенио издуха носа си в кърпичката и после я подаде обратно на Рейгън, който сбърчи лице и поклати глава.

— Ще я изпера и ще ти я върна — любезно каза момчето и в този момент лейтенантът си помисли, че вижда онова дете, което навярно познава баба му. — Сега може ли да си тръгна?

— Обратно в пандиза — каза Рейгън.

По лицето на Арсенио се изписа гняв, но Рейгън предотврати избухването му с махване на ръка.

— Помисли, Арсенио. Не мога просто така да те пусна. Даже да убедя шефовете си, какво ще си помисли Карти? Ще реши, че си го предал и ще те накълца на кайма. Не. Имам друга идея. Можеш ли да тичаш бързо? Ама без да ме лъжеш.

Арсенио се замисли за миг, после кимна.

— Не съм чак толкова издръжлив, но мога да тичам. Тренирал съм в училище. С препятствия.

— Добре. Ще трябва да избягаш от един полицаи. Няма да е трудно и той няма да е въоръжен.

Момчето го гледаше със съмнение, но Рейгън го успокои.

— Само недей да го нараняваш — каза той. Помисли си за Уидърспун и прибави: — Е, недей да го удриш чак толкова силно.

21.

— Какво ме зяпаш? — попита Рейгън.

Бролин продължи да го наблюдава. Лейтенантът нервно хвърли поглед към детективската стая, докато тя го огледа от горе до долу и после направи обиколка около стола му. Протегна ръка, хвана го за брадичката и завъртя лицето му надясно-наляво. Накрая изсумтя.

— Какво? — попита той.

— Не — каза Бролин и седна на бюрото му, — просто... никога досега не съм виждала толкова голям задник.

— О, я ме остави на мира, Джени.

— Да те оставя на мира ли? Ти да не си си загубил шибания ум? Как можа да пуснеш онова хлапе? Наистина ли си мислиш, че пак ще го видиш?

— Имам признанието му на запис. В него той назовава Карти.

— И какво от това? — попита Бролин. — Божичко, обзалагам се, че вече е напуснал щата. Че е напуснал проклетата страна!

— Джени, той е петнайсетгодишен и живее с баба си. Къде може да иде, по дяволите?

Тя продължи да клати глава.

— Господи! Не зная. Може и да е петнайсетгодишен, но е гангстер и убиец. С теб от едната страна и „Кръвта“ от другата, със сигурност няма да се мотае наоколо и да чака голямата си любов.

— Мисля, че грешиш. Мисля, че говореше искрено за сестра си и че наистина е попаднал на нещо с Карти и „Трей-дюз“. И струва ми се, беше честен, когато каза, че не е искал да застреля онова хлапе.

— Не е искал...? — Бролин като че ли загуби дар слово. — Опукал е десетгодишно хлапе на улицата просто за кеф! На това му се вика хладнокръвен убиец, приятелче. Какво ти става, Денис? Преди не можеше да понасяш това момче. Откъде изведнъж толкова невероятно доверие към него? Да не ти е рецитирал Калил Джибран^[1] или нещо подобно?

— Не зная — призна Рейгън. — Предполагам, че наистина всичко се свежда до предчувствия. Продължавам да изпитвам

предчувствия за онази каша. Може да е от отчаяние, но вътре в мен пици аларма и не мога да разбера за какво. Зная, че не съм в състояние да го обясня в официален доклад, но нямам нищо друго, с което да продължа. Освен това, какво щяхме да спечелим, ако го бяхме задържали? Шест месеца в поправителен дом?

Бролин го стрелна със скептичен поглед.

— Виж, знаем, че хора от „Кръвта“ са пречукали сестрата на хлапето в лабораторията. Според него това са „Трей-дюс“. Твърди, че тъкмо затова е отишъл при тях.

— Нима? — рече тя. — Защо тогава Карти толкова скоростно го е приел?

— ’Щото хлапето имало по-голям брат, който бил вътрешен човек. Движил с Карти още когато „Трей-дюс“ все още били част от „Атинските пантери“. Братът загинал по време на улична престрелка преди три години. Това е нещо като колежанско братство, хлапето автоматично получава неговите привилегии.

— Доста плитко, Денис. На тези боклуци хич не им пука за чест и такива работи.

— Ааа, недей да ги подценяваш, Джени. Не си се занимавала с тях чак толкова време. Впечатлението за тъпи негра, което оставят бандите, устройва много хора, понякога включително самите гангстери. Но това е безкрайно далеч от истината. Чувството за чест е много по-дълбоко, отколкото си мислиш. Особено в „Кръвта“.

— Може и да е така, Денис, но все пак си мисля, че си се прецакал с хлапето. И, честно казано, не разбирам как ще си покриеш задника.

— Не се безпокой, задникът ми не е вчерашен. Нали знаеш, от година се опитваме да внедрим някого в „Трей-дюс“, но не бяхме стигнали доникъде. Хлапето вече е вътре и както аз виждам нещата, това е единствената ни възможност да се доберем до Карти. Поправи ме, ако греша, но все още нямаме никакви доказателства. Нали така? Искам да кажа, че наблюдението не ни даде нищо.

— Искане ми се да мисля, че винаги имаме доказателства, Денис.

— Хитра тактика — отвърна той. — Но я виж с какво разполагаме. Първо: убитото момиче е тъпкано догоре с тунел, макар всички, които го познават, да се кълнат, че е било чисто като пролетен дъждец. Второ: благодарение на „Трей-дюс“ в града се изливат купища

от тези лайна. Сега се появява моето приятелче Арсенио и не само потвърждава, че „Кръвта“ са ударили лабораторията на „Фидра“, но и ми казва, че „Трей-дюс“ въртят търговията с тунел чрез някакъв тайнствен мъж.

— Господи — каза Бролин, — звучи ми като пълна измислица. Все едно, че е от някой филм на Долф Лундгрен. И кой точно е този тайнствен мъж?

— Хлапето твърди, че няма представа, но ще се опита да разбере. Успяло да подслуша само, че има някакъв адски важен бял пич, който урежда търговията с тунел и че дори лудо копеле като Карти му играе по свирката.

— Хм, така по може. Навярно няма да е зле да разпитаме Дейвид Джифън или Майкъл Айснър. Хей, възможно е даже Хърмън Джуджето да се е върнал в играта.

— А какво ще кажеш за твоя любим Бернули? — подхвърли Рейгън.

— Знаеш ли какво? Прекалено бързо правиш връзката, Денис.

— Той някак си стои в основата на всичко. Тунелът се появи сякаш отникъде преди... колко, една година? Искам да кажа, че сега е залял целия град, но феберейците проследяват произхода му до Лос Анджелис. Добрият доктор очевидно си знае работата, може и той да е забъркал тези говна. Няма начин да ме убедиш, че Бернули не смърди.

— Боже господи, Денис. Може и да се съглася, че от този тип вони, но това изобщо не го прави мозък на търговията с тунел. Просто импровизираш!

— Признавам, но слушай нататък. Защо, по дяволите, „Кръвта“ са ударили точно лабораторията на Бернули? След като са влезли в сградата, те са можели да идат където поискат, но са се насочили право към лабораторията, въпреки всевъзможните ужасни предупреждения за зарази и смъртоносно отровни вещества. Ако ти си гангстер и търсиш бърза печалба или искаш да си прекараш добре, там ли ще идеш? Няма начин, даже да е заради дрога. Имали са друга причина. Може да се отплащат на Бернули за нещо, за което няма откъде да знаем, но въпреки това е свързано с тунел. По дяволите, може да ги е пратил самият Бернули, за да унищожат някакви улики. Той има възможността и парите да стои зад всичко това.

— Ами убитото момиче?

— Случайност — сви рамене Рейгън. — Даже Бернули не е знаел, че ще остане там след работно време. Била е просто допълнителна награда за „Кръвта“.

Бролин продължаваше да клати глава.

— Даже да повярвам на всичко това — въпреки че не вярвам — какви са проклетите мотиви на Бернули, Денис? Хората продават дрога за пари, не за кеф. Самият ти признаваш, че той вече има пари и видя кои бяха на оня прием. Обзалагам се, че тогава е събрал поне милион. Може и повече.

— Значението на мотивите често се надценява. Това е остаряла концепция от деветнайсети век и няма място в постмодерния свят на улични стрелци и бомбаджии.

Бролин вдигна вежди и сбърчи лице.

— Добре де — засмя се Рейгън, — не знам какви са му мотивите. Може да му трябват още пари. Може да... му трябват, за нещо добро, за да открие лекарство за СПИН. Може да са за старата му майка, която има женски проблеми и се нуждае от електролиза на цялото тяло. А може и да е просто алчно, жадно за власт копеле, което иска да е по-богато от Господ. Не че наоколо не е пълно е такива. И не всички правят филми. Просто предлагам правдоподобна... — Бролин изсумтя — ... теория, която съответства на наличните, макар и ограничени факти. Мисля, че си струва да загубим хлапето, за да иде там и може би да се върне с нещо, което да сме в състояние да използваме.

Бролин разсеяно прелистваше документите по бюрото на Рейгън. Тя отново понечи да поклати глава и отвори уста да каже нещо, когато телефонът иззвъня.

— Да, Рейгън... Как я караш?... Ъхъ... ъхъ... не, аз не... да... да... да... Какво?

Бролин не слушаше, но лейтенантът неочаквано заби нокти в бедрото ѝ, за да привлече вниманието ѝ. Той я погледна с разширени очи, докато продължаваше да приказва по телефона.

— Сигурен ли си за името? И няма начин да грешиш?... Не, зная, просто... Зная, Джери... зная... да, имаш номера на факса ми, нали?... Веднага щом затвориш... Кой? — Рейгън стрелна Бролин с поглед, после се усмихна и бързо се извърна от нея. — Да, предполагам. По-умна... По-умна... не чак толкова умна... хм... —

Той крадешком я погледна и тя видя, че очите му са насочени към гърдите ѝ. — По-малки. По-големи... не чак толкова големи. Позна.

Бролин усети, че се изчервява, но успя да се насили да не извърне глава.

— Добре. Благодаря ти, Джери... да, ще... на куково лято, боклук такъв. Още веднъж ти благодаря.

Рейгън стана сериозен, преди отново да погледне Бролин, чието лице все още беше яркочервено.

— Познавам ли го? — със стиснати зъби попита тя.

— Беше онзи мой приятел от шерифското управление в Альмейда. Най-последно е успял да провери за Греймарч.

— Изглежда проверява всичко много подробно.

— Да — отвърна Рейгън, като сподави усмивката си. — Джери е истински перфекционист.

— Да — кимна Бролин, — а колко големи са неговите цици?

Бе ред на лейтенанта да се изчерви.

— Добре. Както и да е. Открил е много интересна подробност.

— Чакай да се сетя: Греймарч има сестра, която е страховтно парче.

— Греймарч е служил в армията. Бил е ефрейтор в танкова дивизия, участвала във войната в Залива.

— Връзва се. Бернули нали каза, че бил ветеран.

— Е, Джери успял да се добере до медицинския му картон от Управлението за ветераните. Би трябвало да е поверително, но както казах, Джери разбира от тези неща. Греймарч е постъпил в болницата за ветерани в Сан Франциско през ноември 1994-та.

— Със синдром на войната в Залива ли?

— Така изглежда. Управлението за ветераните^[2] официално не го признава, така че не използват това название, но в картоната пишело, че имал адски много „неопределени“ вирусни заболявания. Освен това са го подложили на продължително психиатрично лечение. Нещо, свързано с агресивни наклонности.

— Това не ме изненадва. По дяволите, ако аз бях изложена на онова, на което са излагали тези копелета, без да им казват, навярно също щях да съм малко агресивна.

— Съгласен съм — отвърна Рейгън. — Но това не обяснява факта, че е мъртъв.

— Какво? — възкликна Бролин.

— Да. Управлението за ветераните разполага със смъртния му акт. Джери го е потърсил в щатския архив и там също го имало. Калвин Греймарч починал на 10 декември 1994-та от усложнения, предизвикани от пневмония.

— По дяволите!

— А ето и най-интересното: смъртният акт носи подписа на доктор Джеймс Беринджър.

— Е, та?

— Ами, Джери направил още някои проверки и установил, че Беринджър работи в групова компания.

— Хопа.

— Да, това е една от онези медицински корпорации с десетина офиса из целия щат. Отделните кабинети имат различни имена, но са свързани под шапката на компанията майка.

— Само не ми казвай, че...

Рейгън кимна.

— „Самюъл Бернули енд асошиейтс инкорпорейтид“.

— Ха така — със зловна усмивка каза Бролин. — Сега вече шоуто започва.

[1] Калил Джибран (1883–1931) — ливански поет, драматург и художник, от 1910 г. работил в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Федерална институция, която разпределя държавните помощи за ветерани от ВС на САЩ. — Б.пр. ↑

22.

Арсенио се опитваше да издържи изпитателния поглед на Моргън. Главатарят на бандата лежеше на голямото си легло и се почесваше по носа с лъскавата цев на „Глок“-а си. Очите му грееха от издигналия го във висините тунел. Момчето видя, че измежду пръстите на дясната му ръка бликва капка кръв и бавно се стича по загрубялата му кожа. Моргън носеше само пъстри боксерки. Арсенио забеляза, че изглежда слаб и измършавял, дори болнав и предположи, че се дължи на постоянно растящата му необходимост от тунел. По краката му имаше червеникави люспи и някога мастиленочерната му кожа придобиваше грозен сивкав оттенък. Както винаги К'тома стоеше до него с „Узи“ в ръка и наблюдаваше наоколо. Лютис и Ендзоун нервно пристъпваха от крак на крак зад Арсенио в очакване Моргън да издаде присъдата си. Лютис беше споменал, че Джу Джу е заловен от ченгетата по време на нощен обир.

Отначало Арсенио не знаеше дали ще е способен да се изправи пред Моргън. Или дори дали трябва. Не вярваше, че детективът наистина ще му позволи да избяга, смяташе това за капан, който ще свърши с изстрел в гърба. Бе достатъчно голям, за да не вярва на лосанджелиската полиция. Беше виждал и слушал достатъчно истории за чернокожи заподозрени, убити при „оказване на съпротива“ или „опит за бягство“, но смяташе, че няма друг избор. Ако си бе държал устата затворена, може би никога нямаше да научи истината за сестра си и да отмъсти за нея. А ако ченгето пуснеше слух, че е предал „Кръвта“, щеше да свърши в консерва кучешка храна.

За миг след бягството си от ченгето — не можеше да повярва колко просто се беше оказало това: очевидно в лосанджелиската полиция можеше да постъпи всеки възрастен бял — си бе помислил просто да офейка и да хване първия автобус за друг град. Но даже да продадеше клетъчния телефон и пистолета, щеше да има в джоба си само неколкостотин долара. А нямаше къде да иде. Единствените му други роднини живееха в Чикаго, но колкото и отчаяно да беше положението, не можеше да си представи просто да избяга от баба си,

без да ѝ се обади. Никога не би си позволил да разбие сърцето ѝ по този начин. Не и след като улицата бе отнела другите ѝ внуци. Затова Арсенио се опита да се прибере вкъщи. Но откри, че човек невинаги може да направи това.

Рейгън го беше предупредил, че ще трябва да докладва за бягството му. Детективът му каза, че при тези обстоятелства за повторното залавяне на момчето няма да бъдат положени много усилия, но че това е извън непосредствения му контрол. Предупреди го, че ще трябва да се крие, но че в общи линии ще е просто поредният със заповед за арест, който може безпрепятствено да се разхожда по улиците, стига да не бъде арестуван за нещо друго. Лейтенантът също му каза, че непременно ще съобщят на баба му и за ареста, и за бягството. Арсенио настоя Рейгън да измисли начин да не го правят, но ченгето просто сви рамене и отвърна, че сделката е такава, независимо дали я приема.

Арсенио се приближи към дома на баба си изотзад и пресече моравата на съседите, облекчен, че териерът им е заключен в къщата. Изпълзя до обраслата с орлови нокти телена ограда и надникна през храсталака към задната веранда.

Баба му седеше на плетен стол и хранеше своя папа Джером. Две години по-рано Джером беше получил удар и сега бе прикован към инвалидна количка. Дори не можеше да говори и едва успяваше да движи устата и езика си, за да приема твърда храна. Понякога Арсенио го хранеше. Постепенно свикна с тази задача, но на баба му изглежда ѝ беше приятно и когато станеше време за ядене, извеждаше стареца на двора. Тя тихо му говореше, докато бавно пъхаше лъжица с овесена каша, рядка супа или някаква друга смляна храна в устата на съпруга си. Джером никога не отвърщаше на Арсенио, но от време на време, когато баба му го хранеше, на момчето му се струваше, че съзира в очите на дядо си бледа искрица живот.

Той остана за малко там, като наблюдаваше сцената. Погледът му се плъзна по малката зеленчукова градина до верандата, пълна с кървавочервени домати, огромни чушки и краставици. В задната половина на двора имаше леха с пъстри цветя. Баба му постоянно се опитваше да привлече интереса му към градината, но Арсенио се съгласяваше да ѝ помага само когато се чувстваше гузен за нещо.

Но сега му се искаше да е прекарвал малко повече време в грижи за цветята и доматиите заедно с баба си, защото се страхуваше, че никога повече няма да има тази възможност. С примирена въздишка той прескочи високата до раменете му ограда, като внимаваше да не стъпче пъстрата цветна леха.

Баба му вдигна глава и уплашено го погледна, докато момчето се приближи достатъчно, за да може да го фокусира с късогледите си очи. Тя облекчено се отпусна, после пак се скова, все още стиснала в ръце подноса с обета на папа Джером. По брадичката на стареца се проточваше тънка нишка слюнка и устните му продължаваха да мърдат, въпреки че в устата му нямаше нищо.

— Здравсти, бабче — кротко каза Арсенио, но тя не отговори.

Остави подноса на пода, като разсипа навън малко супа и освободи спирачката на инвалидната количка на съпруга си. С ловкост, дължаща се на дългогодишен опит, отвори задната врата с една ръка и с другата внимателно избута количката през ниския праг. Момчето се пресегна да задържи вратата, но тя го плесна по ръката и сама вкара мъжа си в къщата. После прошепна няколко думи на папа Джером, но Арсенио не успя да разбере какво казва.

Баба му се върна до вратата, но не излезе навън. Тя затвори решетката пред себе си, като гледаше към внука си през разкъсаната телена мрежа. Лицето ѝ беше по-твърдо от диамант, но очите ѝ бяха влажни и ръцете ѝ трепереха.

— Бабче...

— Не те познавам — каза тя.

Арсенио усети тежест в гърдите си.

— Бабче, моля те, знам какво са ти казали, но...

— Нищо не знаеш. Мислех си, че съм те научила, момче, но ти нищо не знаеш. И аз не те познавам.

Тежестта стана двойно по-голяма. Арсенио мъчително преглътна и се опита да не позволи на гласа си да трепери.

— Не е каквото си мислиш, бабче. Моля те. Аз... Сега не мога да ти кажа, но не е лошо, както си мислиш.

— Имах момче — рече тя, като гледаше някъде надалеч. — Казваше се Арсенио. Но си отиде. Отиде си като другите.

Арсенио вече хлипаше и притискаше ръка към старата мрежа в опит да докосне дланта на баба си. Но тя стоеше на разстояние и

твърдият ѝ поглед оставаше непреклонен.

— Заради Даян е, бабче. Ти не знаеш... заради Даян е. Не е каквото си мислиш.

Този път старицата го погледна. В очите ѝ имаше сълзи.

— Даян я няма, момче. Вече не можеш да направиш за нея нищо друго, освен да плачеш. Освен да скърбиш.

— Моля те, бабче — каза той, провря кутрето си през дупката по средата на мрежата и го протегна към ръката на баба си.

Тя сведе очи, когато сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ. После леко докосна пръста му, бързо се отдръпна назад и погледът ѝ отново стана твърд като камък.

— Всички си отидоха — повтори старицата и се отдалечи.

Няколко минути Арсенио остана там, разтърсван от ридания. Накрая се завъртя и се втурна обратно през двора, оставяйки след себе си пътека от изпотъпкани цветя.

Известно време се скита безцелно, като проклинаше Рейгън, Моргън и самия себе си, неспособен да понесе факта, че баба му го е отблъснала. Не обръщаше внимание къде отива, докато не вдигна поглед и видя, че стои срещу мястото, където беше заслужил прякора си. Иронията почти го накара да се засмее. Пресече улицата и стигна до покрития с отпадъци тротоар. Опита се да открие къде е паднало момчето с червената шапка, но единствените следи бяха парчета жълта найлонова лента за ограждане на местопрестъпление, пръснати сред другите останки.

— Точния мерник — каза на боклуците той. — Арсенио.

— Точния мерник — каза Моргън и небрежно насочи „Глок“-а към него.

Нямаше къде другаде да иде и какво друго да направи, затова скочи на градски автобус и отиде в свърталището на „Кръвта“. Когато го видя, Лютис се изненада и момчето усети, че гангстерът го стрелва с подозрителен поглед. Докато Ендзоун потърси Моргън, го накараха да чака в дневната заедно с Тамара и дори тя беше неестествено мълчалива. Арсенио изгледа с нея повторението на „Шоуто на Косби“, но всеки път щом понечваше да се засмее на нещо, момчето бързо

поглеждаше към него и се сковаваше. Накрая Ендзоун и Лютис се върнаха, за да го придружат до спалнята на Моргън.

— Как се озова навън? — попита Моргън, като продължаваше да размахва „Глок“-а.

— Избягах — отвърна Арсенио. Спомняше си, че Рейгън му беше казал да се придържа колкото може по-близо до истината. — Проклетото ченге беше толкоз тъпо, че не ми закопча белезниците. Ударих го изотзад и се чупих. — Той не спомена факта, че лейтенантът предварително му бе дал ключа и че се беше погрижил Уидърспун да излезе невъоръжен.

— Защо не беше с другите?

Арсенио бе готов и за този въпрос, отново с груба версия на истината.

— Ченгето ме познаваше. Детективът. Веднъж идва в къщата на баба ми за нещо и аз му се изрепчих. След като отпрати другите, той ме задържа в участъка. Понаплеска ме малко, но нищо сериозно.

Моргън кимна, но цевта на пистолета сочеше към важни части от анатомията на момчето.

— Какво искаше?

— Всъщност, нищо — излъга Арсенио, като си мислеше, че звучи убедително. — Просто този път той ми се репчеше. Разпитва ме с кой движа, но през повечето време просто ме блъскаше. Нищо не му казах и накрая се отказа. Прати ме с оня другия пич, дето го ударих.

— Ела тук — заповяда Моргън и потупа матрака до себе си.

Арсенио хвърли поглед към К'тома, после назад към Лютис и Ендзоун, но не откри в очите им съчувствие. Почти на пръсти се приближи до леглото и предпазливо седна на ръба.

— Не — каза Моргън. — Ела тук при мен.

Арсенио колебливо се качи на леглото и легна отляво на Моргън. Другият го прегърна през раменете с потната си, мускулеста ръка. Отблизо можеха да се видят между пръстите му хиляди малки дупчици. Тялото му смърдеше гадно, сякаш имаше треска, но кожата му бе студена. Момчето не беше сигурно дали Моргън е болен, или това е постоянна миризма в резултат от тунела.

— Ще ме изчукаш ли отзад? — попита Моргън.

Арсенио се покашля, но не знаеше какво да каже. Накрая успя леко да поклати глава.

— К'во значи това? — каза Моргън.

— Не — отвърна момчето. — Няма да стане.

— Добре — кимна другият. За кратко полежаха в мълчание. Моргън продължаваше да го държи за раменете. — Вече сигурен ли си?

— А? Аха. Искам да кажа, да.

— Да, тоест ще ме изчукаш отзад ли?

— Не! — твърдо отвърна Арсенио. — Не бих могъл да го направя. Трябва да го знаеш.

— Добре. — Отново мълчание. После: — 'Щото, ако искаш да ме изчукаш отзад, направи го веднага. Ще се обърна, а ти ми се качи и ми го заври. 'Щото, ако после разбере, че си ме преобал с полицията, хм... — Моргън протегна ръката, в която стискаше „Глок“-а, и опря дулото в рамото на момчето. — Виждаш ли това?

Арсенио протегна шия, за да погледне към мръснокафяво петно на стената, към което сочеше цевта.

— Това е последният пич, който си мислеше, че може да ме изчука отзад. Нали ти е ясно?

Арсенио отново кимна.

— Извинявай — рече Моргън. — Нещо не те разбрах.

— Чух те — бавно отвърна момчето.

— Добре. Добре. — Другият завъртя китка и студената цев на „Глок“-а одраска Арсенио под ухото. — Значи сега няма да ме изчукаш отзад.

— Не. Няма.

— И няма да ме изчукаш отзад с полицията.

— Тъхъ. В никакъв случай.

— Чудесно. Добре. Справил си се страхотно. Сега се върни долу и кажи на...

Моргън погледна към К'тома.

— Ланис — подсказа му едрият мъж.

— Да. Иди и кажи на Ланис, че съм наредил да ти се пусне. Но здраво се дръж за големите й цици, иначе можеш лошо да паднеш. Върви.

Арсенио се опита да се усмихне и припряно напусна стаята, последван от Лютис и Ендзоун, които отново се смееха и го потупваха по гърба.

— Какво мислиш? — попита К'тома, след като излязоха.

— Уф, човече. Предал ни е. Това негро е адски сериозно гадно копеле. Обаче няма проблем. Ще го използваме в наша полза.

Телохраниителят кимна и се насочи към вратата.

— А, К'тома — прибави Моргън, като посочи към стената зад леглото, — и направи нещо за това тук. Хич не прилича на човешки мозък.

23.

На Рейгън отчаяно му се искаше да тръгне по дирите на Бернули заедно с Бролин, но трябваше да прекара сутринта в занимания с купищата писмена работа около голямата операция, наред с всички отделни доклади за бягството на Арсенио от Уидърспун. Колкото и да не можеше да понася малкия кретен, той изпитваше угризения за участието си в инсценировката и направи всичко възможно, за да опише действията му като поне в минимална степен компетентни. Беше успял да убеди Уидърспун за негово собствено „добро“ да не споменава факта, че е бил без оръжие и да „преувеличи“ някои подробности от инцидента. Както обикновено, партньорът му изглеждаше по-скоро объркан, отколкото засрамен от тази история и толкова се тревожеше как ще реагира чичо му, че с благодарност прие привидно братския съвет на Рейгън и в отговор му се закле във вечно приятелство. Това бе почти достатъчно, за да накара лейтенанта наистина да се почувства виновен, но двете синини около очите на Уидърспун, които Арсенио му беше оставил в хода на бягството си, напомняха на Рейгън, че кретенът наистина си го е заслужил.

Стоеше и въпросът с разгарящата се гангстерска война. В западен Лос Анджелис обикновено имаше най-малко проблеми с бандитизма, но през последните седмици и с малкото, останало от примирието между „Кръвта“ и „Крипс“, окончателно беше свършено и само за десетдневен период във Венис бяха станали дванайсетина убийства, извършени от гангстери. През нощта или „Крипс“, или появилите се впоследствие „Саградос“ бяха изгорили две известни свърталища на „Кръвта“ в района на Оуккрест и участъкът се готвеше за неминуемия ответен удар след залез-слънце.

Рейгън прекара следобеда в съвещания за определяне на стратегията и междуременно трябваше да се връща в западен Лос Анджелис, за да информира Донатели и да се опитва да върви в крак с Бролин. Мъчеше се да насочи мислите си към непосредствените си задължения, но непрестанно се връщаше на хипотезата си за Бернули. Освен това се тревожеше за Арсенио и се питаше как това решение би

могло да рикошира върху самия него, но накрая заключи, че или ще се получи, или няма, и най-после се успокои. Проблемът с Бернули обаче дотолкова го разсейваше, че привечер дори не успя да се наслади на пресконференцията, проведена във фойето на участъка.

Когато свърши и с последното от поредицата „изключителни“ интервюта за местните телевизионни станции, Рейгън видя колата на Бролин и Маклийд да спира на паркинга пред участъка. Той забеляза, че от мястото на шофьора излиза Маклийд и вътрешно се изкиска. Трябваше да остане и да се престори, че говори още няколко минути, докато операторите заснемаха над рамото му разбиращо кимащата репортерка. Веднага щом бяха готови, той се втурна в участъка и завари Бролин да гледа мач на „Доджърс“, изтегната на любимото й място в общата стая с кутия диетична кола в ръка.

— Здравсти — каза Рейгън.

— Здравсти. Идваш да видиш как живеем ние, простосмъртните, или просто е предвидено да раздаваш автографи тук?

— Всеки сам си носи кръста.

— Ти си бил истински стоик бе, Денис. Надявам се само някой ден да имам късмета да дам живота си, така че ти да можеш да продължиш да даваш интервюта.

— Амин — отвърна той. — Какъв е резултатът?

— Нула на нула. Ще загубят.

— О, колко бързо забравят — рече Рейгън и с престорено раздражение поклати глава. Той си придърпа стол и го възседна с лице към облегалката. — Какво става с Бернули?

— А пък аз си мислех, че просто си се затъжил за мен. Сразена съм.

— Да бе, да — каза той. — Хайде, изплюй камъчето.

Бролин се прозя, облегна лакът на масата и опря брадичка върху дланта си. Рейгън неволно сведе поглед към гърдите й, преди да се сепне и да извърне очи. Надяваше се, че не е забелязала, но едва доловимото свиване на устните й му подсказа обратното и той неохотно прибави нова точка към нейния резултат.

— Тази сутрин Бернули пак ни се измъкна — съобщи тя. — Е, всъщност го направи гадният му адвокат, така че не съм имала възможност да го питам дали е мозъкът на търговията с тунел. — Рейгън саркастично се усмихна. — Не, сериозно. Бернули отклони

предложението за среща, но се съгласи да я направим тази вечер. Разбрахме се ние с Маклиъд да разговаряме с него в жилището му в осем часа. Адвокатът също ще присъства, така че ще трябва да сме много, много внимателни.

— По дяволите! Искане ми се да можех да дойда и аз.

— Можеш, ако искаш. Аз нямам нищо против, а Маклиъд е сговорчиво момче.

— Няма начин — отвърна той. — Тази нощ „Кръвта“ ще изрови томаховката на войната. На първия етаж сме организирали оперативен център, за да можем да реагираме. Ако нещо се прецака и мен ме няма, Донатели ще ми откъсне главата.

— Такъв е животът на звездите — сви рамене Бролин. — Във всеки случай, ако на мен неочаквано, да речем, ми дойде цикълът или нещо подобно, мисля, че Маклиъд ще може да ме подкрепи. И ще се опитам да задам на Бернули един-два директни въпроса.

— Нямах това пред... нали разбираш... не исках да кажа това.

Тя високо се засмя.

— Господи, Денис, я се успокой. Просто те дразня. Човече, какво е станало с чувството ти за хумор?

— Извинявай. Просто нещо в цялата тази каша постоянно ме човърка. Нали разбираш, като сърбеж, който не можеш да откриеш и да се почешеш. Този случай ужасно смърди. Онази сцена на приема на Бернули изобщо не се връзва. Между другото, откри ли нещо повече за Греймарч?

— Маклиъд се опита да намери доктора, който е подписал смъртния акт. Беринджър беше, нали? Оказа се, че и той е умрял. Автомобилна катастрофа в Бъркли миналата година.

— Подозрително, а?

— Според полицейското управление в Бъркли просто са го блъснали и са офейкали. Няма свидетели, няма и заподозрени. Случаят продължава да е открит, но ми казаха, че е загубена кауза.

Рейгън кимна.

— После Маклиъд се опита да се добере до картон на Греймарч в кабинета на доктора. Изглежда Беринджър не е бил добър администратор и картонът някак си е изчезнал.

— Копеле!

— Маклийд решил, че може просто да го лъжат и ги притиснал. Според него там няма какво повече да открием.

— Нещо, което да свързва Бернули с Беринджър? — попита Рейгън.

— Нищо директно. Маклийд се помъчил да измъкне някаква информация от компанията, но онзи, с когото разговарял, му казал, че познава Бернули само по име. Всъщност той се е срещнал само с управителя, така че това не означава нищо.

— Няма да е зле да идем там за няколко разговора лице в лице — замислено каза лейтенантът.

— Продължавай да мечтаеш, суперзвезда — отвърна Бролин. — Тоалетната хартия в дамската тоалетна свърши още преди две седмици. Мислиш ли, че управлението ще се изръси за билет до Фриско заради нещо такова?

— Предполагам, че не. И ти казах никога да не го наричаш Фриско.

— Много ти благодаря. И това от човек, който нарича жените „путки“.

Рейгън усети, че се изчервява и се покашля.

— Мислеше си, че не съм те чула онзи ден, а? — попита тя. — Само си помисли за собствения си език.

— Добре де! Извинявай. Това достатъчно ли ти е?

Рейгън замълча, а Бролин отново насочи вниманието си към мача. „Доджърс“ неочаквано губеха с три на нула. Лейтенантът изчака почивката, за да поднови разговора.

— Ами Блейн? — попита той, когато на екрана се появи реклама на бира.

— Поредният тайнствен мъж — отвърна тя. — Очевидно има много мангизи, но държи името си навън от системата. Донатели се свърза с някого от данъчната служба, но това не помогна много. Пращал някакви много сложни корпоративни отчети, които му позволявали да не плаща каквито и да било данъци — нима винаги не става така? — но те не дават информация за него. Човекът на Донатели ни прати списък с някои от подставените корпорации, които използва, но още не съм имала възможност да го прегледам.

— Някакви медицински или фармацевтични компании?

— Не зная, Денис. Казах ти, че просто не съм имала възможност да го прегледам. В момента това не е особено важно.

— Ще ми дадеш ли копие от списъка?

— Естествено — отвърна Бролин.

— Благодаря.

Той погледа мача заедно с нея още няколко минути, после се изправи.

— Позвъни ми, след като разговаряш с Бернули, а?

— Ако имам възможност — отвърна тя, без да откъсва поглед от екрана.

Лейтенантът високо въздъхна и се насочи към вратата, но преди да излезе, Бролин го повика.

— Цяла нощ ли ще останеш тук?

— Поне до сутринта.

— Ще ти позвъня — каза Бролин и му намигна.

Той ѝ се усмихна и се върна на бюрото си.

Известно време се занимава с докладите, после слезе в оперативния център на долния етаж, за да се приготви за гангстерския купон през нощта. Към седем часа, макар че слънцето все още висеше на хоризонта над Тихия океан, вече имаше две гангстерски престрелки във Венис и малка експлозия в кокаинов склад на „Крипс“ в Мар Виста. Рейгън разговаряше по телефона, когато в стаята влезе непознат униформен полицаи.

— Лейтенант Рейгън? — попита той.

— Тук! — отвърна Рейгън, като с едно ухо продължаваше да слуша командващия специалното звено.

— Това се получи от Лийбовиц. — Полицаят му подаде тъмнокафяв плик. В единия ъгъл имаше печат с часа на получаване: 13:15.

— Хей — рече лейтенантът, — защо го получавам чак сега?

Другият сви рамене, сякаш за да каже „защо слънцето изгрява от изток?“ и напусна стаята.

Преди да успее да разкъса плика, сержантът от оперативния център му предаде бележка, съобщаваща, че току-що край общинския колеж в Санта Моника е станала нова престрелка. Той поклати глава и използва повода да сложи край на телефонния разговор. После се свърза с Донатели и получи разрешение да прехвърли няколко полицаи

в Санта Моника. Когато в 7:30 ч. новата заповед бе предадена и изпълнена, Рейгън вече беше забравил за плика от Лийбовиц. Пак го повикаха на телефона и той прекара следващите трийсет минути в спорове с участъка за прехвърлянето на полицейските сили.

Затвори слушалката в осем часа. Бе уморен и ядосан. Тъкмо се канеше да отиде до общата стая за кутия кола и една цигара, когато пликът отново привлече вниманието му. Очите му се разшириха, докато четеше писмото от Лийбовиц.

„Хей, Денвър,

Страхотни интервюта за операция «Тунел». Всъщност си прекалено готин за ченге (но следващия път си закопчай ципа). Може би някой ден ще ми пратиш снимка с автограф.

Не зная какво става напоследък, по дяволите, но дрогата, която си заловил, е прецакана. Направихме стандартните анализи на отделни проби от тунела (прилагам предварителния доклад) и получихме някои невероятни резултати. Никой тук не успя да ги разбере (заради това загубих десет долара на бас с Манусов), затова пратих по един пич данните в медицинската ни лаборатория. Това е дълга история, но накратко, и те не успяха да ги проумеят, така че ги пратиha на външни специалисти.

Дрогата е прецакана. Пробите са заразени с някакъв жив вирус. Отначало в лабораторията помислили, че е HIV, но не могат да открият пълен аналог, протеиновите структури нещо не били свързани — зная, че нямаш представа какво означава това, но ми повярвай: странно е. Ще пратят пробите в Центъра за контрол на заболяванията в Атланта като спешна поръчка, но не разчитам да получа резултатите този месец. Човекът от външната лаборатория каза, че каквото и да е това, трябва да сме извънредно предпазливи.

Така че, бъди извънредно предпазлив, Денис.

Обаче не разбирам защо някой ще иска да продава заразна дрога, мамка му? Скапаните наркомани и без това най-вероятно ще изпукат от СПИН, но кой би пробутвал такива неща? Казвам ти, Денвър, това е гаден град.

Във всеки случай позвъни ми, ако се нуждаеш от нещо друго. Ще се опитам да накарам ЦКЗ да помогнат. Съобщи ми, ако откриеш какво е всичко това, нали?“

Поздрави: Фреди

Рейгън бързо прегледа разпечатания доклад и после препрочете писмото на Лийбовиц. Погледна си часовника — осем и десет — и чу, че някой го вика по име, но беше на милиони километри от там.

Какво означаваше фактът, че тунелът е заразен? Защо им бе на „Кръвта“ да пробутват такива неща по улиците? Какво се надяваха да спечелят по този начин?

Освен ако дори те не бяха знаели, че тунелът е прецакан. Освен ако някой не ги използваше, за да разпространи дрогата.

Но все пак оставаше въпросът защо.

Изтекоха пет минути, докато седеше замислен, силно стиснал доклада от лабораторията в ръка. Сержантът го потупваше по рамото и странно го гледаше. Накрая Рейгън се обърна към него, но не чу какво му говори.

„Защо?“ — чудеше се той.

Можеше да се сети само за един човек, който би могъл да даде отговора. Наближаваше осем и двацет. Бролин беше казала, че срещата и с Бернули е определена за осем. Ученият живееше в Шевийт Хилс на петнайсетина минути път с кола.

— Трябва да изляза — каза Рейгън.

— Какво? — попита сержантът. — Лейтенант, не можеш да си тръгнеш. Кой ще контролира положението?

— Повикай Донатели. Накарай го да слезе тук. Кажи му... аз ще му обясня по-късно. Но сега трябва да изляза.

Рейгън не изчака отговора на сержанта. Все още стиснал доклада в ръка, той изхвърча от стаята и се качи в автомобила си.

Когато завъртя ключа, той погледна към премигващия дигитален часовник.

Беше 8:27 ч.

24.

Петнайсетминутният път до жилището на Бернули му отне близо половин час. Непознатите криволичещи улици на Шевийт Хилс го объркаха. Въпреки че не бе толкова скъп, колкото Белеър или Палисадите, кварталът се състоеше от внушителни, макар и не толкова разкошни сгради, разположени върху поредица от по-скоро ниски възвишения, отколкото истински хълмове. Районът винаги изненадваше посетителите, защото макар сравнително скромната му височина да не се забелязваше отдалеч, къщите бяха издигнати достатъчно нависоко, така че от тях да се разкриват шеметни гледки към долината на Лос Анджелис.

Когато Рейгън най-после откри дома на Бернули — двуетажна сграда в псевдотюдоров стил, заобиколена от почти двуметрова ограда от секвоя — тъкмо минаваше девет. Къщата се намираше на върха на най-високото възвишение в района и имаше блестящо западно изложение. Зад нея последните тъмночервени нишки потъваха в далечния океан. Лейтенантът се беше опасявал, че вече може да е изпуснал Бролин и Маклийд, но с облекчение видя, че отпред са паркирани автомобилите и на двамата. На улицата имаше още няколко коли и както трябваше да предполага, все още не бе видял нито един пешеходец. Разбира се, фактът, че тук нямаше тротоари, трябваше да обезсърчи онези, които не бяха достатъчно издигнати, за да притежават двигател с вътрешно горене.

Докато излизаше от колата си, Рейгън се поколеба, замислен за това колко откъснат е този квартал от останалата част от града. Представи си колко хубаво би било да живее тук. Тихите улици с величествени къщи, прелестни градини и безупречни морави щяха да са точно на мястото си в някой малък град. Той отлично знаеше, че до районите с най-високата престъпност в цялата страна има не повече от осем километра, но оттук му бе трудно да повярва, че тези домове, тези хора наистина са част от същия град, в който ставаха над четирийсет убийства седмично, в който имаше достатъчно наркотици, за да дрогираят третия свят и в който се водеше гангстерска война, в

сравнение с която тази в Босна можеше да мине за сбирка на религиозно дружество.

Навярно точно това беше проблемът, помисли си той: навярно ако хората, които живееха на тези свършени улички, дори само от време на време се докосваха до всекидневния ужас, вилнеещ точно извън границите на този квартал, някои от тях най-после наистина щяха да се загрижат и да преобразят Лос Анджелис, а не само да дрънкат глупости.

Рейгън погледна назад към имението на Бернули и кисело се засмя. Но пък може би, помисли си той, външните събития бяха засегнали тези прелестни малки къщички повече, отколкото си мислеха — или признаваха — хората. Може би именно тези събития правеха възможно съществуването на такива квартали.

Рейгън закрачи към тежката дървена порта и тъкмо се канеше да натисне звънеца, когато усети, че по гърба го полазват тръпки. Вътрешният му клаксон засвири и той се завъртя, сигурен, че зад него се приближава някой или нещо.

Там нямаше нищо.

Внимателно огледа храстите и живия плет, който заобикаляше съседните къщи, дори вдигна очи нагоре към гъстите дървета, образуващи зелен покров над улицата.

Нищо.

От няколко дни изпитваше усещане, че от време на време двамата с Бролин ги следят, но сега това чувство определено беше много по-силно. Отново се обърна към вратата и протегна ръка към звънеца, после рязко се завъртя с надеждата да зърне някакво движение.

Тихата улица спокойно можеше да е нарисувана.

Раздразнен от нервността си, той извади от джоба си кърпичка и попи потта на челото си. Високо над портата бе монтирана малка видеокамера и Рейгън се помоли Бролин да не е наблюдавала странното му поведение на монитора вътре, иначе никога нямаше да се отърве от подигравките ѝ.

Той натисна звънеца и си поправи вратовръзката, после вдигна поглед нагоре към камерата и зачака пропукването на интеркома. Изтече цяла минута, без да се случи нищо. По гърба му отново полазиха тръпки и Рейгън бръкна под спортното си сако към кобура,

когато чу, че вътре се отваря врата и от другата страна на портата се приближиха тихи провлачени стъпки. Лейтенантът извади ръката си навън, но остави сакото разкопчано. Разнесе се дрънчене на верига и тежката порта се отвори.

На прага застана дребен азиатец с малки черни очи и късо подстригана на паница коса. Рейгън погледна над рамото му към настлана с обли камъни пътека, пресичаща градината пред къщата.

— Какво иска? — попита мъжът.

Когато лейтенантът бръкна в джоба си, за да извади полицейската си карта, дребният азиатец се напрегна и отстъпи назад. Рейгън му разтвори идентификацията си и я протегна към него.

— Лейтенант Рейгън. Аз съм със сержантите Бролин и Маклийд.
— Азиатецът му отвърна с празен поглед. — Идвам на среща с доктор Бернули.

Мъжът продължаваше тъпо да го гледа. Рейгън вдигна очи към пътеката в търсене на някаква помощ, но входната врата бе затворена. Той отново погледна към човека и си спомни думите на Бролин, че Блейн имал прислужник азиатец. Дойде му наум, че това трябва да е често явление сред лосанджелиските богаташи.

— Отгук — най-послед каза азиатецът и му даде знак да тръгне пред него по пътеката.

Рейгън прибра картата обратно в джоба си. Когато се насочваше към вратата, усети, че прислужникът върви точно зад него и отново го полазиха тръпки. Спря по средата на пътеката, привидно, за да се полюбува на градината, макар че в тъмното не се виждаше почти нищо. Предпочиташе дребният мъж да мине пред него. Но той също спря и остана на половин крачка зад него.

— Чудесна градина — каза Рейгън, като отстъпи назад.

— Чудесна — съгласи се другият и последва движението му.

— Я кажете, защо не използвахте интеркома? — Лейтенантът се обърна, за да застане с лице към азиатца, който се плъзна още половин крачка наляво.

— Повредено — отвърна мъжът.

— Разбирам — каза Рейгън и отново се придвижи наляво, така че да е с гръб към портата.

Танцът продължи, когато азиатецът запази относителното си положение спрямо него. Беше едновременно обезпокояващо и смешно.

Лейтенантът престорено направи полузавъртане надясно, после наляво, но дребният мъж се движеше заедно с него. Трябваше да сподави усмивката си и реши, че човекът навярно се държи като истински прислужник и че излишно го затруднява в изпълнение на задълженията му. Той широко се усмихна и продължи нататък по пътеката.

Когато наближи тежката дъбова врата, Рейгън забеляза, че е откrehната. Отново го полазиха тръпки, когато азиатецът припряно го изпревари и се отпусна, когато видя, че просто бърза да му отвори вратата. С ръка на бравата човекът му даде знак да влезе. Рейгън кимна и му прати широка усмивка, после погледна надолу, докато прекрачваше прага.

Само съвсем слабото проскърцване на несмазани панти го предупреди. Той вдигна поглед точно навреме, за да види, че тежката врата запълва полезрението му. После го удари по носа и го строши.

Рейгън падна назад и китката му изпраця при сблъсъка с остриите камъни на пътеката. Усети, че по устните му се разлива влажна топлина. От средата на лицето му се излъчваше електрически огън. Видя, че по вратата бавно се стича червена течност, но не му хрумна незабавно, че това е собствената му кръв. Отвори уста, за да си поеме дъх и едва не се задуши в кървави храчки. Изхрачи се и понечи да посегне към пистолета си, но азиатецът светкавично се хвърли отгоре му.

Рейгън успя само да забележи, че зъбите на дребния мъж са оголени и че бадемовидните му очи са присвити в яростни цепки. Дори се удиви на изящните му движения, когато азиатецът описа с дясната си ръка къса, мощна дъга и замахна напред с твърдия си жълт юмрук, изпълнал два пръста като щикове. Дъжд от слюнка изригна от устата му, наред с пронизителен вик и цепките на очите му се разшириха от убийствена ярост.

Рейгън видя, че пръстите се носят към шията му като нападаща кобра. Дъждът от слюнки се превърна във фонтан от експлозивна светлина.

После мрак.

25.

Никой от „Кръвта“ не възразяваше срещу факта, че Арсенио повече или по-малко се е преместил в бърлогата на Моргън. В къщата — огромна порутена викторианска сграда, датираща от края на деветнайсети век, когато южната част на централен Лос Анджелис се е смятала за богат квартал — имаше шест спални и многобройни дневни и салони, повечето от които се обитаваха. По всяко време различни членове на бандата и техните приятелки спяха или се изтягаха по легла, дивани и подове. Забранена бе само стаята на Моргън, зорко охранявана от К’тома. Неочакваното присъствие на Арсенио изглеждаше съвсем естествено.

Новото жилище го притесняваше, но той се мъчеше да крие чувствата си. Повече от всичко друго му се искаше да може да се завърне в истинския си дом, в къщата на баба си. Все още болезнено преживяваше факта, че го е отблъснала и се чудеше дали някога ще има възможност да се помири с нея — ако изобщо успееше да открие начин да ѝ обясни необходимостта — неизбежната необходимост — от онова, което правеше.

Но някак си се съмняваше.

Вече не беше сигурен, че самият той го разбира. Бе успял да убеди ченгето, но знаеше, че Рейгън го смята само за средство, с което да постигне собствените си цели. Накрая детективът щеше да го прегази или да го изостави. И докато се мъчеше да обясни задачата си на детектива, Арсенио чувстваше в душата си празнота. Все още му се струваше правилно да отмъсти за убийството на Даян, но огънят, тласнал го по този път, беше стихнал. Това се бе случило, осъзна той, след като застреля хлапето и стана Точния мерник. Продължаваше да мрази този прякор, не мислеше за себе си като за Точния мерник, но в същото време не можеше да отрече, че вече не е същият човек. В крайна сметка нямаше значение, че не е искал да застреля момчето, че не е имал намерение да го убива. Стореното бе сторено и не можеше да се поправи. Все едно да се подстрижеш късо — не можеш да направиш нищо друго, освен да чакаш отново да порасне.

Но Арсенио беше сигурен, че неговото ново аз никога повече няма да е същото.

Междувременно той се настани в една от спалните на третия етаж и направи всичко възможно да я превърне в свое пространство. Дори успя да се промъкне в къщата на баба си и да вземе част от дрехите и вещите си, и после се опита да пресъздаде тук старата си стая. Често обаче се качваше по стълбището само за да открие, че на леглото му други хора се друсат с тунел или диво се чукат върху неговото бельо.

В къщата бе толкова оживено, че трудно можеше да се шпионира. Рейгън му беше казал да търси твърди доказателства за самоличността на Моргъновия тайнствен снабдител или подробности за самата операция. Арсенио предупреди ченгето, че „Кръвта“ не са много добри в писането и детективът кимна, но му каза въпреки това да търси. Момчето се опитваше небрежно да разглежда всички стаи, но не откри почти нищо друго, освен използвани презервативи, опаковки от закуски и празни ампули тунел. Накрая реши, че ако изобщо съществуват, писмените доказателства трябва да са в стаята на Моргън, но след като видя онова петно на стената над леглото, все още не можеше да събере кураж, за да се вмъкне в светая светих на гангстерския главатар.

В същото време, докато търсеше информация за Рейгън, Арсенио продължаваше да прави всичко по силите си, за да открие кой е участвал в убийството на Даян. Гангстерите винаги дрънкаха за предполагаемите си подвизи. Бе чул много хвалби за убийства и очевидно невероятни преувеличения за сексуални юначества, престъпления и друсане със свръхчовешки дози. Но нито дума за случилото се във „Фидра“. Беше се опитвал да подхвърля небрежни въпроси на Лютис и Джу Джу, но скоро се отказа, след като видя намръщените им реакции. Веднъж наистина бе чул Ендзоун ядосано да споменава за „кучката, която жестоко оправили“, но усилията му да изтръгне нещо повече бяха срещнали подозрително мълчание.

Поне засега беше успял, помисли си Арсенио, да избегне друсането с тунел. Повечето от „Кръвта“ бяха наркомани и някои като Моргън почти непрекъснато се боцкаха. Единствено К’тома изглежда никога не използваше дрога, но пък той нямаше и почти никакви други човешки особености. Макар че бе висок близо два метра и трябва да

тежеше сто и десет килограма, Арсенио никога не го беше виждал да яде. Винаги бе нащрек. Само дни след влизането си в „Кръвта“ момчето успя да забележи, че всички от постоянната шайка на Моргън правят секс с едно или повече от момичетата, които обикаляха в или около къщата — очевидно тунелът беше мощен афродизиак. Всички, освен К'тома.

Самият Арсенио опита тунел един-единствен път, при това случайно. Случи се точно след разпита в стаята на Моргън. Нямаше намерение да се подчини на заповедта му да намери момичето, Ланис, и да го накара да му се пусне, но Лютис и Ендзоун настояха.

— Леле — подразни го Лютис, — Точния мерник още е девственник.

— Ланис направо ще го сдъвче и ще го изплюе — прибави Ендзоун.

— Мамка му, Ланис никога не изплюва нищо — възрази Лютис, като го плесна по ръката.

Арсенио се опита да се откопчи, но наистина повече или по-малко беше девствен. Веднъж една от приятелките на Даян, напълно обезумяла за секс, влезе в спалнята му и му духа, но той не го броеше. Не му се искаше да загуби девствеността си от Ланис — въпреки онова, което другите твърдяха за уменията ѝ — особено в присъствието на Лютис и Ендзоун. Но се зарадва и изненада, когато те ѝ предадоха заповедта на Моргън и после ги оставиха сами. Арсенио се опита да си намери оправдание и да се измъкне, но Ланис се оказа наистина чудесна.

— Отпусни се, сладур — каза тя и го притегли върху себе си на матрака. — Няма да правим нищо, ако не си в настроение.

Арсенио усети, че пулсът му започва да се успокоява, но скоро отново се ускори, когато Ланис се пресегна и небрежно постави ръката му върху гърдите си. Той я стисна толкова силно, че момичето потръпна, но не каза нищо. Продължи да я мачка и пенисът му опъна панталоните, докато тя отново хвана ръцете му и ги повдигна от себе си, като ги целуваше по дланите.

Ланис грациозно изхлузи зеленото горнище през главата си и разкри едрите си, конични гърди. Арсенио не можеше да откъсне поглед от тъмните ареоли и беше сигурен, че ще се изпразни в гащите. Докато Ланис се отпускате по гръб на матрака, за да си събуе дънките

— тя не си падаше по бельото — той се претърколи до нея и погъделичка с длан щръкналите ѝ зърна. И двамата се изкикотиха. Когато се наведе, за да ги оближе, Арсенио видя, че ареолите ѝ са заобиколени от мънички точки и пенисът му увисна, осъзнал, че Ланис се боцка направо в циците.

Донякъде възвърна ентузиазма си, когато момчето му събу панталона и му каза да се качи отгоре ѝ. Той започна диво да помпи по посока на вулвата ѝ, но тя нежно го отблъсна.

— Спокойно, миличък, спокойно. Всяко нещо с времето си.

Арсенио се приповдигна назад и прокара ръката си нагоре-надолу по вътрешната страна на тъмнокафявите ѝ бедра, колебливо позволявайки на кутрето си да докосне нежната влага на вагината ѝ. Ланис се кискаше всеки път щом я пипнеше и закачливо го пляскаше през ръката. После бръкна в кутията до матрака и извади спринцовка и ампула тунел. Предложи я на Арсенио, но той поклати глава — бе видял достатъчно, за да знае, че не иска да се докосва до дрогата.

— Сигурен ли си, миличък? — нацупено го попита тя.

Момчето кимна и отново насочи вниманието си към бедрата ѝ.

— Така ти става много по-хубаво — рече Ланис.

После постави ампулата в спринцовката. Арсенио се страхуваше, че ще се боцне в зърното, но тя вкара мръсната игла между кутрето и безименния пръст на лявата си ръка и натисна буталото. Ланис незабавно се отпусна по гръб на матрака и с наслада въздъхна. Широко разтвори бедра и повдигна хълбоци, притискайки лицето му към отвора между краката си. Той покорно се хвана за работа и облиза всичко, което успя да открие, с надеждата, че прави каквото трябва.

Беше затворил очи и заровил лице в лепкавата ѝ топлина, когато усети убождането по врата. Арсенио рязко подскочи назад и едва не изби спринцовката от ръката ѝ. Шляпна се по тила, разтърка мястото и видя, че Ланис е успяла да му вкара почти пълна ампула тунел.

Момчето застана на колене и започна да беснее, но дрогата му поддържа още преди да успее да излее яростта си. Когато наркотикът се разли в вените му, Арсенио леко се олюля, както беше коленичил. Устата и гърлото му пресъхнаха и откри, че не може да преглътне. Усети, че нагоре-надолу по краката и ръцете му пробягват електрически заряди и се насочват към върха на еректиралния му пенис. Всички цветове в стаята станаха много по-живи и звуците толкова се

изостриха, че се почувства като глух, който чува света за пръв път. Тъмната кожа на Ланис придоби оттенък на течен млечен шоколад и големите ѝ зелени очи заприличаха на лимони, току-що откъснати от дървото. Чувстваше собственото си тяло по-едро и силно и много по-живо. Дори само триенето на пръстите му един в друг представляваше чувствено движение и той чуваше стърженето на кожата им като шкурка по ситно натрошено стъкло.

Отново погледна към Ланис, която се усмихна и прокара пръсти по гърдите си.

— Виж, миличък — каза тя и думите отекнаха в черепа му.

Дъхът му излизаше на пресекулки и Арсенио усещаше, че в тялото му се натрупва бясна енергия. Членът му беше по-твърд и по-голям от всякога, по върха вече избиваха капчици семенна течност. Ланис се разкрачи и разтвори срамните си устни с два пръста. Само след миг Арсенио бе в нея, като викаше с всеки тласък.

Избухна в нея почти незабавно, но пенисът му остана втвърден. Той продължи да се клати, окуражен от сладостните ѝ стонове. Усети я, че се стяга около него, когато свършва, но дори тогава не можеше да престане да помпи. Чу я да вика, но не ѝ обърна внимание. Чувстваше се като прекалено силно навита механична играчка, която отчаяно подскача наоколо, докато не свърши енергията ѝ. Сега Ланис се мъчеше да го отблъсне от себе си. Пред очите му беше тъмно от налягането в тунела и усещаше единствено яростната си нужда да продължава. Чуваше я да вика, да пици, някъде дълбоко в себе си разбираше, че ѝ причинява болка, но това не бе достатъчно, за да го накара да спре. Почувства, че го дере с нокти по лицето и гърдите и се опитва да го отхвърли, но в слепотата на яростта си я притисна към себе си и силно я зашлеви през лицето!

И отново избухна в нея.

После всичко свърши.

Яростта и страстта му изчезнаха също толкова бързо и диво, колкото се бяха появили. Арсенио отвори очи и всичко — стоята, Ланис и самият той — отново изглеждаше нормално.

Отпусна се отгоре ѝ, докато тя се разтърсваше в ридания. Той издърпа пениса си и легна по гръб на матрака. Когато погледна надолу към члена си, ахна, защото целият беше окървавен. Ланис плачеше и се превиваше. Надолу по бедрата ѝ се стичаше кръв.

Арсенио се задъха от страх. Не знаеше какво да прави и не можеше да повярва какво е сторил. Опита се да я погали. Докосването му я накара да изпищи. Пенисът му увисна. Той погледна към празната спринцовка, към Ланис, все още свита на кълбо, гола, разплакана и окървавена. По средата на мръсния чаршаф имаше голямо колкото длан червено петно. Арсенио отново погледна към празната ампула и си прошепна:

— Никога повече.

Оттогава Моргън не бе имал нужда от него за нищо, така че през повечето време стоеше в стаята си, страхувайки се, че ще попадне на Ланис или че тя е казала нещо на другите. Ужасяваше се от онова, което дрогата беше направила с него, от звяра, в който се бе превърнал. И все пак, докато лежеше на леглото си и мислеше за инцидента, за големите кафяви зърна и топлата вагина на Ланис, за усещането, предизвикано от наркотика, той откриваше, че е станал твърд. Това го караше да се срамува, но не го размекваше.

Арсенио извади члена си и започна да го масажира, като си мислеше за въздействието на тунела и животинския екстаз от онова, което беше направил. Тъкмо щеше да експлодира, когато го стресна гърлен кикот. На прага стоеше Моргън и се хилеше с неизменния „Глок“ в ръка.

— Работа, Точен мерник — каза той. — Сериозна работа.

Моргън излезе навън, после главата му отново се показва на вратата.

— Доведи си и хуя.

26.

Рейгън отвори очи и съзря мъгляв ангел, ореол и прочее.

Прекрасната ѝ руса коса го погъделичка по бузата, когато се наведе да го разгледа. Светлата ѝ кожа беше гладка като полирана перла, очите ѝ бяха тъмносини. С изящен жест тя протегна малката си ръка и отметна косата си зад съвършеното си ухо, разкривайки изкустителна млечнобяла шия. Тя извади острия си розов език между лъскавите си устни и дъхът ѝ го погали по бузата. На иначе безупречната ѝ заоблена брадичка се виждаше издайническо червено петно.

Жената отстъпи назад и скръсти ръце, жест, който силно подчерта пищните ѝ гърди. Рейгън проследи червената линия, която се спускаше надолу по брадичката ѝ, изчезваше през вдлъбнатината между гърдите под тясното късо боди и после отново продължаваше до големия ѝ колкото грахово зърно пъп. Носеше предизвикателно къси шорти и стоеше широко разкрачила дългите си мускулести крака в поза на завоевател.

Той стисна очи, отвори ги и отново премигна.

При втория поглед ореолът изчезна и Рейгън бе съвсем сигурен, че засъхващата червена следа е от кръв.

Опита да се помръдне и откри, че ръцете и глезените му са завързани отзад. Лежеше опасно наклонен на ръба на черен кожен диван с лице към голям кабинет. Цялата стена зад блондинката беше покрита с лавици, по които бяха наредени книги с твърди корици. Огромен видеоекран заемаше другата стена. Рейгън се помъчи да се премести назад, но гладката кожа не му позволяваше да намери опора. Извиването само му причини още по-силни болки в дясната ръка, пъхната под него и носеща тежестта на цялото му тяло.

Той отново премигна, но нещо със зрението му продължаваше да не е наред. Трябваше му известно време, за да осъзнае, че проблемът е в невероятно подутия му нос, който му пречеше да вижда като жена с буйна коса в киносалон. Когато си спомни удара с вратата, лейтенантът се изненада, че не го боли по-силно. До този момент бе

дишал през устата си и сега се опита нормално да си поеме дъх. Нещо в носната му кухина помръдна и предизвика слаба болка. Задъха се и няколко пъти дълбоко си пое дъх през устата, докато блондинката се заливаше от смях.

Рейгън напрегна въжетата и се увери, че е завързан от професионалист. Увитото около китките и глезените му тънко найлоново въже имаше остър ръб, който се връзваше в кожата му и ръцете му бяха студени и безчувствени. Мускулите на прасците и бедрата му бяха изтръпнали от неестественото му положение. Опита се да извие китки назад-напред, за да ги раздвижи малко, но само успя още по-дълбоко да вреже въжетата в плътта си.

— Свести ли се? — попита мъжки глас откъм вратата.

Не можеше да види кой говори, но гласът му се струваше младежки. Определено принадлежеше на чернокож, при това малко нервен. Блондинката кимна.

— Тогава трябваше да го доведеш — каза гласът.

Мъжът се забави за миг — сигурно зяпаше блондинката, помисли си Рейгън — преди стъпките му да заглъхнат по коридора. Когато русокосата жена се завъртя към вратата, лейтенантът ахна, забелязал напомнящите на тумори пустули на кръста ѝ.

Тя пристъпи напред и протегна ръка към слабините му. Той ахна, когато жената го хвана за колана и го повдигна от малкия диван, сякаш беше куфар. Рейгън дрезгаво изпъшка, когато гърбът му се изви и темето му се блъсна в пода. Въпреки това, загледан право в тавана, той се удиви на изумителната сила, която се изискваше, за да бъде носен по този начин. Жената изглеждаше стройна и в отлична форма, но силата ѝ беше смайваща. Носеше деветдесетте му килограма само с една ръка.

Тя повдигна рамо и го понесе така, че главата и коленете му да не се влачат по пода. Рейгън бе сигурен, че гръбнакът му ще се счупи и се напрегна да се изпъне колкото сила има. При тези обстоятелства това беше трудно, особено когато главата и коленете му се блъснаха в касата на вратата. Когато излезе в коридора, жената за миг загуби равновесие и силно заби главата му в стената. После успя да се изправи и отново се опита да го повдигне, но коланът му се скъса и Рейгън тежко се строполи на пода. Глезените и китките му понесоха тежестта от падането и той чу гадно пропукване, последвано от

пронизителна болка в дясната си предлакътница. Изпъшка. Блондинката се изправи над него с прехапани устни и ръце на хълбоците, сякаш той беше виновен, че е паднал. Тя се пресегна надолу и го вдигна за пояса на панталоните, но платът се раздра и той извика, когато отново се стовари върху счупената си китка. Рейгън простена, но това не направи никакво впечатление на жената. Тя го изгледа с очевидно недоволство и след като помисли няколко секунди, го претърколи по корем и го вдигна за найлоновото въже, което стягаше ръцете и глезените му.

Когато в ръката му изхрущя нещо друго, Рейгън наистина изкрещя, но блондинката не му обърна внимание. Той напрегна мускулите на бедрото и предмишницата си, като се опитваше да облекчи тежестта от счупената си китка, но болката продължи да го пронизва. Дъските на полирания под се плъзгаха под очите му, докато жената го носеше по коридора. Когато зави, за да влезе в друга стая, полезрението му изпълни дебел вълнен килим, който грубо погъделичка подутия му нос. Дясното му рамо се блъсна в ръба на масата и тя го стовари по лице на пода, което предизвика нова болка в носа му. Космите на белия килим запушиха устата му и той не можеше да диша. После в ребрата му се заби подкован със стоманени налчета ботуш и го преобърна по гръб.

Рейгън беше прекалено погълнат от болка, за да анализира незабавно положението. Но когато осъзна къде са го донесли, той закопня за онези спокойни мигове на кожения диван.

Лежеше на пода на разкошна дневна, по-голяма от целия му апартамент. Сякаш излизаше направо от реклама, с огромни количества блестящи мебели от стъкло и хром. Обстановката бе решена на основата на контраста между бели и черни тонове. Канапетата и фотьойлите бяха от черна кожа, както и грамадният диван, за чиято тапицерия трябва да бяха използвали цяло стадо крави. На едната стена доминираха плъзгащи се стъклени врати, водещи към полукръгла веранда от секвоя с панорамен изглед към града и холивудските хълмове. Другата стена заемаше огромно двуцветно платно на Ротко^[1], осветено от скрити прожектори. Из стаята имаше още няколко по-малки, но също толкова внушителни абстрактно експресионистични картини от именити автори. Стената с платното на

Ротко беше леко наклонена към два прозореца във високия почти десет метра катедрален таван.

Закачен за глезените на една от гредите му висеше д-р Самюъл Бернули.

Докторът бе гол. Той бавно се поклащаше под лекия вятър, който проникваше през отворения тавански прозорец. Докато тялото му описваше ужасяващ пирует, Рейгън видя, че Бернули е жестоко изкормен и кастриран. Червената рана по шията му лъщеше от влага и на лицето му се изписваше изражение на сепната озадаченост. Нищо чудно. Кичурите на сребрилата му коса, която вече далеч не изглеждаше достолепно, бяха сплъстени от кръв. Белият килим под него беше подгизнал.

— О, мамка му — рече Рейгън. За миг забрави за собствените си тревоги. Силен ритник в ребрата му ги напомни.

До него стоеше добре сложен млад чернокож с торбести черни панталони и огромен блузон. Кръглото му, покрито с белези лице и остра коса, подстригана плоско на темето, бяха влудяващо познати, но едва когато срещна ледените му кафяви очи, веригата се затвори и лейтенантът успя да го идентифицира.

— Моргън — изхриптя Рейгън.

Моргън отново го изрита в ребрата. Нямаше начин да го избегне.

— Наричат ме господин Карти — поправи го чернокожият. Той се усмихна на някого зад Рейгън, когото ченгето не можеше да види. — Гледал ли си някога оня филм? С оня, дето к'во ли му беше името? Стария пич, дето прилича на Дани Глоувър. „Наричат ме господин Тибс.“ Страхотна сцена.

Рейгън правеше всичко възможно да не повърне. Опита се да се залюлее назад и да се облегне на един от кожените фотьойли, но се претърколи целият и само изостри мъчителната болка в счупената си ръка. Моргън възнагради усилията му с ритник в задника и после го претърколи обратно.

Докато се преобръщаше, лейтенантът за миг зърна картината зад себе си. Нямаше и следа от Бролин и Маклийд. Видя неколцина гангстери от „Кръвта“, насядали из стаята зад него. Вниманието им бе приковано от блондинката, която седеше на дивана. Тя беше измъкнала едната си цица от бодито и си боцкаше тунел в зърното. После хвърли празната спринцовка, отпусна се по гръб и си свали шортите.

Невероятно — жената започна да мастурбира. Онемял от смайване, Рейгън също я зяпна и за миг забрави всичко — въртящият се труп на Бернули, собствените си болки и рани, опасното положение — докато наблюдаваше как блондинката достига до бърз и ураганен климакс. После се сви на кълбо и като че ли задряма. Дори Моргън я зяпаше с отворена уста, докато от унеса не ги откъсна нов глас.

— За бога! — каза Тайтърс. Устните му оголваха бели зъби, изцапани с кръв. Носеше само черни слипове, които едва го побираха. Валма твърди черни косми стърчаха от пъпа до чатала му като стоманена тел. От едното му зърно висеше златна халка, голяма колкото десетцентовата монета.

Азиатският прислужник влезе в дневната след него, като водеше пред себе си Бролин, забил пистолет в гърба ѝ. Ръцете ѝ бяха завързани отзад и изглеждаше бледа и уплашена. Поправка: ужасена. Полумесеци от пот тъмнееха подмишниците и по блузата ѝ, но като че ли нямаше наранявания. Маклийд не се виждаше. Бролин хвърли поглед към Рейгън и доби още по-уплашен вид. Лейтенантът прие това като лош признак.

Тайтърс се приближи до определено заспалата блондинка и грубо прокара пръсти през косата ѝ. Тя се размърда и леко измърка, но не отвори очи.

— Шибана дрогирана кучка! Казах ѝ, че след малко може да има ченгето!

Рейгън стрелна с нервен поглед Блейн, който му се ухили в отговор.

— Не тебе бе, свиня такава — изпъшка той. — Ти си мой.

[1] Марк Ротко (1903–1970) — американски художник, роден в Русия. — Б.пр. ↑

27.

Арсенио не знаеше какво да прави.

Сърцето му биеше толкова бързо, че той погледна надолу към гърдите си, за да види дали туптенето не се забелязва през тениската. Пристъпваше от крак на крак, но се насили да престане от страх да не привлече вниманието към себе си. После отново започна, за да не се напикае в гащите си. Освен това му се сереше и непрекъснато пърдеше — колкото може по-тихо — но Ендзоун, който стоеше на метър от дясната му страна, постоянно бърчеше нос и недоволно го поглеждаше.

Ченгето, Рейгън, лежеше по средата на стаята с гръб към Арсенио. Момчето трябваше да положи невероятни усилия, за да не хукне, когато видя блондинката да го внася вътре. Предполагаше, че детективът не го е забелязал, но не беше сигурен. Пък и му се струваше, че няма значение. Знаеше, че жената ченге го е познала и се благодареше на Господ, че не каза нищо. Никога не бе виждал другия полицай и когато чу крясъците му, след като Тайтс го отведе, предположи, че никога повече няма и да го види. Смяташе, че подобен край очаква също Рейгън и жената.

Арсенио стискаше „Мак-10“, насочил надолу към пода късата му цев. Пръстите и дланите му бяха влажни, но нищо не би могло да изтръгне този патлак от ръцете му. Когато Моргън беше дошъл да го повика, той понечи да вземе „Браунинг“-а си, но другият му каза да го остави, защото работата изисквала по-голяма огнева мощ. К'тома му даде автоматичния пистолет с кратки инструкции за използването и строго предупреждение за липсата на предпазител, като го посъветва да държи цевта надолу.

— Само глей да не си гръмнеш скапаните крака — каза едрият мъж и му отправи изключително необичайна за него усмивка.

Арсенио се опита да му се усмихне в отговор, но лицето на К'тома не излъчваше каквато и да е веселост и изглеждаше още по-страшно, отколкото с нормалното си каменно изражение.

Заедно с Моргън и още четирима гангстери се натъпкаха в два автомобила и потеглиха на запад по магистралата за Санта Моника. Западната част на града бе абсолютно непозната територия за Арсенио, който подобно на всички свои познати рядко пресичаше „Ла Сайънега Булевард“, неофициалната класова граница. Веднъж беше ходил в Санта Моника на кино, но суровите погледи, които му отправяха ченгетата и тълпите от бели купувачи в универсалния магазин, го накараха никога повече да не стъпи там. Макар и роден и прекарал целия си живот в Лос Анджелис, той бе ходил на плаж само няколко пъти, повечето като дете, когато майка му все още беше жива. Спомняше си, че тя обичаше слънцето и водата. Веднъж тримата с Даян бяха построили сложен пясъчен замък само за да видят как океанът постепенно го отнася.

Арсенио трябваше да пътува заедно с Моргън и К'тома и предполагаше, че това е чест за него, макар че предпочиташе да е в другата кола с Лютис. Когато излязоха от магистралата и се залутаха из напомнящите на лабиринт улици на Шевиът Хилс, той смаяно се зазяпа в скъпите къщи. Никога преди не беше идвал тук и остана удивен, че този бастион на спокойствието е част от същия град, в който живееше. Опита да си представи какво е да израснеш в някоя от тези огромни къщи, но с неочакван и дълбок гняв осъзна, че дори не е в състояние да проумее какво би могло да означава това, колко различен трябва да е животът тук. Яростта обаче го накара да се отпусне. Моргън не му бе казал какви са плановете за през нощта, но Арсенио се надяваше, че ще има възможност да получи известно удовлетворение за живота, който му беше отказан.

Но изобщо не стана така.

Той изпусна особено зловонна пръдня и чу Ендзоун да измърморва нещо под нос. Хвърли поглед към Моргън, но гангстерският главатар стоеше в отсрещната част на просторната стая и разговаряше — по-точно слушаше с наведена глава — с белия тип по долни гащи, който съвсем очевидно командваше ставащите тук гадости. Арсенио реши, че белият е голямата връзка на Моргън, защото никога не беше виждал главатара на „Кръвта“ да слуша когото и да било, още по-малко да се подчинява на нечии заповеди. Той усети, че сърцето му се разтуптява още по-силно и отново се изпърдя, като отчаяно се опитваше да не изпусне нещо по-материално. Не можеше

да чуе какво казва белият, но долавяше нервния разговор между Рейгън и жената ченге.

Бяха блъснали Бролин в черен кожен фотьойл зад Рейгън. Тя яростно изгледа дребния азиатец и си навлече за това силен шамар през лицето. Макар че острият плясък отекна в стаята, нито Моргън, нито Тайтърс му обърнаха някакво внимание. Азиатецът мина зад фотьойла и лениво отпусна пистолета си върху рамото на Бролин.

— Добре ли си? — изсумтя Рейгън.

— Да — отвърна тя. — А ти?

— Бил съм и по-добре. Къде е Маклийд?

Бролин не отговори веднага. Той се помъчи да се извие, за да може да я погледне, но тя представляваше само мъгляво петно в периферното му зрение. Арсенио направи няколко крачки, за да може да я вижда в профил, но К'тома го изгледа намръщено.

— Мъртъв е — каза Бролин. — Господи, Денис, няма да повярваш... адски дълбоко сме затънали в лайната.

— А стига бе — изпъшка Рейгън и леко се помръдна напред.

Бролин ахна.

— Какво? — попита той.

— Ръката ти...

— Жестоко ме боли. О, мамка му! Фрактурата сложна ли е? Моля те, кажи ми, че не е.

Бролин кимна, докато разглеждаше назъбения край на щръкналата от ръката му кост. Тя видя, че пръстите му вече са посинели. Само няколко часа по-рано гледката можеше да я накара да повърне, но в сравнение с мъченията на Маклийд, раната на Рейгън изглеждаше като драскотина.

— Е? — попита той.

— А? Съжалявам, Денис. Тя е... това е... сериозно е.

Арсенио не бе забелязал китката на ченгето и се наведе към него, за да я погледне, но тялото на азиатца му пречеше. Дребният мъж изглежда усети какво зяпа и яростно го изгледа. Ендзоун също го наблюдаваше и кимна надолу. Момчето разбра, че цевта на автоматичния пистолет е насочена почти право към Моргън и Тайтърс и бързо я наведе към пода.

— Какво стана с... ооох!

Моргън прекъсна въпроса на Рейгън с ритник в брадичката. Главата на лейтенанта отскочи и тялото му се претърколи назад. Стърчащата от китката му кост се удари в хромирания крак на стола с кух звън, последван от мъчителен вик. Раздраните панталони се свлякоха от кръста му и разкриха орфаните му сиви слипове. При други обстоятелства гледката щеше да е комична. Бролин инстинктивно понечи да се хвърли към него, но азиатецът притисна дулото на пистолета си зад дясното ѝ ухо. Арсенио простена, но другите гангстери бяха прекалено погълнати от сцената, за да забележат.

Моргън сграбчи детектива за косата и го дръпна назад, така че да се изправи на колене. Панталоните му окончателно се смъкнаха надолу и Рейгън намери някаква утеха във факта, че торбестите му слипове скриват колко силно са се свили от страх гениталиите му. Той раздвижи челюст и благодари на Господ, че не е счупена. Разбира се, все още беше прекалено рано.

Тайтърс се приближи иззад Моргън и потри ръце в израз на хищна наслада.

— Добре — каза той и премести поглед от Рейгън към Бролин. — Време е да наебем свинята. Кой иска да е пръв?

Никой не отговори, но детективът леко се помръдна, за да облекчи тежестта върху глезена си и изпъшка.

— Отлично! — ликуващо рече Блейн. — Имаме състезател. Хайде.

Въпреки че широко се усмихваше, черните му очи бяха абсолютно безжизнени. Той нареди на Моргън да среже въжетото. Гангстерът извади от джоба си автоматичен нож и плъзна острието му по найлона, като междуременно поряза опакото на дланта на Рейгън. Нервите на детектива бяха толкова вцепенени, че дори не го усети.

Тайтърс намигна на Бролин, която се гърчеше на фотъйла.

— Не се тревожи, скъпа, и ти ще имаш възможност.

Рейгън се изпъна на пода и усети стотици болезнени пробуждания от нахлуването на кръвта във вкочанените му ръце и крака. Той хвана счупената си дясна китка и едва не припадна при вида на назъбената кост, щръкнала през разкъсаната синкаво-розова плът. Кръвта свободно шурна от откритата рана. Ръката му безжизнено висеше под грозен ъгъл, макар че можеше да усети леко раздвижване

на кръв в безчувствените си пръсти. Лявата му ръка донякъде се възстанови и лейтенантът се опита да я използва, за да разтрие другите си крайници, но те бяха студени като плужеци.

— Вече не им викате свини, така ли? — попита Тайтърс.

— А? — сепна се Моргън. — Ами да, понякога.

— Как им казвате сега?

Моргън изглежда леко се смути.

— Хм, различно. „Ченгета“. Най-често „ушаци“.

— И аз така си мислех. Да! Много постмодерно.

— Аха — съгласи се Моргън. — На тия тука можеш просто да им викаш „187“.

Когато краката и ръцете му възвърнаха чувството си, Рейгън се насили да седне. Глезенът ужасно го болеше, но той предпазливо го раздвижи и реши, че е само навехнат, а не счупен. От дясната му китка продължаваше да шурти кръв, но вече не толкова бързо. Той вдигна ръката пред гърдите си и я стисна колкото може по-силно. Едва не припадна от болка и трябваше да се облегне на пода с лявата си ръка, за да не падне настрани.

В този момент погледът му срещна очите на Арсенио.

Когато ченгето най-последно го забеляза, момчето усети, че сърцето му секва. Очакваше детективът да вдигне счупената си ръка и да посочи към него с щръкналата кост и да го издаде като предател. Полицаят се сепна, после извърна очи и сърцето на Арсенио бавно затуптя като в ритъм на салса.

Макар че се смая, когато видя Арсенио, Рейгън запази достатъчно присъствие на духа да не го зяпне. Изобщо не му беше идвало наум, че момчето може да е там, макар че когато се замисли, му се стори съвсем логично. Нямаше и представа обаче как би могъл да използва това преимущество. Хлапето държеше в ръка автоматичен пистолет. Това бе достатъчно, за да очисти всички в стаята само да успееш да се докопа до него. Или той, или Бролин. Съмняваше се, че момчето има достатъчно опит с такъв вид оръжие. Дали Арсенио щеше да предприеме някакви самостоятелни действия? Знаеше ли какво да прави? Дали изобщо щеше да поиска да помогне на Рейгън?

— Ей тука — каза Тайтърс.

Мислите на детектива бяха прекъснати, когато Моргън го сграбчи за косата и го изправи на крака. Коленете му се подкосиха,

остра болка прониза ръката му. Все още с панталони около глезените, той трябваше да се затътри напред, сякаш беше закопчан с пранги. Моргън го завлече до големия диван.

Тайтърс небрежно отиде до срещния край на дневната и започна да рови в малка чанта на пода. Извади служебния револвер на Рейгън, бързо го разгледа и му го занесе. После го пъкна в увисналата му дясна ръка, с което го накара да изхрипти и изпъшка. Детективът усети костената дръжка в дланта си и отчаяно се опита да стисне оръжието, но пръстите му просто не помръдваха. Пистолетът щеше да падне на пода, ако Тайтърс не бе стиснал ръката му около дръжката. Той намести показалеца му върху спусъка и вдигна ударника.

— Сега напълно разбираш положението — каза Блейн.

С плавно, но неочаквано движение мъжът вдигна ръката на Рейгън, насочи оръжието към лицето на Бролин и с пръст върху показалеца на лейтенанта три пъти натисна спусъка.

Стана толкова бързо и ръката на Рейгън беше толкова безчувствена, че нямаше възможност да реагира. Той видя, че очите на партньорката му се разширяват и устните ѝ изненадано се разтварят преди първият куршум с кух връх да отнесе лицето ѝ. Вторият раздробя темето ѝ, а третия окончателно я обезглави с розово-червена експлозия. За миг трупът ѝ запази седящото си положение, после бавно се свлече надолу по черната кожа, оставяйки след себе си дебела следа. Все още изправен зад нея, азиатецът беше оплискан от кръвта и мозъка ѝ. Тайтърс пусна ръката на Рейгън. Револверът се изплъзна от пръстите му и падна на пода.

Детективът продължаваше смаяно да гледа трупа на Бролин. Яростта го връхлетя и той се завъртя в кръста, за да изрита Блейн в слабините с левия крак, но другият предусети намерението му и с лекота изби ранения му десен крак изпод него. Детективът се строполи на земята и протегна здравата си ръка към револвера, но Тайтърс ритна оръжието надалеч под дивана.

Арсенио гледаше сцената парализиран от смайване. Помисли си дали да не стреля по Тайтърс с автоматичния пистолет, но всичко свърши толкова бързо, че се побоя да реагира. Всъщност беше прекалено уплашен, за да помогне по какъвто и да било начин на Рейгън. Бе прекалено уплашен, за да прави нещо друго, освен да диша.

Разноцветни течности продължаваха да клокочат от онова, което беше останало от главата на Бролин, и попиваха в дебелия бял килим.

— Тааай-тъъс — изхленчи голата блондинка.

Вече бе будна и стоеше на колене на дивана с гърди върху облегалката. Тя нацупено прехапа устни като малко момиченце и се зазяпа в трупа на Бролин.

Тайтс се усмихна. Блондинката скочи на пода и взе от малката масичка нова пълна спринцовка с тунел. Тя приклепна до полицайката и заби иглата над бедрото си. После зарови лице в разкъсаната тъкан над шията на Бролин и засмука тъмните течности.

Рейгън беше успял да се изправи на крака, но усети, че му се повдига и се извърна. Арсенио продължаваше да гледа, но се чувстваше някак дистанциран, сякаш това не можеше да се случва в действителност. Наблюдаваше сцената като филм на ужасите. Казваше си, че просто има прекалено много латекс и шоколадов сироп, и по дяволите, защо в последно време не можеха да правят някакви наистина гадни специални ефекти.

Ендзоун повърна върху обувките си. Лицето на К'тома бе безизразно.

Моргън се смееше.

Блондинката продължи да ближе шията на Бролин, докато кръвта не престана да тече. Тя неохотно се откъсна от трупа и легна по гръб до него. После шумно се оригна и изпусна доволна въздишка. Затвори очи и се изтегна върху мекия килим. Лицето и гърдите ѝ бяха измазани с кръв.

Тайтс изсумтя и се обърна към Моргън.

— Доведи го тук — нареди той.

Моргън хвана детектива за здравата му ръка и го стовари в краката на Блейн. Рейгън се опита да се съпротивлява, но гангстерът стисна дясната му ръка и я изви. През разкъсаната кожа се показа друго парче кост и за миг той изгуби съзнание. Моргън го пусна и ръката на ченгето увисна зад него като тоалетна хартия, залепнала за обувката му.

Рейгън вдигна поглед нагоре и видя надвесилия се над него Тайтс. За пръв път забеляза кръгът от малки пустули, който покриваше бедрата на Блейн и изчезваше под слиповете му. Бяха

червени и подути като изпъкналостта, която беше видял на кръста на блондинката. Тайтърс държеше в ръка бърснач.

— Ето какво, свиньо: искам да науча всичко, което ти е известно за доктор Сам и онова, което е замислял. Всичко, каквото знаеш, каквото мислиш и каквото си представяш. И особено каквото е написано черно на бяло. Време е да заквичиш, свиньо.

Рейгън призова цялата си останала енергия, за да се изпълне и да замахне със здравия си юмрук към топките на Тайтърс, но другият с лекота избегна удара, сграбчи увисналата му дясна ръка и я изви. Силно.

И после по-силно.

И още по-силно.

Рейгън чу костите да хрущят и плътта му се разкъса като коприна. Той закрепця, докато Тайтърс продължаваше да извива и разкъсва ръката му, а блондинката гледаше и се кикотеше. Болката бе невъобразима, но въпреки това част от ума му отбеляза факта, че още не е припаднал. Дори чу как зад него някой — Ендзоун, както се оказа — повръща.

Тайтърс продължаваше да извива китката му, леко задъхан от усилието. С едно последно изхрущяване и ликуващ вик, той откъсна дланта и я напъха в лицето на ченгето. Рейгън усети вкуса на собствената си кръв и вмирисана пот. Като се заливаше в смях, Тайтърс започна да драска строшения му нос с мръсния, дълъг нокът на пръста му. Замаян, детективът вдигна поглед през изстиващите си пръсти към увисналия над него Бернули, който сякаш се хилеше на факта, че и той скоро ще сподели участието му.

Полагайки отчаяни усилия да запази съзнание, Рейгън видя, че Тайтърс отваря бърснача.

— Наеби свинята! — разнесе се крясъкът на Моргън. — Шат! Шат! Шат!

И в този момент Арсенио откри огън.

28.

Арсенио натискаше спусъка и обстрелваше стаята. Скърцаше със зъби и се въртеше в полукръг, като се мъчеше да смекчи отката, точно като Арнолд Шварценегер. Опитваше се да поддържа постоянен огън и прати по един откос точно през гърдите на Тайтърс и Моргън. Видя, че блондинката изненадано вдига поглед от трупа на Бролин, после се хвърля на пода. Не сведе цевта от страх, че може да улучи Рейгън. Детективът все още се превиваше, стиснал кървящия остатък от дясната си китка. Опръскания с кръв и мозък азиатски прислужник зяпаше към Арсенио, докато димящото дуло на „Мак“-а не го разсече на две.

Пълнителят свърши, преди момчето да успее да завърши кръга си, но пистолетът излъчваше топлина и солидност в ръцете му. Арсенио се разсмя, докато осъзна, че нещо в картината пред него изобщо не е наред.

Никой не падаше.

От никого не течеше кръв.

Никой не бе ранен.

— Казах ти, че това негро е гаден свински хуй — наруши смаяната тишина Моргън, като се обърна към К'тома.

Телохранителят и другите гангстери се изправяха от пода. Докато Арсенио обстрелваше стаята с халосни патрони, и Моргън, и Тайтърс само се бяха привели. Блейн все още държеше бръснача пред себе си, макар че усмивката му се беше стопила. Рейгън, който лежеше на пода зад дивана, някак си изглеждаше едновременно преbledнял и позеленял и се опитваше да спре с брадичка кръвта, шуртяща от китката му. Като че ли плачеше.

Моргън присви очи към Арсенио и оголи устни във вълча усмивка.

— Няма да ти се размине, момче. Ще умреш! Ти направи възможно най-лошото нещо.

Арсенио едва сега осъзна какво точно се е случило и под краката му зейна бездна от ужас. Без да обръща внимание на автоматичния

пистолет, К'тома бързо се приближи до него и болезнено го сграбчи за тила с огромната си ръка. Другите гангстери нервно насочиха оръжията си към него. Всички изглеждаха адски вбесени. Телохранителят наистина го повдигна няколко сантиметра над земята, докато Моргън продължаваше да го наблюдава от отсрещния край на стаята. Момчето се изпусна в панталоните си, но бе прекалено ужасено, за да забележи топлата течност, която обля крака му.

Тайтърс не беше произнесъл нито дума, само почесваше туморите по бедрото си с пръстите на откъснатата ръка на Рейгън и се мръщеше към Моргън.

— Хич не си падам по изненади — каза той.

Преди другият да успее да му обясни, плъзгащата се стъклена врата към верандата избухна в дъжд от съвсем истински куршуми. Първият залп срязва Ендзоун на две с линия от червени експлозии през гърдите му. Ударът го отхвърли назад към стената и прибави нови експресионистични мазки към картина на Джаксън Полак^[1].

Като на забавен кадър Арсенио видя кървавата линия да се очертава през трупа на Ендзоун от дясно наляво, като се движеше в неговата посока. Той се насра в гащите, когато първият куршум го улучи в десния лакът и чу костта си да се пръсва. Дъгата от следващите куршуми рикошира от безполезния „Мак“, все още притиснат до гърдите му, и заби оръжието в гръдната му кост достатъчно силно, за да му счупи три ребра. Арсенио завъртя глава, за да проследи линията наляво, когато нов залп улучи К'тома през гърлото. Едрият мъж изпусна и момчето, и пистолета си, и се хвана за шията, но самото стискане още повече отвори вените му и той се строполи на пода, облян в кръв.

Лютис се раздвижи и почти успя да избегне пороя от куршуми, който заливаше дневната.

Почти.

Кръвта на К'тома обливаше Арсенио. Той погледна надолу и се удиви, че е ранен само в ръката. Опита се дълбоко да си поеме дъх и откри, че като че ли не е в състояние да погълне какъвто и да е въздух. Чу някакво хриптене и видя неправилна, голяма колкото петцентовата монета дупка в гърдите си. Успя да запази равновесие и продължи да я гледа, омаян от разкъсаните ивици черна кожа, потъващи в раната като тръстики в червен поток. Притисна левия си палец към отвора и го

напъха навътре чак до кокалчето, после падна назад и бавно се свлече по стената, докато накрая се озова седнал в собствените си изпразнения.

Макар и замаян от загубата на кръв, Рейгън се метна върху килима веднага щом чу стъклото да се пръсва. Той видя, че Арсенио и другите гангстери падат под град от куршуми и вътрешно изликува, когато азиатският прислужник зае класическа стойка за стрелба само за да получи повече от десет куршума право в устата и направи задно салто сред напомнящ на конфети дъжд от собствените си разбити зъби.

Рейгън зърна пистолета си на пода под дивана и запълзя към него. Моргън се метна наблизо и измъкна „Глок“-а от пояса на панталона си. Той изпразни цял пълнител към верандата и после видя накъде се е насочил детективът. Гангстерът захвърли настрани безползното си оръжие и под свистящите куршуми двамата мъже се хвърлиха към револвера. Моргън беше по-близо. Той се опита да ритне Рейгън в главата, не улучи, но все пак закачи лявото му рамо. Лейтенантът го сграбчи за глезена със здравата си ръка и го задърпа към себе си. Другият замахна с юмрук и го удари по счупения нос, но Рейгън бе прекалено безчувствен, за да реагира на болката. Той отвърна, като блъсна Моргън в лицето с чуканчето на китката си и за кратко го заслепи с кръв.

Главатарят на „Кръвта“ заби кокалестото си коляно в слабините му и това накара детектива да се превие. Моргън силно го ритна по тила, после осъзна, че стрелбата е стихнала и вдигна поглед. Все още не можеше да види кой е противникът им и понечи да се пресегне към револвера, но отдръпна назад ръка, когато обстрелът се възобнови. Той бързо реши, че не си струва да стои тук и когато огневата линия се измести, запълзя по корем към коридора.

Тайтс видя как стрелецът от терасата поваля обикновените бойци от „Кръвта“ и се размърда. Искаше му се да се добере до оръжията, натъпкани в чантата му, но това щеше да го изложи на прекалено голяма опасност. На прибежки той се насочи към коридора, водещ към кабинета, надалеч от огневата линия. Блейн прекатури махагонова масичка и се хвърли зад нея, после надзърна отстрани. Юмруците му бяха свити толкова силно, че ноктите му разкъсаха изстиващата кожа на дланта на Рейгън, която продължаваше да стиска.

Огънят за кратко прекъсна и блондинката понечи да се изправи.

— Не, Хедър! — извика Тайтърс иззад масата, но бе прекалено късно. Все още невидимият стрелец имаше достатъчно време да презареди. Жената стоеше с лице към верандата с отпуснати ръце и увиснал между устните език, когато започна следващата канонада.

По тялото ѝ се изписаха червени линии. Стрелецът беше безпощаден и използваше пороя от куршуми като длето, с което я изкорми от чатала до брадичката. Невероятно: тя запази равновесие, въпреки ужасния удар. Тялото ѝ танцуваше на място, докато куршумите разкъсваха свършената ѝ кожа и органите ѝ избухваха навън. Гъста кафява кръв шуртеше във всички посоки като вода от въртяща се градинска пръскачка и оплискваше стаята чак до катедралния таван. Пръските стигнаха дори до мъртвите очи на Бернули.

Настана поредното кратко затишие и все още живата олюляваща се блондинка се пресегна към увисналите си вътрешности. Тя прокара ръка по тях и с предпазливо поклащане повдигна длан към лицето си. Плътна разкъсаните останки от езика си през натрошените си зъби и облиза дланта си.

Огънят отново започна и жената се строполи на килима.

— Хедър! — изкрещя Тайтърс и изскочи иззад масата. — Виждам те, копеле! Ще те смеля.

Към него се понесе нов порой от куршуми и два от тях го улучиха в дясното рамо, преди да отстъпи назад в коридора. Стените зад него избухнаха.

Стрелецът най-после влезе в дневната през разбитите стъклени врати. Носеше черни маратонки „Рийбок“, черни дънки и черен блузон. Лицето му беше намазано с черна камуфлажна боя и ръцете му бяха облечени в тесни кожени ръкавици.

Внезапната тишина бе нарушавана само от приглушения звук на хъркащите гърди на Арсенио и далечния вой на сирени. Рейгън успя да надигне глава, без да повърне, и ахна, когато видя кланицата около себе си. Чу, че предната врата се затръшва.

Стрелецът се огледа в търсене на други врагове. Бавно се насочи към коридора, коленичи и едновременно подаде навън главата и оръжието си. После изсумтя и се приближи до Рейгън. Димящото дуло на неговия АК-47 сочеше към средата на потното му чело. Той погледна към Арсенио, който се държеше за гърдите и безучастно се

оглеждаше наоколо, после върна очи към откъснатата дясна китка на детектива.

— Май си загубил нещо, а? — попита Греймарч.

[\[1\]](#) Джаксън Полак (1912–1956) — американски художник. —
Б.пр. ↑

29.

Изрева автомобилен двигател, последван от писък на гуми. Сирените бързо се приближаваха.

Облегнат на дивана, Рейгън се надигна. Той стискаше чукачето на китката си със здравата си ръка и се мъчеше да запази съзнание. Греймарч се огледа наоколо, все още насочил автомата към лицето на детектива, после се втурна към натрошените щори на разбитите врати, водещи към верандата. Изтръгна прозрачната пластмасова пръчка и я хвърли настрани.

— Проклети щори — каза мъжът.

После отново се огледа наоколо, изтича при телефона върху една от малките масички, вдигна го и силно го запрати към стената.

— Безжично лайно — измърмори Греймарч и за пореден път се огледа. Изтръгна електрически шнур от стената и откъсна другия му край от основата на висока халогенна лампа. Извади от закачената на глезена му кания петнайсетсантиметров нож и отрязва половинметрово парче от шнура. После го подхвърли на Рейгън.

— Завържи го. Точно под лакътя.

Лейтенантът взе шнура и се опита да го увие около ръката си, но нямаше достатъчно сила да го стегне. Дишаше неравномерно и полагаше невероятни усилия да държи главата си изправена.

— За бога — каза Греймарч.

Той приклекна до него, здраво уви шнура около горната част на хлъзгавата му предлакътница и го завърза на възел. Кръвта от раната почти спря.

Сирените вече виеха съвсем близо. Греймарч нервно погледна към предната врата и прехвърли ремъка на автомата си през рамо. После измъкна от пояса си деветмилиметров револвер.

— Трябва да тръгваме, шефе.

Рейгън се опита да поклати глава, но това бе прекомерно усилие.

— Аз съм... ченге.

— А стига бе, Шерлок.

— Ти си... арестуван — направи комичен опит да извика лейтенантът.

— Божичко, шефе, аз не мисля така. И в момента не мога да си позволя да те оставя да пишеш доклади за мен. Така че или идваш, или ще ти тегля куршума зад ухото. Устройват ме и двата варианта.

Рейгън се насили да повдигне брадичка и погледна Греймарч в очите. Стори му се, че долавя в тях весела нотка, но нямаше и следа от съчувствие. Той сведе очи към револвера. Мъжът леко го държеше в ръка с цев в посоката на Рейгън.

Сирените виеха точно отпред и по стените на коридора пробягваха бели сенки, хвърляни от въртящите се лампи на полицейските автомобили. Ченгетата щяха да влетят след секунди, но лейтенантът имаше чувството, че ако се опита да забави Греймарч, няма да е жив, за да ги посрещне.

— Ще... ох... дойда — изпъшка той.

Греймарч кимна и го издърпа да се изправи. Детективът залитна. Стори му се, че ще избълва на пода онова, което е останало в стомаха му. Опита се да направи крачка сам, но глезенът му отново запулсира и краката му се подкосиха. Другият мъж го подхвана точно преди да падне, като го прегърна през кръста и го повлече към верандата. Панталоните на Рейгън все още висяха около глезените му и Греймарч ги срязва с един замах. Поне му оставаха чорапите и обувките. Едва не се засмя гласно, сякаш излизаше от шоу на Бени Хил, но обувките му го спасиха от нови наранявания, когато Греймарч го задърпа по килима от натрошено стъкло.

Придвижваха се трудно, като участници в състезание по надбягване на три крака, но Калвин подкрепяше едрия полицай без видимо усилие. Той неприятно силно го стискаше и дори в замъгленото си полусъзнателно състояние Рейгън забеляза, че мъжът е невероятно силен.

Когато прекрачваха прага към верандата, детективът се дръпна назад към дневната.

— Без игрички, задник такъв! — каза Греймарч. Пистолетът все още бе в другата му ръка.

— Хла... хлапето — успя да изрече Рейгън и посочи назад към Арсенио.

За миг Греймарч се поколеба. Не беше обърнал внимание на никого от гангстерите, но докато наблюдаваше развитието на събитията от верандата, му бе станало ясно, че един от тях е предал братята си. Не му беше хрумнало, че ченгето може да познава хлапето, но определено изглеждаше логично. От тук не можеше да види Арсенио, но чуваше хриптенето от раната на гърдите му. Знаеше, че ченгетата само след минути ще заобиколят къщата отзад.

— Нищо не мога да направя, шефе — каза Греймарч. — Мисля, че вече е мъртъв.

Рейгън тихо простена. Калвин не бе сигурен дали това е реакция на съобщението му за гангстера, или просто от болка. Може би и двете. Във всеки случай нямаше повече време за губене.

Повлече го през затревен участък към края на вътрешния двор. Тревата завършваше на ръба на стръмния склон, който даваше на къщата великолепия ѝ изглед. До улицата долу имаше двайсет метра. Хълмът не беше отвесен, но бе прекалено открит. Нямаше да е проблем да се спусне сам, но нямаше да е толкова лесно да носи Рейгън на гърба си. На ченгето щеше да му се наложи да се бори за живота си, а Греймарч изобщо не беше сигурен, че му е останала достатъчно сила за това.

Отново се зачуди дали да не му пръсне мозъка и да реши въпроса, но просто не му се струваше правилно. А и му се искаше да научи какво е открил детективът и какво е казал на началниците си. Специално за него това нямаше чак толкова голямо значение, но знаеше, че Джуди и другите ще побеснеят, ако го очисти. Ако не друго, поне можеше да се окаже полезно оръжие срещу Тайтс.

В този момент предната врата на къщата рязко се отвори и не му остана друг избор. Той метна Рейгън на гръб и здраво хвана ръцете му около врата си. Детективът отново простена, но поне все още беше в съзнание.

— Дръж се здраво, иначе ще се разпльокаш като пица на пътя.

Рейгън изсумтя и се вкопчи във врата му колкото сила имаше, като прехапа устни, за да не припадне.

Когато първото ченге влезе в дневната на Сам Бернули, веднага повърна, при вида на кланицата вътре. През това време Греймарч се прехвърляше с товара си през ръба на хълма. Той се вкопчи в мрежата от корени, които стърчаха от сухата пръст, и с максимална бързина се

заспуска надолу, като опипваше с крака, без да вижда нищо под себе си.

Благополучно се спуснаха по горната половина на склона, но до края оставаха още десетина метра, когато ръцете на Рейгън започнаха да се изхлузват. Греймарч веднага разбра, че ченгето е изгубило съзнание и притисна с брадичка ръката му, преди окончателно да се изплъзне. За щастие имаше достатъчно здрава опора, иначе щеше да го изпусне и най-вероятно да падне долу заедно с него.

— Хей! — изхриптя той, като едновременно се опитваше да говори и да притиска ръката на детектива. — Хей! Хей!

Нямаше смисъл. Ченгето беше припаднало.

Греймарч постоя така около минута. Вратните му мускули трепереха от тежестта на Рейгън. Не можеше да вдигне очи нагоре, но знаеше, че няма да мине много време и на блестящите лосанджелиски полицаи щеше да им хрумне да погледнат надолу по склона.

Отново се запита дали да не се избави от детектива.

Погледна към улицата под тях и остана доволен, когато видя, че няма движение. После плавно повдигна брадичка, пусна се от склона и сграбчи ръцете на ченгето.

Двамата полетяха надолу.

30.

Донатели се измъкна от крайслера си, новичък и лъснат като свежа ябълка и се промъкна през тълпата от богати зяпачи, струпана покрай полицейските ленти пред къщата на Бернули. По улицата безразборно бяха паркирани дванайсетина патрулни автомобили, чиито сигнални лампи се въртяха като електронни светлини в дискотека („Дали все още има дискотеки?“ — зачуди се Донатели). Няколко от колите бяха спрели по моравите на съседните къщи и Донатели знаеше, че независимо от убийствата, на сутринта бюрото му ще е заринато от оплаквания. Навярно дори и една-две заплахи със съдебен процес.

Край лентите имаше и пет-шест патрулни ченгета, които бърбеха със зяпачите и помежду си. Двама от тях изглеждаха отегчени и ядосани, но тълпата беше жадна за зрелища. Кръвта винаги ги привличаше и те можеха да усетят миризмата ѝ от реките, излели се тази вечер. Донатели мислено направи забележка на двамата полицаи. Тук имаше мъртви ченгета и всички би трябвало да изглеждат тъжни или разярени, независимо колко тъпа е ролята им в разследването.

Капитанът не бе от хората, които приемат каквото и да е за даденост.

Той разпозна служителка от групата на Лийбовиц, която се занимаваше с предната врата, и ѝ кимна. Тя му отвърна и продължи да остъргва проба от нещо влажно по стъклото. Донатели я остави.

Други двама патрулни полицаи чакаха точно зад вратата. Те пристъпваха от крак на крак със скръстени на гърдите ръце. Погледите им нервно блуждаеха.

„Така по бива“ — помисли си той.

Друг от хората на Лийбовиц си вършеше работата във фоайето и Донатели въздъхна, когато зърна Уидърспун да стои в дъното на коридора и да си гризе ноктите. Когато се приближи, капитанът видя, че младежът е бял като свеж сняг и съвсем очевидно уплашен до смърт. Донатели се канеше да се скара на сълзливия кретен, когато стигна до ъгъла и видя сцената в дневната на Бернули.

Дори той леко преbledня.

Заместник главният патологоанатом, тежък китаец на име Чан, стоеше под все още въртящия се труп на учения, чешеше се по брадичката и клатеше глава. Друга група от отдела на Лийбовиц събираше проби и сваляше отпечатъци, докато самият той ги инструктираше от верандата. Пушеше цигара, като тръскаше в шепата си, за да не замърсява местопрестъплението и на всеки няколко секунди изсипваше пепелта в джоба на старото си велурено яке.

Двама детективи, Гафни и Кър, контролираха операцията. Кър наблюдаваше Чан, който зяпаше нагоре към Бернули, докато Гафни с копнеж гледаше към пушещия Лийбовиц. Донатели леко потупа по рамото неспокойния Уидърспун и влезе напред опустошената дневна.

Вниманието му бе привлечено от купчината разкъсана от автоматична стрелба плът, която по-рано беше Хедър. Изслужилият два мандата във Виетнам Донатели, бързо разпозна почерка на автомат. Той забеляза факта, че убитата жена е полугола и усети странна миризма. Беше видял много трупове във всевъзможни стадии на разлагане, но никога не бе усещал нещо подобно. Капитанът запомни информацията и продължи нататък.

Следващо беше тялото на дребен мъж с отнесено лице. По жълтата кожа на ръцете му Донатели определи, че е азиатец. Един от хората на Чан коленичи до трупа. Предпазливо повдигна нагоре главата, така че капитанът да може да види тила. Изходната рана бе колкото голям грейпфрут. От нея се носеше същата странна миризма.

— Какво е това, по дяволите? — попита Донатели, като сбърчи нос.

— Гадно, нали? — каза мъжът и сви рамене.

Капитанът продължи нататък.

Край една от стените бяха проснати труповете на трима чернокожи младежи. Всички бяха направени на решето от куршуми и голяма част от главата на най-едрия беше отнесена. Мъртвите му очи обаче все още бяха отворени и като че ли проследяваха движенията му.

Лийбовиц най-последно влезе вътре и Донатели сбърчи лице, когато другият угаси фаса в дланта си. Той също се присъедини към пепелта в джоба му.

— Къде са? — попита капитанът.

Лийбовиц се закашля и покри устата си с ръка. Той въздъхна, когато от дланта му се посипа пепел и падна на пода.

— Маклийд е в една от спалните. Никога не съм виждал поужасно нещо, мамка му. Те... хм, сам ще трябва да видиш. Не зная с какви думи да го опиша.

Той потръпна. Донатели никога не го беше виждал в такова състояние.

— Ами Бролин? — попита той.

Лийбовиц изпъна шия и присви очи към дебелия дребен капитан.

— Тя е точно тук — тихо отвърна той и кимна към средата на стаята.

Донатели се завъртя и високо ахна. Всички в дневната спряха работата си и погледнаха към него, но никой не каза нищо. Реакциите им бяха приблизително еднакви.

Почти обезглавеното тяло на Бролин лежеше до коженото канапе, където куршумите от пистолета на Рейгън бяха отнели живота ѝ. Донатели позна консервативния синьо-сивкав костюм — типично в нейния стил — и златната венчална халка, която не можа да свали след развода си. Не знаеше как не я е забелязал на влизане, после реши, че навярно я е видял, но не е успял или не е искал да я разпознае.

Той приклепна пред нея, втренчил поглед в кухнята, която някога беше съдържала мозъка ѝ.

— О, господи — промълви капитанът. — Господи боже мой!

Арсенио предполагаше, че е на път към рая. Наслаждаваше се на усещането за плавен полет и вече не изпитваше никаква болка. Нито в ръката, нито в гърдите и дори в сърцето, което още от убийството на Даян бе източник на най-мъчителните му страдания. И макар че очите му бяха затворени — поне си мислеше, че са затворени, беше малко трудно да е сигурен и навярно в рая просто бе така — той виждаше нещо, което можеше да е единствено божествена светлина. После светлината отслабна и плавното движение рязко спря.

Затръшналата се задна врата на линейката и воят на сирената го върнаха в действителността като Луцифер в състояние на свободно падане.

До него коленичи санитар, който регулираше системата за интравенозно вливане. Арсенио проследи с поглед пластмасовата тръба до пълна с прозрачна течност торбичка, която висеше от стоманена кукичка на заобления покрив на автомобила. Санитарят беше дребен латиноамериканец с коса, завързана на опашка. Лицето му бе гъсто осеяно със следи от шарка и имаше тънки мустаци, които приличаха на нарисувани с молив над горната му устна. На лявото си ухо носеше малко сребърно кръстче.

— Хааа... тхххффф... — Арсенио се опита да каже нещо, но не можеше да накара устните си да се раздвижат. Устата му беше толкова пресъхнала, че едва успя да отдели езика си от небцето.

„Това не е раят“ — помисли си той.

— Не се опитвай да говориш — каза санитарят. — Пътуваме към болницата. Просто се кефи на пътуването, а?

Арсенио се помъчи да преглътне, но не успя. Санитарят — Франсиско, както показваше отпечатаният със сини букви надпис на джоба на гърдите му — поклати глава и протегна ръка към нещо извън полезрението на момчето. Приклепна до него и притисна към устните му влажен тампон. Арсенио подаде език навън и макар че случайно лапна парче от памука, скъпоценните капчици вода, които се стекоха в устата му, си струваха усилието. Франсиско навлажни тампона още два пъти, преди да каже „Достатъчно“. Момчето се опита да му се усмихне, но санитарят му отговори с каменно изражение.

— В съзнание ли е малкото копеле?

Арсенио потърси с поглед източника на гласа, но не успя да фокусира очите си. Франсиско леко отстъпи назад и разкри униформен полицаи, седнал на сгъваемо столче. Ченгето държеше в ръце служебния си револвер и изглеждаше зловещ като гладен ротвайлер. Фуражката му беше килната назад и разкриваше кичур къдрава червена коса. Имаше гъсти червени мустаци и малки очи. Момчето не успя да прочете табелката с името на униформата му, но бе съвсем сигурно, че е нещо ирландско.

— Малко черно, дето убива ченгета — каза ирландецът и посочи към него с цевта на пистолета си. — Малко шибано мъртво негърско копеле, дето убива ченгета.

— Хей! — рече Франсиско.

— Какво бе? — попита полицаят. — Да не би да ти пука за тоя лайнар? Знаеш ли, че там вътре има две убити ченгета? На едното му е отнесена проклетата глава, а другото е нарязано на парчета, големи колкото проклетия ти юмрук.

— Туй не е мой проблем — отвърна Франсиско и погледна ирландеца със същото каменно изражение.

— Не било твой проблем ли, Педро? Ами ако следващия път като получа повикване за помощ от някой от вас бе, пъзливи копелета, и си изключва радиостанцията? Тогава може да стане твой проблем.

Франсиско сви рамене.

— Просто си върша работата. Може би и ти би трябвало да правиш същото.

— Скапан латино — измърмори ирландецът и отново насочи вниманието си към Арсенио. — Недей се тревожи, негро, вече си мъртъв.

Момчето си помисли, че навярно би трябвало да се уплаши, но не изпитваше абсолютно никакви чувства. Предполагаше, че се дължи на течността, която капеше по пластмасовата тръба и се вливаше в ръката му. Знаеше, че е сериозно загази, но не можеше да задържи очите си отворени нито секунда повече.

„Това определено не е раят“ — каза си той, преди окончателно да изпадне в безсъзнание.

Всички трупове бяха откарани и хората на Лийбовиц довършваха работата си в къщата. Най-трудно беше да свалят долу Бернули, помисли си Донатели, но пък и на капитана не му се бе наложило да събира парченцата от Джим Маклиъд в найлонови торбички. И все пак патоанатомът не беше забелязал разреза, който започваше под чатала и продължаваше до ануса на Бернули. Когато срязаха въжето и го свалиха долу, от отвора започнаха да се изсипват зловонните му вътрешности.

Донатели гледаше към хипнотичното поле от мъждукащи светлинки, простиращи се до океана в едната посока и до мрачните хълмове в другата. В ясна нощ от верандата на Бернули навярно можеха да се видят дори очертанията на града. Капитанът отиде до

края на имението и хвърли поглед надолу. Леко се олюля, обзет от пристъп на замайване, и отстъпи назад.

Лийбовиц бе събрал от района на верандата над 150 гилзи, което обясняваше поне кланицата в дневната. И все пак, който и да беше стрелял отгук, очевидно в битката бяха участвали повече хора. Щеше да е трудно да развърже този възел, но изглежда „Кръвта“ си бяха правили купон с Бернули, когато се бяха появили Бролин и Маклийд. „Какво са търсили в Шевийт Хилс тези гангстери, по дяволите?“ — отново се запита Донатели. После в купона се бе включил и още някой откъм верандата. Явно беше свързано с кашата в лабораторията на Бернули, но капитанът нямаше представа как. След като Бролин и Маклийд бяха мъртви, единствено Рейгън можеше да попълни белите петна.

Но къде бе той, мамка му?

Донатели се върна обратно вътре и за четвърти път, откакто хората на Лийбовиц го бяха намерили под дивана, взе прозрачната найлонова торбичка за веществени доказателства с пистолета на Рейгън. Искаше му се да може да се престори, че е на някой друг, но Рейгън беше едно от малкото ченгета в управлението, които носеха „Ругер“. И определено бе единственият, който имаше „Ругер“ с правена по поръчка костена дръжка. Това го караше донякъде да прилича на герой на Джон Форд, но пък привличаше вниманието на медиите, а Донатели винаги беше смятал, че това е истинската цел на лейтенанта.

— Изглеждаше добре пред камерата — явно прочел мислите му, каза Лийбовиц.

— Да — въздъхна капитанът. Не отбеляза факта, че другият използва минало време. — Лъскаво копеле.

— Виж, може да му няма нищо. Искам да кажа, че така е по-добре, отколкото да бяхме открили и неговия труп.

Донатели кимна, но в неспокойния му стомах кипяха киселини. Уидърспун се беше свързал със сформирания заради гангстерската война оперативен център и те потвърдиха, че Рейгън е изхвърчал оттам като прилеп от ада, след като прочел доклада на Лийбовиц. Лийбовиц разказа на капитана за заразенния тунел. Двамата се съгласиха, че това е странно откритие, но че не обяснява защо е накарало Рейгън да

отпраши. Бяха намерили автомобила му паркиран отгатак улицата, но освен пистолета, от него нямаше нито следа.

— *Мамка му!!!*

Крясъкът се разнесе от друга стая. Лийбовиц се втурна нататък и Донатели го последва толкова бързо, колкото му позволяваха късите му крака и дебелият му шкембе.

До отворен прозорец в малка спалня стоеше служителка от отдела на Лийбовиц, трътлеста, безполова и червенокоса жена на име Сипсън, притиснала едната си ръка към челото, а другата към гърдите си.

— Какво има? — попита Лийбовиц.

Тя се завъртя и леко се изчерви, изпъна се и прочисти гърло.

— Съжалявам — каза жената, — просто ми дойде изненадващо. Мислех си, че вече сме открили всичко. Съжалявам.

Тя посочи към пода зад голяма саксия.

— Какво? Какво има? — изпуфтя Донатели, изправил се на пръсти, за да надникне над рамото на Лийбовиц.

Другият мъж се приближи до жената и приклепна.

— Мамка му — каза той. — Всички от патологоанатомията ли си тръгнаха?

Сипсън кимна.

— Ще повикам обратно някой от тях. Виж, наистина съжалявам...

— Не, няма нищо — прекъсна я Лийбовиц. — И аз щях да извикам. Върви да ги повикаш.

Тя напусна стаята и Донатели се наведе до Лийбовиц. Киселините в стомаха му заклокочиха с нова сила.

— Познаваш ли го? — дрезгаво попита Лийбовиц. Той посочи с химикалката си към пръстите.

Капитанът кимна. Щяха да вземат отпечатъци, разбира се, но заключението беше ясно.

Донатели би познал университетския пръстен на Рейгън където и да е.

31.

Рейгън отвори очи и съзря мъгляв ангел.

Отново.

Но този имаше бяла манта, изпъкнали очила и умерено загрижено лице.

— Здравсти — тихо каза тя.

— Ти не си руса — промълви Рейгън.

— Аха, не съм.

— Благодаря ти — отвърна той и отново потъна в сън.

— Какво искаше да каже? — попита Джуди.

— Предполагам, че имаше предвид опитното зайче на Тайтърс — отвърна Греймарч. — Онази, новата, как ѝ беше името?

— Какво? Да не си... И тя ли е мъртва?

— Не ти ли споменах? Прерязах кучката точно по средата — усмихна се той. — Трябваша ми само седемдесет-осемдесет куршума.

Джуди с възхищение подсвирна и поклати глава.

— Господи, о, господи, Калвин. Тайтърс трябва много да ти се е натопорчил. Ако се е измъкнал.

— Измъкна се — потвърди Греймарч. На устните му се изписа зла усмивка. — Обаче и той беше ранен. Всъщност, само ухапвания от комари. Ама как си плю на петите!

Джуди продължаваше да клати глава, впечатлена, но и уплашена. Греймарч обикновено я караше да се чувства точно така. Както винаги той се държеше безразлично и невъзмутимо, свиваше и отпускате мускулите си и се възхищаваше на нейните майсторски шевове.

По време на дългото падане от хълма Греймарч и Рейгън бяха получили някои разкъсвания, за щастие повечето повърхностни. Другите рани на ченгето бяха много по-тежки, макар Джуди да беше съвсем сигурна, че за момента състоянието му е стабилно. Бе загубил ужасно много кръв и се намираше в шок, но иначе беше в сравнително добра форма. И въпреки че трябваше да постъпи в истинска болница, засега просто нямаше такава възможност.

За щастие „Semper Fi“ разполагаше с малка хирургия и имаше добри запаси от кръв. Джуди грубо закърпи откъснатата китка на ченгето, но така Рейгън щеше да остане жив и да запази останалата част от ръката си. И макар че не ѝ се искаше да мисли за това, бъдещето му зависеше повече от Греймарч, отколкото от нея.

Самият Греймарч също бе поочукан, но нищо, с което физиката му да не е в състояние сама да се справи. Колкото и невероятно да беше, той нямаше нищо счупено, въпреки че около лявото му коляно нещо като че ли потракваше. Макар че бе неудобно, можеше спокойно да ходи, затова дори не си направи труда да го споменава. Не обичаше никой, даже Джуди, да има за него повече информация, отколкото беше абсолютно наложително. Освен това вече се възстановяваше. Кожата на ръцете и краката му, раздрана по време на падането по склона, ставаше розова и видимо заздравяваше.

Ръката на Бернули.

— Ще останеш тук, нали? — попита Джуди.

— Засега — отвърна той и погледна към Рейгън, който спеше. — Поне докато не се оправи достатъчно, за да е в състояние да говори.

— Искам да кажа, че ще останеш точно тук. В къщата за гости.

— Аха — съгласи се Греймарч.

Малкото бунгало се намиреше в дъното на двора зад „Semper Fi“. Привидно това беше неофициалното жилище на Джуди и пациентите го смятаха за неприкосновено. В действителност къщата играеше ролята на склад за необходимите запаси от кръв и тунел, които тя използваше и раздаваше на Греймарч и другите от кръга. Хората идваха и си отиваха в странни часове, което не убягваше от вниманието на пациентите и което те си обясняваха чрез процъфтяваща и извънредно сложна митология, свързана със сексуалните апетити на любимата им лекарка. Когато научи слуховете, Джуди отначало се ядоса, после реши, че това е добро прикритие. Защото малката къща всъщност не бе нищо друго, освен свърталище на извънредно необичайна група наркомани.

Искаше ѝ се да знае какво замисля Греймарч — и за ченгето, и за Тайтърс — но знаеше, че не трябва да го разпитва. Беше ѝ казал, че ще остане в къщата за гости и ако не друго, Греймарч бе човек на думата. Присъствието на ранения полицаи я безпокоеше, но изглежда в момента нямаше какво да направи.

— Трябва да вървя — каза Джуди.

Наближаваше осем сутринта.

— Приятен ден, скъпа. Целувам те.

Тя си погледна часовника и видя, че в никакъв случай няма да успее да стигне в болницата навреме за визитацията. А и трябваше да се погрижи за още един немаловажен въпрос.

Струваше ѝ се, че никога няма да свикне с това. Повечето от другите изглежда нямаха никакви проблеми, на неколцина дори им харесваше, но навярно защото бе лекарка, на нея просто не ѝ се струваше редно. Всеки път, щом извадеше спринцовката, тя се замисляше за всички ужасни лекарства и терапии, които през годините беше предписвала на уплашените си пациенти. „Ще се оправите — казваше им Джуди. — Ще свикнете.“

Инсулинови инжекции, колостомични торбички, стъклени очи, пластмасови стави, химиотерапия. От другата страна на масата за прегледи всичко изглеждаше толкова просто.

Но не се оказа толкова лесно да приеме лечението самата тя.

Греймарч наблюдаваше всяко нейно движение и я караше да се чувства още по-неудобно. Той знаеше, че не обича да я гледа, но от това той самият се чувстваше по-добре, като я виждаше да го прави. Нещастieto не обича да е само и прочее, и прочее. От собствен опит се беше научила, че той е невъзможен и че най-добрата тактика е просто да не му обръща внимание. Джуди отключи големия хладилник и извади от лавицата нова ампула кръв. Отвори друг заключен стоманен шкаф на стената, взе златиста опаковка тунел и я постави в спринцовката до кръвта. Като се правеше, че не забелязва Греймарч, който не успя да устои и леко се усмихна, лекарката седна, развърза дясната си маратонка и събу белия си чорап.

После внимателно вкара иглата между средния и безименния пръст на крака си и натисна буталото. Двете ампули равномерно се изпразниха и златистата и тъмночервената течност се смесиха, когато проникнаха във вената ѝ.

Тя отметна глава назад, отпусна се на стола и пусна спринцовката на пода, докато еликсирът бясно се носеше в системата ѝ. От мястото на инжектиране се излъчваше топлина, която пълзеше нагоре по краката и тялото ѝ. Джуди дълбоко простена, когато клиторът ѝ се напълни с кръв и зърната ѝ се втвърдиха като малки

куршуми. Топлината обля лицето ѝ и бузите ѝ се зачервиха, докато малките косъмчета по тила ѝ настръхнаха. Тя високо изпъшка, затвори очи и силно стисна страничните облегалки на стола, докато я разтърсваше невероятен оргазъм. Той продължаваше ли, продължаваше, и ставаше толкова мощен, че Джуди не можеше да диша.

После свърши.

Тя отвори очи, погледна към пода и макар че Греймарч не казаше нищо, Джуди знаеше, че все още я наблюдава. Няколко пъти дълбоко си пое дъх, докато кулминацията на въздействието на тунела отминаваше и оставяше след себе си топлина и наситено усещане за щастие. Лекарката отново си обу чорапа и маратонката, взе празната спринцовка и се изправи. Можеше да види замъгленото отражение на Греймарч в матово полираната метална врата на хладилника. Все още я гледаше.

Тя прибра спринцовката и взе чантата си.

После излезе, без да каже нищо и заключи Греймарч и Рейгън.

Рейгън се събуждаше и отново се унасяше цяла сутрин. Не успя напълно да дойде в съзнание, но беше неспокоен и някъде в наранения му, упоен ум се въртеше мисълта, че вече не е в Канзас.

Греймарч тихо бдеше над него, докато детективът се мятеше и въртеше. Измъчваха го несвързани трескави сънища, пълни с кръв и насилие. Постоянно виждаше една и съща сцена: Рейгън, завързан с ръце и крака на гърба, в огромен басейн с топла, гъста като мед вода. Бернули и Бролин плуваха в отсрещния край. Докторът бясно лижеше слабините на Бролин. Тя през цялото време гледаше към Рейгън с широка усмивка и с провесен език.

„Не мога да го изхвърля от басейна за това, че си пада по духането“ — проточено каза Бролин. И после започна да се дави и гърчи. Бернули пхна цялата си глава между краката ѝ и по бедрата ѝ потече кръв. Рейгън отчаяно се опитваше да доплува до нея, но гъстата вода не му позволяваше. Трябваше да полага невероятни усилия дори само за да остане на повърхността. Бролин закрепва от болка и удоволствие, докато Бернули потъваше в нея. Докторът вече се виждаше само от кръста надолу.

Рейгън внезапно се озова изправен върху водата. Малки вълнички гъделичкаха стъпалата му. „Ругер“-ът му някак си физически се беше споил с остатъка от дясната му китка. Насочи револвера към Бернули, чийто гол задник се издигаше над неподвижната Бролин, докато се опитваше да напъха корема си в нея. Оръжието на Рейгън гръмна само. Краката на доктора се плъзнаха в свиващата се вагина на Бролин и тя заплува сама по леките вълни.

Но главата ѝ я нямаше, заместена от кърваво чуканче, също като на Рейгън.

Той чу смях и вдигна поглед, за да види Тайтърс, който подскачаше нагоре-надолу по трамплина в края на басейна. Мъжът посочи към безглавия труп и показа острите си зъби. Рейгън вдигна ръка, за да се прицели към него, но пистолетът бе изчезнал и на негово място се виждаше само разкъсаната плът на китката му.

Тайтърс продължаваше да се смее и подскача, като с всеки следващ отскок ставаше все по-голям. Рейгън държеше счупената си китка насочена към него и хриптеше: „Бам, бам. Бам, бам“.

Тайтърс се издигаше все по-нависоко. Смяхът спря и усмивката му се превърна в ръмжене, когато отскочи от трамплина право към Рейгън. Сянката му скри слънцето и лицето му изпълни полезрението на детектива.

— Ооох! — извика Рейгън и се събуди.

— Добро утро, спяща красавице — каза Греймарч.

Рейгън дрема цял ден. Слава богу, кошмарът не се повтори, но на два пъти се събуди от изгаряща нужда да уринира. Греймарч му носеше подлогата, отнасяше я и я измиваше без оплаквания или видимо отвращение. Изглежда имаше опит. Той донесе на детектива чаша ледена вода с огъваща се сламка (освен това Рейгън беше включен на интравенозна система със солен разтвор) и влажна хавлия, с която почисти лицето му, макар че не се опита да поведе разговор.

Привечер Рейгън се почувства малко по-добре. Все още беше уморен и го болеше, но главата му се бе прояснила. По едно време Греймарч като че ли задрямна на стола си, пъхнал пистолета си в кобура на подмишницата си. Лейтенантът се опита да се изправи, но това усилието му дойде прекалено. Той тежко падна назад върху

възглавницата и когато отново отвори очи, видя, че Греймарч внимателно го наблюдава.

Рейгън избягваше да споменава и дори да си мисли за дясната си ръка. Знаеше, че е там — или по-скоро, че я няма — но затвори и заключи мисълта в далечно ъгълче на ума си. А самата ръка държеше скрита под завивката.

В пет часа Греймарч измъкна от килера стар черно-бял телевизор. Постави го върху обърнат наопаки кашон на около метър и половина от леглото на детектива и го включи. Когато апаратът загрея — наистина беше чак толкова стар — той седна на ръба на леглото и двамата заедно гледаха местните новини.

Водещата, видимо старееща блондинка, чието подлагано на пластични операции лице страшно приличаше на Джейсън от прочутия филм на ужасите, прояви толкова много престорена загриженост, колкото ѝ позволяваше неестествено опънатата ѝ кожа. Над дясното ѝ рамо имаше зловещо графично възклицание „Клане в Шевийт Хилс“, изписано с яркочервени букви.

— Изобщо не беше клане — измърмори Греймарч. — Беше си съвършено честна битка. Общо взето.

Картината се смени и показаха репортер, застанал пред къщата на Бернули. В дъното се виждаха двама униформени полицаи с уморен вид. Рейгън леко се наведе напред, когато повториха кадри от предишната вечер на стълпилите се около местопрестъплението ченгета и зяпачи. Гърдите му се свиха, когато видя запис от изнасянето на убитите. Макар че репортерът не казваше кой труп на кого е, лейтенантът позна по лицата на ченгетата кои са носилките с Бролин и Маклийд. За миг показаха стара снимка на Маклийд от полицейската академия и фотографията на Бролин със съпруга ѝ, която Рейгън си спомняше, че е виждал в ъгъла на бюрото ѝ. Беше я оставила там дори след развода си.

Камерата отново се насочи към репортера, после пуснаха кадри от речта на Бернули пред някакъв форум, посветен на СПИН. Репортерът между другото спомена за предишния инцидент в лабораторията на доктора и предпазливо допусна съществуването на връзка между двата случая. Рейгън се зарадва, когато видя да качват в линейка все още живия Арсенио, и хвърли поглед към Греймарч. Другият само сви рамене, сякаш казваше „Добре де, излъгах, дай ме

под съд, ако можеш“. В придружаващия кадрите репортаж се посочваше, че Арсенио е единственият оцелял от клането и че по последни сведения е настанен в затворническото отделение на окръжната болница.

Когато на екрана се появи собствената му снимка, детективът отново се умърлуши. Странно, репортерът произнесе името му неправилно — „Рейгън“, каза той, навярно за да не бъркат Денис с бившия президент — и отбеляза, че според предположенията, лейтенантът е бил на местопрестъплението, но после е изчезнал. Чашата преля фактът, че показаха изключително грозна снимка. Рейгън познаваше репортера и не го харесваше, затова заподозря, че изборът е бил съзнателен.

— Ау — обади се Греймарч, — ей това вече е лошо. В действителност изглеждаш много по-добре. — Рейгън изпъна шия и се втренчи в него, но другият мъж продължаваше да следи новините и изглеждаше напълно сериозен.

Репортажът свърши с обичайните дрънканици за насилието по лосанджелиските улици и как спокойствието на никой квартал не можело да се гарантира, после продължиха с идиотски диалог между водещата и репортера, по време на който водещата разбиращо клатеше глава и цъкаше с език. Преминаха към репортаж за горски пожари в Долината и Греймарч изключи телевизора.

Уморен от самото седене, Рейгън се отпусна назад и дълбоко въздъхна. Знаеха, че е бил в дома на Бернули, което означаваше, че го търсят. Не виждаше в стаята телефон, но трябваше да намери начин да се свърже с Донатели и да му съобщи какво става.

Каквото и всъщност да ставаше.

Интересно, помисли си той, че не споменаха нищо за участието на гангстери в инцидента. Не можеше да не са разпознали убитите членове на „Кръвта“, пък и Арсенио бе жив. Имаше логика никой друг, освен ченгетата и патоанатомът да не е видял труповете, но камерите бяха уловили откарването на момчето. А какво би правило черно хлапе в такъв квартал, по дяволите, ако случаят не бе свързан с гангстери?

Но какво наистина бяха правила гангстерите в къщата на Бернули? И защо бяха убили — убили ли? — по дяволите, бяха накълцали Бернули? И Блейн командваше парада. Отново.

„Какво става, мамка му?“

Рейгън се завъртя към Греймарч, но той беше изчезнал в другата стая. Няколко минути по-късно се появи с малка чиния изсъхнали наглед бисквити. Детективът откри, че е малко гладен. Понечи да извади дясната си ръка изпод завивката и да си вземе бисквита, после се спря и срещна погледа на Греймарч, който безизразно го наблюдаваше. Като внимаваше да не извади иглата на интравенозната система, Рейгън си взе бисквита с лявата ръка и бавно я задъвка. Греймарч остави чинията на пода до леглото, придърпа си стол от отсрещния край на стаята и седна.

— Искаш ли да ти разкажа нещо? — попита той.

32.

Преди да приближи до манхатънския си мезонет, Тайтърс разузна района. Не знаеше дали Греймарч е отвел ченгето, но точно сега не можеше да рискува и да се върне в Малибу. Пък и като се оставеше скромният запас от кръв и тунел, малко оръжие и гледката към океана, нямаше какво да прави там. А ако детективът все още беше жив — въпреки гнева си, Тайтърс се ухили при спомена за ръката на онзи боклук — цялото имение щеше да е пълно с ченгета.

Първо отиде при заключения хладилник и си боцна двойна доза. Когато тунелът и заразената кръв се понесоха по вените му, той се отпусна по гръб на дивана и се замисли за събитията, довели го до сегашното положение.

Известно време Тайтърс продължи да беснее заради унижителния начин, по който го бяха принудили да напусне къщата на Бернули. Бе изскочил през един от прозорците и изтича при мерцедеса си, после скъса жиците, запали двигателя и потегли в същия момент, в който иззад ъгъла пристигаше първата полицейска кола. Куршумите в дясното рамо адски боляха, но той бавно и спокойно напусна квартала, като внимателно отбиваше край тротоара всеки път, щом по улицата срещу него се понесеше линейка или патрулен автомобил. Заради мрака и типичното безразличие на лосанджелиските шофьори, никой не забеляза, че е само по слипове.

Но под седалката му имаше „Узи“, просто в случай, че някой забележеше.

Когато излезе на магистралата за Санта Моника, яростта надхвърли равнището му на търпимост. Той се сдържа, докато напусна входната рампа, после настъпи газта до сто и осемдесет километра в час и самоубийствено започна да се промушва между другите коли. Когато мина под високата рампа, водеща към магистралата за Сан Диего, Тайтърс включи компактдиск плейъра и си пусна диск на Иги Поп. Наду звука и закрепця заедно с музиката, като настъпи до дупка германския двигател, докато не се принуди да намали скоростта, за да премине в крайбрежната магистрала. Ядосан от бавното движение, той

пресече платната и рязко наби спирачки в един от пустинните паркинги на юг от кейовете на Санта Моника.

Без да изключва двигателя и музиката, Тайтърс рязко отвори вратата и се втурна към морето. С всяка своя тежка крачка по мръсния пясък той се виждаше да убива Греймарч по различен начин. О, колко съжаляваше, че не го накълца на парчета по време на боя в мъжката тоалетна! Не искаше и да си спомня за сблъсъците си с него в миналото. Гневът му продължи да се усилва и Блейн си припомни всичките им срещи, още от Залива, и после за всички възможности, които беше имал да удуши или просто да изкорми Греймарч.

Яростта му бе толкова силна, че когато се хвърли в студените води на Тихия океан, почти очакваше от тялото му да се вдигне пара. Ледените вълни понижиха вътрешната му температура до поносимо равнище.

Докато не си спомни за Хедър и отново не кипна.

Като си представяше мъртвото й лице, той се изправи до кръста в морето и приклезна. Солта и бактериите пареха дупките в рамото му. Тайтърс вдигна лявата си ръка и опипа входните рани, раздалечени на около три сантиметра една от друга точно над ключицата. Отново приклезна и заби показалец в първата рана, докато не усети малкото парче сплескано олово на половин сантиметър под кожата. Раздвижи куршума вътре и го измъкна, все едно че вадеше последната останала маслина от буркан с тясно гърло. После го пусна във водата и оловото изчезна с тих плясък.

Блейн се изправи и дълбоко си пое дъх, след това пъкна пръста си във втората дупка. Този куршум се беше забил много по-надълбоко и показалецът му потъна чак до второто кокалче, преди да го открие. Когато измъкна пръст навън, той леко се олюля.

Тайтърс дълбоко си пое дъх и застана на колене. Водата стигаше до шията му и мръсните вълни обливаха носа и устата му. Той заби два пръста в раната и ги напъха навътре, докато не стисна куршума с върховете им. На няколко пъти болката ставаше прекалено силна и трябваше да го пуска, но накрая успя да го хване здраво.

Като извиваше ръка и гърчеше рамене, Блейн с пронизителен крясък измъкна оловото навън, хвърли го и се стовари по гръб във водата.

Известно време поплува в морето, като оставяше солта да лекува раната и усещаше как свръхзаредената му система вече започва да се възстановява. „Добрият стар Сам Симуланта“ — помисли си той и започна да вие към нощното небе при възхитителния спомен за Хедър, която изкормяше Бернули с голи ръце.

Увиснал с главата надолу от тавана на собствената си дневна, кървящ като заклано прасе — ето така искаше да запомни доктора.

И налапала хуя му с окървавени устни — ето така винаги щеше да си мисли за Хедър. Превърнат в сива каша, одран жив и с пробит череп — ето така възнамеряваше да запомни Греймарч.

Тайтс продължи да плува часове наред. Достатъчно, за да оредее уличното движение и раните му да зараснат. Едва когато го налегна глад, той се върна в колата и потегли към скривалището си в Манхатън.

Когато въздействието на тунела отслабна, Блейн остави спомените настрана. Отиде в банята да прегледа раните си и да се изкъпе.

И да подготви новите си планове.

Арсенио зяпаше нагоре към мръсния таван. Всъщност нямаше какво друго да прави, освен да спи, но беше дремал през по-голямата част от деня и нямаше желание да се връща към грозните картини, които го спхождаха щом затвореше очи.

Затворническото отделение на окръжната болница бе спартанско, практично и тъпо. Край всяка стена в дългата стая имаше по осем легла. В единия край пазеха двама въоръжени с пушки полицаи, по средата беше бюрото на дежурната сестра. Бяха заети само половината легла, но двама от пациентите арестанти бяха наркомани, принудени да престанат да се дрогират, и по всяко време поне единият от тях надаваше стонове или крясъци. Глезените на всички арестанти, включително Арсенио, бяха закопчани с белезници за тежките стоманени рамки на леглата. Ако някой от пациентите трябваше да се обърне или премести, един от полицаите придружаваше сестрата и отключваше белезниците, като заменяше пушката си с полуавтоматичен пистолет.

След пристигането си Арсенио беше откаран направо в операционната. По време на пътуването се бе унасял и свестявал и смътно си спомняше, че ченгето и санитарят се бяха обзаложили дали ще остане жив, докато пресекат града и стигнат до болницата. Следващият му спомен беше от събуждането му в отделението. Тогава откри, че на гърдите му има голяма превръзка и че дясната му ръка е гипсирана. Превръзката вонеше гадно, но лекарят, който впоследствие се появи, му каза, че операцията е минала успешно и че раните му изглеждат по-сериозни, отколкото са в действителност. Когато въздействието на упойката бавно отслабна, раната на гърдите му започна едновременно ужасно да го сърби и боли. Ръката също го наболяваше, но не чак толкова силно. Помоли за болкоуспокоителни, но сестрата му отвърна, че ще трябва да потърпи още няколко часа.

— Не би трябвало да е проблем за закоравял убиец на ченгета като теб — изръмжа му петдесетинагодишната чернокожа жена.

Един от пазачите изсумтя в знак на съгласие и след като сестрата се отдалечи, се изхрани върху възглавницата му.

Арсенио въздъхна. Здравата я беше загазил. Не бе съвсем сигурен какво е станало в къщата на доктора, но знаеше кой ще носи последствията за това. Спомняше си адските писъци, разнесли се от другата стая, след като Тайтърс отведе там първото ченге, съвсем ясно си спомняше и как мозъкът на полицайката се беше пръснал наоколо, когато Блейн я застреля с оръжието и ръката на Рейгън. Ужасът, който изпита след безславно завършилата му проява на героизъм, също се бе отпечатал в ума му, но всичко след това, от самото начало на престрелката, тънеше в мъгла. Определено си спомняше как К'тома се държеше за шията, сякаш за да не позволи на главата си да падне, но му се губеше моментът, в който го беше пронизал дъждът от куршуми. Имаше спомен за отделни мигове от последвалите събития, особено когато преди да си тръгне, неизвестният нападател спря, за да погледне към него, но беше пълна загадка защо не го е застрелял и как изобщо е успял да оцелее.

Не толкова голяма загадка обаче бе онова, което го очакваше. Всички лекари и сестри говореха за него като за „убиец на ченгета“ и пазачите очевидно се съгласяваха с тях. Беше разменил няколко думи с един от другите арестанти. Гангстерът от „Крипс“ — по-възрастен тип с бинтована глава на леглото в отсрещния ъгъл — му се усмихна по

много неприятен начин и спомена с какво нетърпение очаква да се срещнат в банята.

Макар че не можеше да се нарече закоравял престъпник, Арсенио се бе наслушал на достатъчно разкази. Знаеше, че ченгетата си имат начини да бият затворниците, без да оставят белези. Знаеше, че особено омразните на полицаите арестанти често попадат в килии заедно с типове с неприятни навици.

И знаеше, че ако са те нарочили за нещо, рано или късно получаваш нож в корема.

Но повече от всичко друго го тревожеше Моргън.

Арсенио се помъчи да изкопчи някаква информация за съдбата му от по-приятелски настроена сестра, но тя или не знаеше, или не искаше да му каже. Пазачът наостри уши и когато момчето погледна към него, го стрелна със свирепа усмивка. Това не отговаряше изцяло на въпроса, но Арсенио разбра смисъла му.

Очевидно Моргън го смяташе за провокатор, макар че хлапето нямаше представа откъде е разбрал. Чудеше се защо Моргън не го е пречукал на място, въпреки че едва ли имаше някакво значение. Щеше да е мъртъв в момента, щом попаднеш в истински затвор. Разбира се, ако главатарят на „Кръвта“ все още бе жив.

Една от сестрите дойде да му смени превръзката и да му премери температурата. Тя бавно и болезнено свали старите бинтове.

— Ужасно съжалявам — каза жената, но не успя да се сдържи и се захили.

Пазачите също се засмяха.

Докато грубо натискаше и бодеше гърдите му, мислите на Арсенио се върнаха към Моргън.

„Жив ли е?“ — чудеше се той.

Моргън лежеше на голямото си легло сред купчина празни ампули от тунел. Въздействието на наркотика изглежда ставаше все по-краткотрайно и му беше все по-трудно да живее без него. Лявата му ръка приличаше на възглавничка за игли от всички инжекции, които си бе направил след завръщането от къщата на Бернули. Повече го тревожеше обаче фактът, че не изпитва същото райско блаженство като

преди. Чувството за мощ и яснота на погледа, които получаваше от тунела, ставаха все по-непостижими.

Моргън винаги дълбоко се беше страхувал от Тайтърс. Смяташе го почти за всемоушен — но предишната вечер разби тази илюзия на парчета. Убийството на Бернули и ченгето бяха страхотни — Моргън се възбуди, когато Тайтърс откъсна дясната китка на Рейгън — но после всичко се сговни. Бе очаквал, че онова копеле Точния мерник ще го предаде и беше готов за това. Имаше намерение да даде малкия задник на Тайтърс, за да го принесе в жертва като капак на вечерта. Знаеше, че гаджето на Блейн си пада по черно месо и бе сигурен, че Арсенио ще му донесе още няколко точки пред Тайтърс.

Не можа да повярва, когато дъждът от куршуми направи „Кръвта“ на пух и прах. Не че загубата на Лютис и Ендзоун беше чак толкова голяма трагедия.

Но К'тома бе убит.

Моргън не вярваше в приятелството, смяташе, че не се нуждае от него и че просто не може да си го позволи. Тамара беше готина курва и имаше опитен език, но той нямаше да рони сълзи, ако я сгазеше влак.

К'тома обаче бе съвсем друго нещо.

Двамата бяха заедно още от детската градина и винаги се пазеха един друг. През годините бяха преживели много неща и бяха понесли полагащите им се удари. И все пак заедно бяха оцелели. К'тома не беше просто един от „Кръвта“, той бе негова плът и кръв. А сега някакво копеле беше отнело на Моргън единствената му истинска кръв.

Той усети, че погледът му се замъглява и болката отново прорязва стомаха му, затова протегна ръка за нова инжекция. Претърколи ампулата между пръстите си и си представи зорките очи на К'тома в златистата течност. После вкара тунела в спринцовката и заби иглата в дланта на лявата си ръка толкова силно, че се просълзи.

Наркотикът избухна в тялото му и го изпълни с поредния кратък миг на сексуална сила, в който можеше да забрави загубения си брат.

Джу Джу почука на притворената врата и пъкна глава в стаята. Обвиненията срещу него бяха отпаднали поради липса на доказателства и на сутринта ченгетата го бяха пуснали. Той не беше толкова умен, но Моргън се радваше, че има човек, на когото повече или по-малко да вярва.

— Хей — рече Джу Джу, — става точно както го каза ти.

Моргън кимна и му махна да си върви. Той излезе навън, като се престори, че не вижда сълзите в кървясалите очи на гангстерския главатар.

33.

Греймарч подробно разпита Рейгън какво знае за Бернули, тунела и изобщо за ситуацията. На детектива не му хареса много, но когато се замисли какво точно да каже на похитителя си, осъзна, че знае толкова малко — при това абсолютно нищо със сигурност — че изглежда нямаше да навреди никому, ако му съобщи цялата известна информация. Най-вероятно, реши Рейгън, по-скоро щеше да спечели от размяната, отколкото да разкрие нещо съществено. Опита се да е предпазлив в разказа си, особено когато говори за нещо абсолютно неизвестно, като предполагаше, че Греймарч няма да се досети за това.

Защото ако беше на негово място, той нямаше да се досети.

Колкото и да се мъчеше да точи локуми, разказът не му отне много време и когато свърши, Греймарч го гледаше малко тъжно. Рейгън смутено разбра значението на този поглед: бе го виждал много пъти в заключените стаи в участъка, когато се оказваше, че разпитват просто поредното тъпо улично хлапе с третокласно образование, което не би успяло да избяга даже да му отключе вратата.

— Ами Тайтърс? — тихо попита Греймарч. — Какво точно знаеш за него?

Рейгън се опита да събере останалото си достойнство, но това не беше лесно, особено ако си закован на легло в болнична нощница с интравенозна система в единствената ти здрава ръка. И дори още по-трудно, тъй като всъщност не знаеше абсолютно нищо.

— Тъкмо започвахме да търсим информация за него — отвърна той. — Изглежда е... хм... малко потаен тип. — Рейгън импровизира: — Свързахме се с данъчната служба, за да...

Греймарч го прекъсна с остър смях.

— Данъчните ли? Господи боже! Ти не знаеш нищичко за него, нали?

Детективът прехапа устни като стара даскалица и въздъхна.

— Не. Нищичко — въздъхна той.

— Ами, ето това е Тайтърс. — Греймарч се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

Рейгън се размърда, за да се намести в леглото, докато другият мъж започна разказа си.

— Спомняш ли си... как се казваше... Робърт Веско? Стария боклук на Никсън. Присвоил милиони, стотици милиони и отпрашил на някакъв пустинен остров, от който не могат да го екстрадират. Имал пръст във всяка мръсотия от Кенеди до Уотъргейт. А ла Оливър Стоун. Живее на брега, пушел хавански пури и си пиел коктейли десетки години. Е, в сравнение с Тайтърс, Веско е дребен нарушител. А и никога не му се е налагало да бяга. Защото има връзки.

Рейгън смръщи чело.

Греймарч се усмихна и продължи, преди детективът да успее да го попита каквото и да било.

— Не зная какъв е първоначалният произход на парите му — може би от дрога, може би от оръжие — но е имал пръст в много кални дела. Замесен е навсякъде, където има проблеми: продавал е „Стингър“ в Салвадор и Афганистан, крадено зърно в Сомалия и Судан, хероин в Украйна и навсякъде другаде, където можеш да си представиш. Той е един от онези невидими хора, които движат света на нелегалните операции. Но никога не е оставял след себе си документи. Можеш да проследиш само трупове.

Рейгън нямаше представа за какво говори Греймарч, но попиваше всяка негова дума.

— Най-голямата дарба на Тайтърс е винаги малко да изпреварва събитията. Беше се изнизал от Никарагуа много преди да се появят Оли Норд и неговите момчета. Има нюх за такива неща, така си е. По дяволите, трябва да му отдам дължимото: той е истински талант, мамка му. Точно така откри Бернули и се свърза с него. Според онова, което съм чувал, двамата установили контакт още през осемдесетте години, когато Тайтърс флиртувал със Савимби в Ангола, а Сам развъждал вируси на ебола в Заир. Предполагам, че са се запознали по време на сафари за изчезващи видове в Кения. И двамата обичаха да убиват.

— Какво? — попита Рейгън.

— Не знаеш много и за Сам, нали? — поклати глава Греймарч. — Смешно.

— Проверихме Бернули... — изпъшка Рейгън. Но в момента, в който го каза, се почувства като капитана на „Титаник“, опитващ се да защити решението да погледнат отблизо онзи айсберг.

— Нима? — рече Греймарч.

— Работил е във „Фидра“ години наред. Преди това в Калифорнийския университет. Дори не е бил глобяван за неправилно паркиране.

Греймарч силно се изсмя.

— Нито пък аз — отвърна той. — Хей, чух, че Джефри Дамър бил страхотен шофьор.

— И Хитлер е обичал майка си — въздъхна Рейгън.

— Но навярно прекалено много — прибави Греймарч.

— Ами Сам Бернули?

— Предполагам, че Сам не е обичал майката на Хитлер. Но пък...

Рейгън сбърчи лице.

— Сам е човек на Компанията. А „Фидра“ е компания на Компанията.

— На Компанията ли? Да не би да искаш да кажеш, че всичко това е някакъв заговор на ЦРУ?

— Не — отвърна Греймарч, — не е толкова просто. ЦРУ е глупост, само прикритие. Ако ЦРУ струваше нещо, мислиш ли, че на скапаняците щеше да им се размине? Как ли пък не. ЦРУ е само за публична консумация, за повдигане на духа като в романчетата на Том Кланси и филмите на Харисън Форд.

Греймарч придърпа стола си малко по-близо до леглото на Рейгън и се наведе напред.

— Ето какво прочетох веднъж от някакъв французин, Жан едикой си. Напълно побъркан тип, но беше улучил десетката така, както могат само лудите. Както и да е, той твърдеше, че Дисниленд наистина е Америка, защото скрива факта, че цяла Америка всъщност е Дисниленд.

— Много умно — презрително рече Рейгън.

— Можеш да се обзаложиш. Замисли се малко. Защото наистина е така. ЦРУ съществува, за да те кара да смяташ, че останалата част от държавното управление е на ЦРУ. Но всъщност не е така. Всичко е продажно. Всеки може да бъде купен. И всичко е за продан.

На Рейгън му бе трудно да се съсредоточи. Виеше му се свят от опиатите, които му беше дала Джуди, от болката в ръката и

параноичните конспиративни теории на Греймарч. Но бе сигурен, че тази история не е само безумен брътвеж.

— Какво общо има това с Бернули? — отново попита детективът.

— „Фидра“ се издържа с пари на Министерството на отбраната. Правят и всякакви други говна — всичко е Дисниленд, не забравяй — но основни са проучванията за военните. А Сам е... хм... беше най-умното им момче. Започнал е да разработва биологично оръжие още като професор. Той беше царят на вирусите в „Дейвис“. Само че университетът не бе прекалено очарован от проекта му, въпреки всички онези пари от военните, които му носеше. Така че го уволниха и Компанията...

— Компанията, която не е ЦРУ — прекъсна го Рейгън.

— Правителството — така по-добре ли ти звучи? Та правителството го взе във „Фидра“. Която и без това беше тяхна. ’Щото правителството вече не би трябвало да разработва биологични оръжия, ’щото сме подписали някакъв си скапан договор и не е политически правилно. Само че ония продължават да правят гадните си вирусчета, така че някой трябва да работи по тях и у нас. На това му викат „да вървиш в крак с Хюсеините“.

Греймарч внезапно се изпъна на стола си и погледна към вратата, макар че Рейгън не чуваше нищо. Пистолетът се оказа в ръката му още преди детективът да забележи, че е помръднал. В ключалката се завъртя ключ. Когато видя лицето на Джуди, Греймарч остави оръжието си, и Рейгън изпита облекчение от завръщането на жената. Похитителят му очевидно беше луд и той не разчиташе, че ще оцелее под неговите грижи.

Джуди носеше няколко плика с готова храна. Тя подаде пакетите на Греймарч и отиде да прегледа ранения. Провери превръзките и интравенозната система, после сякаш останала впечатлена, кимна на Греймарч.

— Как се чувстваш? — попита лекарката.

— Като пленник — отвърна Рейгън.

— Гладен ли си? — бе единственият ѝ отговор.

— Малко — призна той.

— Добър признак.

Тя хвана Греймарч за ръка и го отведе в другата стая.

Детективът напрегна слух, но не успя да долови нищо. По едно време Греймарч високо изруга.

Няколко минути по-късно Калвин се върна при него с чиния, в която имаше пилешко бутче, ориз с домати, лук и чушки и царевична тортила. Той помогна на Рейгън да седне на леглото и му подаде чинията и запотена чаша ледена лимонада. Полицаят естествено грабна чинията с лявата си ръка и протегна дясната към пластмасовата вилица, но замръзна по средата на движението.

Последва неловко мълчание, докато Рейгън зяпаше към бинтованата си китка и после към чинията.

Греймарч се пресегна към вилицата, за да го нахрани, но детективът изръмжа:

— Не!

Той постави чинията върху краката си и взе бутчето с лявата си ръка. Греймарч го наблюдава около минута, после си облече якето.

— Трябва да изляза за малко. Джуди ще се грижи за теб.

Той се насочи към вратата и сякаш спомнил си в последния момент, прибави:

— А, да. Тя стреля почти също толкова добре, колкото и аз. Затова недей да правиш глупости.

Рейгън хвърли поглед към лекарката, която гризеше пилешко крилце. В ръката ѝ висеше „Смит енд Уесън“ трийсет и осми калибър.

Той отново се върна към вечерята си. Въпреки всичко, въпреки болката, изтощението и лудостта, мазното пиле беше невероятно вкусно.

34.

Физическите страдания и изтощението си казаха своето и след като погълна вечерята си, Рейгън заспа.

Когато се събуди, телевизорът отново работеше. В стаята нямаше нито прозорец, нито часовник, но на екрана говореше Летърман, така че трябваше да е някъде около полунощ. Жената, която Греймарч беше нарекъл Джуди, не се виждаше и след като затаи дъх и се заслуша за някакви признаци на живот, Рейгън реши, че не е в къщата.

Изправи се, седна на леглото и спусна крака на земята. Леко му се зави свят и трябваше да се хване, за да не падне. Вдигна ръка към челото си само за да открие отново, че пръстите, които бе сигурен, че все още усеща, вече не са там. Тихо изпъшка, но беше решен да не позволи това да му попречи да се възползва от откритата се възможност.

Бавно се повдигна от леглото и изпита колебливите си крака. На десния му глезен имаше стегната превръзка и когато предпазливо отпусна тежестта си върху него, остра болка го прониза чак до хълбока. Като използваше стойката на интравенозната система вместо патерица, той се изправи напълно. Неуверено направи крачка напред и откри, че може да ходи, макар и немного добре.

За нещастие не забеляза, че маркучът на системата се е закачил за ръба на леглото. Когато направи опит с втора крачка, пластмасовата тръба го дръпна назад и размърда стойката. Той отчаяно се опита да я хване, преди да е паднала и загуби равновесие.

Подът светкавично изпълни полезрението му, после всичко потъмня.

— Предполагам, че е вярно онова, което приказват за ченгетата — каза Джуди.

На Рейгън му трябваше около минута, за да възстанови случилото се и да осъзнае, че отново е в леглото. Интравенозната система беше свалена от ръката му, но върху дясното му око имаше

нова превръзка и усещаше тъпа болка в главата. Тихо простена, по-скоро от спомена за неуспешното му бягство, отколкото от непосредствена физическа болка.

Детективът облиза устни и Джуди му подаде пластмасова чаша със студена вода. Той предпазливо отпи, после изгълта остатъка.

— По-спокойно — предупреди го тя.

— Ох — въздъхна Рейгън и смръщи превързаното си чело. — Та какво всъщност казвали за тъпите ченгета?

— Колко лосанджелиски ченгета са нужни, за да завинтят електрическа крушка? — попита Джуди.

Рейгън сви рамене.

— Седем. — Тя замълча. Детективът затаи дъх. — Едно, за да завинтва крушката, четири, за да бият фасонката, ако не слуша, и две, за да им носят понички.

— Не е смешно — рече той. — Знаеш ли, някои ченгета дори не ядат понички.

— Осем — измърмори Джуди.

— А? — попита Рейгън.

— Нищо. Беше много тъпо да го правиш в твоето състояние. Наистина можеше да се нараниш. — Той се изсмя. — Добре. Мислех си, че изобщо няма да успееш да се изправиш на крака. Как се чувстваш.

— Боли ме главата. — Детективът понечи да докосне новата превръзка с липсващата си ръка и въздъхна, когато отново се сепна. Загледа се в бинтовете на китката си. — И ръката ми я няма. Шибаната ми ръка я няма. Господи, ще ми трябва време, за да свикна.

Джуди отвори уста да му отговори, после замълча.

Той видя, че жената прехапва език.

— Или няма да се наложи? — попита Рейгън. — Знаеш ли какво ми готви онзи маниак?

— Аз... — Джуди се замисли за минута, после просто поклати глава. Не можеше да го погледне в очите.

— Май че противоречи на оная стара Хипократова клетва, какво ще кажеш?

— Не е така просто — отвърна тя. — Калвин не е толкова луд, колкото си мислиш. Той е... не е наред. Но определено не е луд. Тук е заложено много повече, отколкото... е, отколкото знаеш.

— Ами кажи ми тогава! Пределно ми е ясно, че съм нагазил до шия в лайната. За бога, снощи някакъв проклет лунатик уби двама мои партньори и ми откъсна китката. Откъсна ми шибаната китка! Въпреки майтапите ти, аз не съм идиот. Просто ми дай някаква представа в какво съм попаднал, по дяволите. Моля те. Преди да отпращи нанякъде, Греймарч започна да ми разказва. Но думите му не бяха особено разбираеми.

— Какво ти разказа?

Рейгън накратко повтори малко непоследователната конспиративна теория на Греймарч. Джуди го слушаше, седнала на стола до леглото и подпряла брадичка на кокалчетата на преплетените си пръсти. Пистолетът ѝ не се виждаше и Рейгън си помисли дали да не направи нещо, но реши, че в това състояние едва ли ще успее да я надвие. Жената изглеждаше в страхотна форма. А и той все още трябваше да чуе остатъка от историята.

— Бернули не беше чак такъв престъпник — каза Джуди, след като събра мислите си. — Но онова, което ти е казал за него Калвин, е вярно. Сам беше блестящ, изключителен учен, обаче същото не можеше да се каже за съвестта му. Работеше за Министерството на отбраната върху бактериологичното оръжие. Би могъл да работи където и да е и за когото и да е — между другото, чувала съм теорията на Калвин за Дисниленд и не съм съгласна с него — защото никой в света не знаеше повече за вирусологията от Сам Бернули. Нямаше болница или университет, които не биха отворили широко вратите си за него и не биха му подписали празен чек. Дори само работата му върху ДПЗ му го гарантираше. Невероятно удивително нещо. Мисля, че ако някой беше в състояние да реши проблема със СПИН, това бе Сам. Наистина беше попаднал на нещо.

— Защо тогава не е продължил?

— Защото се появи нещо още по-интересно.

— По-интересно от лекарство за СПИН? — попита Рейгън.

— Трябва да се помъчиш да разбереш начина, по който гледаше на нещата Сам. Той мислеше мащабно. ДПЗ беше невероятен пробив в лечението на СПИН, но Бернули знаеше, че това всъщност не е верният отговор. Повечето от учените, които се занимават с проблема, работят или по ваксини, или по по-силни палиативи, но поради невероятните способности на HIV за мутиране, Сам не смяташе, че е

възможно създаването на конкретна ваксина. И истината е, че според мен изобщо не му пукаше. Много повече го интересуваше по-широкото значение на ЧЕРВ, на човешките ендогенни ретровируси, и природата на тяхната връзка с нови екзогенни ретровируси. За него HIV беше просто малко поточе, докато той искаше да прекоси океана. Затова прекъсна работата си по СПИН и пое коренно нов курс на изследвания, свързани с генетичното преобразуване на протеините на ЧЕРВ.

— Имаш предвид онази работа с ДНК ли? — попита Рейгън.

— Да — засмя се Джуди, — онази работа с ДНК. Щом знаеш професионалния жаргон, ще ти е много по-лесно. — Рейгън се изчерви и тя се засмя малко по-силно. — Разбираш ли, ваксините се основават на вкарването или на живи, или на инертни форми на дадена култура в тялото, за да се подсили имунитетът към определен вирус. Но заради бързото мутиране Сам заключи, че това е загуба на време за новите болести, които според него са резултат от мутирането на ЧЕРВ. Затова вместо да разработва ваксина, както правят почти всички останали, той започна да търси начин да открива вирусите, след като пробият клетъчната защита и да ги елиминира, преди да успеят окончателно да сразят имунната система на приемника.

— Да ги елиминира ли? Искаш да кажеш все едно да ги изпикаеш?

— Всъщност, имаше предвид нещо подобно. Нека да ти го обясня по-просто: щом веднъж попадне в системата, вирусът се свързва с определени протеини, които са разположени по мембраната на отделните клетки. Когато го постигне, той може да влезе и да зарази клетката и после да я използва, за да започне да се възпроизвежда. Размножава се в геометрична прогресия. Разбираш ли?

— Дотук да.

— Добре. Вирусите и ретровирусите, даже отвратителните нови видове ЧЕРВ всъщност не са интелигентни, но са невероятно упорити. Като ченгетата. — Рейгън се намръщи, но не каза нищо. — Те знаят точно какво търсят и щом решат, че са го открили, престават да търсят повече. В случая с HIV например, вирусът се стреми да се свърже със специфичен клетъчен протеин, наречен CD4. Всъщност се оказа, че CD4 е ключов рецептор за серия от родствени екзогенни ретровируси. Същото се отнася и за някои други подобни протеини, но идеята на

Бернули беше да вкара... хм... да го наречем по-привлекателен вариант, на семейството CD4 в заразени приемници, така че да излъже вирусите да се свържат с него, а не с жизненоважните клетки в имунната система. После генетично изменените клетки CD4 заедно със свързания с тях вирус биха могли да се елиминират от тялото. Навярно просто с изпикаване.

— Всичко това е интересно, но какво общо има, по дяволите, с цената на тунела в Лос Анджелис?

Джуди вдигна показалец.

— Обяснявам ти това сякаш е факт, но в действителност проучванията на Бернули са изключително противоречиви. И никой друг не се занимава с тях. Сам си направи име с ДПЗ, но всъщност стана случайно.

— Не разбирам — каза Рейгън.

— По това време Бернули не търсеше лекарство за СПИН, то само се получи в хода на проучванията. Малка неочаквана награда. Всъщност, когато попадна на ДПЗ, той работеше по изследователски проект за Министерството на отбраната. Разбираш ли, Бернули се занимаваше с ЧЕРВ години наред, като главно се опитваше да открие как да използва действието им в разработването на биологични оръжия за Пентагона, но и как да предпази нашите сили от някой, който ги използва другаде. В тези неща винаги има равновесие на ужаса. Ние може и да не го искаме, но трябва да го имаме, 'щото ако го нямаме, може те да го имат.

— А тези „те“ са...

— Тези „те“ са съответната империя на злото. Нали знаеш: онзи, който дава достатъчно основания за отпускането на огромни камари пари.

— Дисниленд — измърмори Рейгън.

— Както и да е — сви рамене Джуди. — Бернули винаги е имал късмет. Е, поне доскоро. Тъкмо беше престанал с ДПЗ и беше потънал в новите си проучвания на ЧЕРВ, когато Саддам Хюсеин му даде ключовете за царството.

— Тоест?

— Войната в Залива. Ако беше бог — а повярвай ми, понякога наистина се мислеше за такъв — Сам не би могъл да разработи посъвършен сценарий в толкова огромен мащаб. Половин милион

войници, готвещи се за нещо, което изглежда щеше да е истинска биохимична война. Шефовете от Министерството на отбраната отчаяно се страхуваха от нещата, с които войниците можеха да се сблъскат, и от реакцията на хората тук, когато видят своите момчета и момичета, завръщащи се като жертви на проказа и чума. И дадох на Сам картбланш.

— Но какво са искали да направи? — попита Рейгън. — Все още не мога да разбера.

— Както казах, научните цели на Сам след ДПЗ вече бяха... необикновени. Ако не работеше във „Фидра“ с техните съмнителни връзки, никога нямаше да се получи. Виждаш ли, неговото решение на големия проблем с ЧЕРВ беше да поощри развитието на, хм, можеш да ги наречеш „органи, правени по поръчка“ — той ги наричаше „органели“ — в хора със заболявания, свързани с ЧЕРВ. Тези органели бяха генетично изменени от Бернули, за да произвеждат CD4 и неговите варианти в много точно определени количества. Целта беше органелите да привлекат вируса, без да навреждат на приемника. Той измисли начин да свързва органелите с апендикса и по този начин превърна един безполезен орган в полезен. Идеята беше невероятно радикална, но блестяща. Въпросът е, че на всеки друг учен щяха да му трябват години, за да получи разрешение да проведе опити дори върху животни, а още по-малко върху хора. Но Сам не беше който и да е. Той имаше връзки с големите клечки в Министерството на отбраната, „Фидра“ също. А когато падна Кувейт, паднаха и всички пречки Сам да прави каквото иска. Все още не мога да повярвам, че по върховете на онези мрачни „нелегални операции“ не е имало никой, който да си помисли: „Аха, може пък това да не е чак толкова страхотна идея“. Може и да е имало. Но Сам Бернули не беше от хората, които приемат отрицателни отговори.

Джуди отиде в кухнята. Върна се с две чаши лимонада и подаде едната на Рейгън, който кимна с благодарност.

— Въпросът може и да е наивен, но как точно си научила всичко това? — попита той.

— Бях сигурна, че вече си се досетил — мрачно се усмихна Джуди. — Аз бях негова помощничка.

35.

— Звучи като някой от онези филми от „петдесетте“, нали? „Аз бях млад върколак“.

— Искаш да кажеш, че ти си изравяла трупове от гробището в полунощ ли? — попита Рейгън.

— Работата ми изобщо не беше чак толкова достопочтена — отвърна тя. — Аз бях негова асистентка.

— Мамка му — промълви той.

— Това беше просто едно от онези стари неща, както се казва в песента. Служех в Залива...

— Леле! Служила си в армията, така ли?

Джуди кимна.

— Военните ме издържаха, докато следвах медицина. Все още продължавах да им се отплащам, когато чичо ти Саддам реши да предприеме не толкова блестящата си авантюра. Саддам Хюсеин и Сам Бернули. Кой би могъл да си помисли, че дори оная пустиня е достатъчно голяма за двама такива егоманиаци?

— Какво правеше там Бернули?

— Експериментираше, разбира се. Имаше за лаборатория цял театър на бойните действия. Седемстотин хиляди бели мишки — ето как трябва да е виждал нещата. Трябва да си чул нещо за това, че всички войници там бяха инжектирани с цял коктейл от химикали. Не знаеха какво правят. Всъщност, това беше престъпление. Даже наистина да са смятали, че е за защита на войниците, трябваше повече да внимават.

— И Бернули участваше в това, така ли?

— Не. Сам се появи по-късно. Първите случаи на онова, което наричат „Синдром на войната в Залива“ се проявиха почти незабавно. В най-лошите варианти — пълен срив на имунната система. А те бяха много. Естествено, в смъртните актове не го пише — имаше адски много „инциденти с джипове“. Божичко, колко уплашени бяха в армията — но бедните копелета умираха точно от това. Военните изпаднаха в паника, при това основателно, струва ми се. Бързо

промения коктейла, но вече беше инжектиран на две дивизии. Започнаха да си представят стотици, по дяволите, хиляди чували с трупове, връщани обратно още преди да е започнала войната. Хората тук нямаше да го понесат. Затова докараха Бернули. Но тъй като не вярват на никого, настояха някой да го контролира. Отначало Сам не искаше да се съгласи, но накрая се спряха на взаимно приемливо решение.

— Само не ми казвай...

— Господин Тайтърс Блейн.

— По дяволите! — възкликна Рейгън.

— Тайтърс е затънал до шията във всички лайна, за каквито можеш да се сетиш. Вече познаваше Сам — познаваше и онези момчета от нелегалните операции във Вашингтон. Те се съгласиха да работят с него, 'щото си мислеха, че могат да го контролират. Майтап, а? — Джуди поклати глава.

— Моето участие беше случайно — продължи тя. — Малшанс. Всичко беше просто лош късмет от начало до край. Освен за Бернули. Той вече разработваше органелната си терапия, беше извършил някои експерименти и нямаше търпение да продължи със следващия етап. Спомняш ли си оная епидемия през деветдесет и трета?

Той поклати глава.

— В Югозапада. Няколко седмици беше по първите страници на всички вестници. Група индианци навахо и някои други бяха починали от загадъчна болест.

— А, да — кимна Рейгън.

— Ставаше въпрос за вирус, разпространяван от гризачи. Друг специалист на Сам Бернули. На път към органелите.

— Господи — промълви детективът.

— Едва наскоро разбрах за това. Сам добре пазеше тайните си. Дори не зная дали някой друг в армията, освен Тайтърс, е имал представа какво става с проекта за органелите. Те обаче пробутаха програмата си, като заявиха, че е възможно да излекуват вече болните войници и да осигурят имунитет на всички други застрашени.

— Но защо военните са се съгласили? Те не са идиоти.

— Може и да не са, но ми се струва, че си представяха как разтоварват от самолетите онези чували с трупове. Само си спомни колко бързо се развиха събитията в Залива. Решенията се взимаха на

крак, изборите не бяха далеч. А първият етап на програмата беше изключително ограничен.

— Ами ти? — попита Рейгън. — Ти си лекарка! Защо се съгласи да участваш?

Джуди го погледна право в очите и той видя болката от спомена.

— Отначало, защото такава ми беше работата. Пратиха ме заради основните ми медицински умения, но Сам се заинтересува от мен заради онкологичните проучвания, в които бях участвала, и ме назначиха при него. Тогава ми се стори странно, но бях чувала за Сам Бернули и се вълнувах от възможността да работя заедно с него. Възможност, която се открива веднъж през живота. — Тя поклати глава. — Разбрах, че работата мирише почти от самото начало, но се страхувах от Сам. И от Тайтърс. В армията заповедите трябва да се изпълняват. Ние не трябваше да задаваме въпроси. Аз обаче би трябвало да... не, аз знаех истината. Но рече беше прекалено късно.

— Защо?

— Защото умирах — отвърна Джуди.

— Какво?

Тя извърна очи и втренчи поглед в стената, но виждаше нещо друго.

— Животът е странна работа. Аз бях една от първите пратени в Залива и получих същия коктейл като другите, но някак си не ми повлия. Действаше точно така — реакциите към него бяха различни. Оказа се, че състоянието не е предизвикано само от коктейла, а заразена доза пиридопириминен бромид, довел до повечето от първите смъртни случаи. Има вероятност да съм била имунизирана с нормална доза. Каква ирония: синдромът е широко разпространен, естествено, защото армията жестоко се прецака, но най-голямата паника се вдигна просто заради повредени лекарства. Нещо, което би могло да се случи където и да е. Програмата на Сам изобщо не е трябвало да бъде започвана.

Рейгън отново усети, че умората плъзва по тялото му. Опита се да се приповдигне, но като че ли не можеше да го направи с една ръка. Джуди му помогна да седне.

— Благодаря — каза той и дълбоко си пое дъх. Тя леко му се усмихна. — Е, щом не си се заразила от синдрома...

— Животът е много странна работа — въздъхна лекарката. — Не се заразих при първата имунизация, но се убодох със заражена игла. — Тя поклати глава. — Адски тъпо. За миг престанах да внимавам и после вече бях мъртва.

Тя не каза нищо повече, просто заби поглед в пода. Рейгън се покашля и Джуди вдигна глава.

— Не искам да съм груб — рече той, — но...

— Да?

— Ами, как така си още жива?

— Тук вече става сложно — въздъхна тя и отново се облегна. — Разбираш ли, органелната терапия действа...

За миг думите ѝ увиснаха във въздуха.

— А! — това бе единственият отговор, който успя да измисли Рейгън.

— Но лекарството е още по-ужасно от болестта — прибави тя.

Джуди се наведе напред и почти провеси глава между коленете си със скръстени на гърдите ръце. В този момент на детектива дори не му хрумна да се възползва от потенциалната ѝ уязвимост. Беше прекалено увлечен от разказа ѝ.

— Сам вече беше постигнал известни успехи при опитите с животни. Беше експериментирал с плъхове — оттук и онзи вирус от деветдесет и трета — и откри, че генетично изменените органели произвеждат CD4 в огромни количества. Всъщност, прекалено големи. Органелите трудно се поддаваха на контрол и много бързо ставаха канцерогенни. Като че ли нищо не можеше да реши проблема със свръхпроизводството на протеин. Сам заключи, че проблемът не е в органелите, а в плъховете. Разбираш ли, тяхната химия е много сходна с човешката, но не и идентична. Особено след като Сам реши, че проблемът с органелите трябва да е свързан с протеиновата структура и конкретно с агенти, известни като приони. Той смяташе, че ако успее да промени формата на прионовия протеин, ще може да се справи с другите проблеми. И разработи специално вещество, за да предизвика промените, необходими за коригирането на функциите на органелите.

Рейгън гледаше с присвити очи в далечината. Той посегна да се почеше по бузата с дясната си ръка, стресна се и я пъкна обратно под завивката.

— Тези приони ми звучат познато, но не зная защо. Искам да кажа, че не разбирам нищо от биология.

— БКЯ — рече Джуди. Детективът поклати глава. — Болестта на Кройцфелд-Якоб? Нали знаеш, „луда крава“? Британско говеждо? Прионите са непрекъснато по първите страници на вестниците заради това.

— А, да! — възкликна Рейгън. Отново го обзе гадно усещане. — Бернули да не... той не...

Лекарката сви рамене.

— Не съм сигурна. Но светът е малък и вече нищо не може да ме изненада.

— Мамка му!

— Сам беше работил по въпроса с прионите още преди Залива. Даже бе изкрънкал разрешение да експериментира с няколко души. Главно болни от СПИН. Хора, които са били толкова отчаяни, че са се съгласили да се подложат на опити с вероятност за успех едно на милион. Сам притежаваше акции във верига от медицински клиники, така че не е имал проблем да намери кандидати.

— Знаем за клиниките — кимна Рейгън.

— Дадох му разрешение и „Фидра“ го покриха за всичко останало.

— За какво? — попита детективът. — Всичко това е... смайващо, предполагам, но продължавам да не съм наясно по този въпрос. Какво общо има това с моето присъствие тук? Защо беше накълцано онова момиче във „Фидра“? И къде е мястото на „Кръвта“ във всичко това, по дяволите?

— Не разбираш ли? — изръмжа Джуди. — Бернули използваше ресурсите си във „Фидра“ и първоначалните си експерименти с болни от СПИН пациенти, за да разработва нови варианти тунел. Тунелът е средството, което Бернули създаде, за да промени формата на приона и да контролира растежа на органелите. Очевидно тогава не се е наричал „тунел“. Замислен е с аналгетичен компонент, да, но изобщо не е бил замислян като психоактивно средство.

— По дяволите! — изръмжа Рейгън.

— Положението в Залива дойде в съвършен момент за него. Тъкмо беше разработил нов вариант на терапията с органелите — с тунела де — и се нуждаеше от хора, върху които да експериментира.

Не ми е известно чак толкова много за връзката с гангстерите, за това как тунелът е излязъл извън контрол. Мисля, че Греймарч знае повече. Всъщност съм сигурна, че знае. Но не ме интересува. Естествено, в основата на всичко стои Тайтърс. Разбираш ли, аз съм замесена, защото... какво друго бих могла да направя? Предстоеше ми бърза, адски грозна смърт от срыв на имунната система. Всеки, подложен на органелната терапия, се съгласяваше с нея, но пък и всички имахме смъртни присъди. Бях работила със Сам едва няколко седмици, но знаех репутацията му и какво е в състояние да постигне. Като лекар имах по-добра представа какво става, отколкото другите, но бях в лошо състояние. И тъй като имах необходимите познания, разбирах по-добре от когото и да било друг колко безнадеждно е положението. Можехме да избираме между вълшебния еликсир на Сам и смъртта. Въпреки че не бях съвсем сигурна какви са последствията от лечението — Бернули винаги играеше със скрити карти — аз се вкопчих в сламката, която ми подаваше.

— Но трябва да си съзнавала опасностите — отбеляза Рейгън.

— До известна степен — отвърна тя, — но ти как би постъпил? Оставах ми само дни, може би седмици живот. Бях добра лекарка и етична жена. Но щях да умра и Сам Бернули ми предлагаше единствената надежда да остана жива. Разбира се, знаех, че е крайно, но... не, няма да се оправдавам и да искам присъдата ми да бъде намалена заради състоянието ми. Просто исках да остана жива. Само това. Ти би ли постъпил другояче?

Той се опита да устои на погледа ѝ, но не успя и извърна очи.

— Не, навярно не — отвърна детективът. После прибави: — И какво се обърка?

— Всичко — каза Джуди. — Всъщност, аз бях подложена на лечение заедно с третата вълна пациенти. Никой от първата вълна, които бяха лекувани във „Фидра“ преди Залива, не беше оцелял след имплантирането на органелите. Очевидно съвсем бързо бяха станала ужасно канцерогенни. Пациентите от втората вълна обаче, които бяха първите лекувани след включването ми в проекта в Залива, показаха голямо подобрене. Бернули беше разработил тунела, за да контролира растежа на органелите, но все пак не бе успял да получи достатъчно производство на CD4, за да блокира изцяло действието на

ретровирусите. Въпреки това, когато се включих аз, четирима от втората група бяха още живи. Но имаше... усложнения.

— Какво точно означава това?

— Разбираш ли — обясни Джуди, — органелите предизвикваха някои неочаквани ефекти. Свързваха се с ретровирусите, да, но в същото време пречеха на други същностни химически функции, особено по отношение на тимусната жлеза. Знаеш ли какво е това?

Рейгън понечи да кимне, после поклати глава.

— Намира се ето тук — каза тя и посочи над гръдната си кост. — Важна е за развитието на имунната система по време на пубертета. После се смаява и при възрастните в общи линии загубва значението си. Атрофира. Е, нещо във въздействието на органелите отново активира тимуса на пациентите. Изглеждаше нормално, провокираше пасивния аспект на увредените имунни системи. В края на краищата тези ретровируси убиват главно като разрушават имунните реакции на тялото и оставят приемника уязвим за всякакви инфекции. Пневмония, туберкулоза или нещо друго.

— Разбирам — каза Рейгън.

— Добре. Е, обикновено при възрастните тимусът е пасивен. Но активирането му от органелите предизвика имунни реакции, които нямаха нищо общо с непосредствената задача. Пациентите не само че не се справяха с ретровирусите, както би трябвало, но и атакуваха собствените си тела. Някои станаха алергични към собствената си кожа или към функциите на бъбреците или черния си дроб. Физическите прояви често бяха извънредно странни. Греймарч е от тази втора група пациенти.

— О! — обади се детективът.

— Калвин беше първият истински успех на Бернули. Отначало изглеждаше абсолютно нелогично той да е толкова добре, докато другите умират, но егото на Бернули обясни и Калвин.

— Не разбирам — каза Рейгън.

— Бернули продължи да си играе с вариантите на тунела веднага щом видя, че се нуждае от средство, за да контролира растежа на органелите при втората вълна пациенти. Онзи, който беше използвал при първата група, се оказа пълен провал. Вторият бе по-добър, но повечето от пациентите все още умираха. В края на втората серия експерименти той получи нов вариант. Всеки добър учен първо би го

доусъвършенствал и би провел нова група от опити, но Сам очевидно не се чувстваше обвързан от някаква етика. Калвин беше най-здрав от втората група пациенти, които все още бяха живи. Затова Бернули започна да лекува с новия вариант на тунела единствено него. Без, разбира се, да указва на Греймарч или на някой друг какво прави. И се получи — рече тя. После сведе поглед. — Почти.

Рейгън вече изнемогваше. Умираще от жажда и помоли Джуди за още лимонада. Тя отиде да му донесе.

Когато се върна при леглото му, той вече спеше.

36.

Тайтърс разбираше, че е загубил авторитета си. Виждаше го в очите на Морган, в промяната на поведението му. Докато преди в негово присъствие гангстерският главатар винаги изглеждаше малко неспокоен, винаги се стремеше да стои на максимално разстояние, сега не се страхуваше да го гледа в лицето. На Тайтърс не му харесваше, знаеше, че все някога ще трябва грубо да реши този проблем, но в момента не можеше да си позволи да се тревожи за това. Пък и макар още да не беше взел окончателно решение, смяташе, че Морган няма дълго да се задържи начело на организацията.

Напоследък „Глок“-ът изобщо не напускаше ръцете на негъра. В миналото дори не би си и помислил да го показва пред Тайтърс, но след смъртта на К'тома вече не вярваше на никой друг, освен на самия себе си. Бе смятал Блейн за неуязвим и въпреки че Тайтърс беше очистил ченгетата по достатъчно внушителен начин, все пак бе оставил едно от тях да се изплъзне и плановите му бяха провалени, както изглеждаше, от един-единствен човек. Преди Морган не би повярвал, че някой може да е равен на Тайтърс, но нападението, при което бяха убити К'тома и другите, доказваше точно обратното. Той не знаеше точно кой или какъв е Блейн, нито пък откъде, по дяволите, идва, и изобщо не се беше замислял, че е възможно да има и други като него. Но типът, направил на пух и прах „Кръвта“, бе повече от достатъчен, за да го накара да се замисли.

След фойерверките в Шевийт Хилс Тайтърс настоя Морган да опразни бърлогата си. След като разпознаеха убитите гангстери, имаше прекалено голяма вероятност ченгетата да стигнат до главатаря им. Той от своя страна заяви, че полицията никога няма да успее да се добере до свърталището на „Кръвта“, но Тайтърс само се изсмя.

Сега Морган и хората му живееха в лабораторията за тунел, в каквата бяха превърнали стара фабрична сграда точно под Болдуин Хилс. Районът се състоеше от складове, фабрики и малки автосервиси, които всеки ден затваряха точно в шест. Наблизо нямаше жилищни сгради, уличното движение нощем беше съвсем слабо и почти нямаше

минувачи или любопитни очи. Високите прозорци на фабриката бяха боядисани и вътрешното пространство бе разделено на отделни сектори за обработка и пакетиране. В дъното имаше огромна товарна рампа. Галерията на горния етаж беше превърната от офиси в изненадващо комфортни жилища, от които се разкриваше гледка към цялата вътрешност на сградата. Жилищната площ обаче бе лично владение на Тайтърс и Морган неохотно трябваше да се примири със спането върху разтегателен диван в малък склад на първия етаж. Това не му беше приятно, но Тайтърс обеща, че е временно. Страхът му от Блейн оставаше достатъчно силен, за да няма желание да спори. И все пак. Поне имаше място за телевизора и електронната му игра, докато другите гангстери спяха на надуваеми дюшеци по студения бетонен под. И се хранеха поред в различни заведения на самообслужване.

Тайтърс наблюдаваше неколцина мъже, които товареха бус с кашони тунел, предназначен за Сан Бернардино. Морган ги надзираше, като сочеше с пръст и си чешеше топките с цевта на пистолета. Когато колата потегли и спуснаха и заключиха вратата на товарната рампа, Блейн натисна бутона на интеркома си и прошепна:

— Трябваш ми.

Морган вдигна поглед към неговия прозорец и прокара цевта на „Глок“-а под брадичката си. Един от другите гангстери каза нещо, засмя се и плесна ръце с друг захилен младеж, но киселото изражение на Морган не се промени и лицата им бързо станаха каменни. Отгоре Тайтърс видя, че след като главатарят им обръща гръб, те отново разменят усмивки и единият се хваща за чатала.

Морган се заизкачва по металната стълба и влезе в стаята, без да чука, което направи силно впечатление на Блейн. Не седна, докато той не го покани с жест, но дързостта на негъра като че ли с всеки ден ставаше все по-голяма.

— Трябва да се погрижим за нещо — каза Тайтърс.

— Последната доставка... — Морган забрави за какво говори в мига, в който случайно погледна през отворената врата към съседната стая.

Малкото пространство бе заето от огромно легло. Морган постоянно си представяше как се промъква и хубаво си поспива, когато Тайтърс го няма, но не беше успял да събере кураж да го направи. Проснато по гръб напреки на леглото лежеше гъвкаво и много младо

наглед момиче с най-светлата кожа, която гангстерът някога бе виждал. Не можеше да зърне лицето му, обърнато в три четвърти профил на другата страна. Би предположил, че не е повече от тринайсетгодишно, само че имаше невероятно огромни цици, които тежко висяха от тялото му. Под кръста му бяха пъхнати няколко дебели възглавници. Едната ѝ цица падаше назад и изглеждаше така, сякаш месестата тъкан израства от рамото. Очите на момичето бяха отворени, но не премигваше и не мърдаше. Моргън не беше сигурен дали е будно или спи, дали е живо или мъртво.

— Та какво казваше? — попита Тайтърс.

— А?

— За доставката.

В момичето имаше нещо ужасяващо, нещо гротескно в пропорциите му, но така или иначе то приковаваше вниманието на Моргън.

— Хей, пич? — засмя се Тайтърс.

Моргън най-после се върна обратно при шефа си. Устата му зееше.

— К'во?

— Земята вика Моргън. Доставка. Дрога. Пари.

— Да — каза другият и поклати глава, като крадешком хвърли още един поглед към неподвижното момиче. — Химикът вика, че последната пратка не била толкоз добра. Вика, че не била чиста.

— Ау — рече Тайтърс. — Бедните наркоманчета.

— Само ти казвам — сви рамене Моргън.

— Заеби ги. Остави ги да пукнат. Пък и за известно време това ще е последната доставка.

— К'во каза?

— Засега забавяме производството — кимна Тайтърс. — Ще накараме всички наркоманчета да запълзят.

— За к'во приказваш бе, мамка ти? — Моргън беше толкова смаян, че забрави за момичето и дори не съзнаваше какъв тон държи на Тайтърс.

Блейн забеляза, но не каза нищо.

— Някога чувал ли си за снабдяване и търсене? Кратък курс по икономика, гангстерче.

Моргън само поклати глава. Не знаеше какво да каже.

— Виж — продължи Тайтърс, — от шест месеца наводняваме пазара с тунел, за да го зарибим, като държим цените ниски. Имаме конкуренция, която продава всичко — от метедрин до какво ли не — и го нарича „тунел“, но не е истински. Сега доставките ще пресъхнат, цените ще скочат и ние ще се върнем на пазара с двойна печалба.

— Хей, забравяш нещо. Мрежата ни ще се разпадне. Имаме си работа с адски продажни копелета.

— Няма къде да се дянат — възрази Тайтърс.

— Откъде знаеш?

— Защото ти и твоята „Кръв“ ще ги държите на линия. Ако се налага да дадете един-два урока на неколцина опърничави типове, направете го. Искам да кажа, ще го направите, нали?

— Ще се разхвърчат големи лайна — поклати глава Моргън.

Тайтърс сви рамене и сгърчи уста в разбираща усмивка.

— Това ли искаш? — попита другият.

— Това искаме ние — поправи го Блейн. — В крайна сметка, ние сме един екип. Нали?

Моргън имаше чувството, че Тайтърс го унижава, но го преглътна. Той хвърли нов поглед към момичето на леглото. „Дали е жива?“

— Номер две в дневния ред — продължи Блейн. — Онова твое скапано приятелче.

— А?

— Оня предател, дето го доведе у Бернули.

— Аха — тихо рече Моргън. — Точния мерник.

— Не ми пука как му викате. Знам само, че още е жив.

— Не — възрази гангстерът, — няма начин. Убиха го.

— Той е в затворническото отделение на окръжната болница.

— Откъде знаеш? — Тайтърс започна да се мръщи и Моргън продължи: — Да. Та какво искаш да направя?

— Ти как мислиш?

— Ще се погрижа за него.

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш?

Блейн видя, че Моргън стисва по-силно дръжката на „Глок“-а и очакваше да се разнесе изстрел, но другият се овладя.

— Казах, че ще се погрижа — повтори той, затаи дъх и продължи да зяпа голото момиче.

— Най-добре го направи бързо — каза Тайтърс.

Той отново се завъртя към прозореца, който гледаше към фабриката, и Моргън разбра, че е свободен да си върви.

Но не си тръгна.

— Нещо друго? — без да се обръща, попита Блейн.

— Ами ченгето? — рече Моргън. — И онзи, дето очисти хората ми?

— Това не е твой проблем — студено отвърна Тайтърс.

— Хей, те бяха мои момчета, нали разбираш какво ти говоря? К'тома ми беше като брат. Става дума за справедливост.

Тайтърс бавно се завъртя и скръсти ръце на гърдите си.

— Казах, че не е *твоя грижа*.

Каза го тихо, но Моргън видя, че тази тема разпалва в Блейн огън. Изпитваше силно желание да се изправи и да си тръгне, но се овладя.

— Те бяха мои момчета — повтори той.

Очите на Тайтърс се разшириха и за миг Моргън бе сигурен, че ще се нахвърли отгоре му. Едва не вдигна пистолета, но моментът отмина. В ъгълчето на устните на Блейн се мерна усмивка и гангстерът изпита усещането, че белият мъж е впечатлен от дързостта му.

— Ще има справедливост — отвърна той. — Можеш да разчиташ на това.

Моргън не настоя повече. Скочи на крака и на излизане направи крачка към спалнята, като проточи шия, за да погледне по-отблизо към момичето.

— Искаш ли да я опиташ? — попита Тайтърс и показа връхчето на езика си. Изглеждаше малко по-червен от нормалното.

Моргън го погледна през рамо. Не бе сигурен дали говори сериозно. Той за пореден път плъзна поглед по щедрите цици и се опита да открие и най-лекото движение, някакъв признак, че диша. Очите ѝ бяха отворени и малко изцъклени, но можеше просто да пътува през тунела.

— Жива ли е? — накрая попита негърът.

— Ти как мислиш? — подразни го Тайтърс.

Честно казано, Моргън не знаеше.

37.

— Да вървим! Ставай!

Рейгън отвори очи, но му трябваше известно време, докато мъглата пред погледа му се разсее. Видя застаналия до него Греймарч, който пъхаше револвера си в пояса. И изведнъж си спомни всичко. Ужасно! Рейгън се приповдигна, седна на леглото и издаде грозно сумтене.

— А колко приятно би било човек да се събужда до теб — каза Греймарч.

— Не си моят тип — прозя се детективът и понечи да се протегне, но ранената му ръка се сгърчи от пронизваща болка.

Джуди не се виждаше наоколо. Той притисна ръката към гърдите си и внимателно я разтри със здравата си длан. Отново погледна към пистолета, но Греймарч не се опита да го скрие.

— Познавах един тип в полицията, който си носеше патлака така — каза Рейгън. — Видял да го правят по телевизията. Един ден си прострелял топките, когато се спънал на някакво стълбище. В крайна сметка лапнал собствения си пистолет. Затворен ковчег. С много цветя.

— Отбелязвам си загрижеността ти — отвърна Греймарч. — А сега ставай. Местим се.

Рейгън разгледа превръзката на ръката си и докосна мястото, което му се стори малко жълто.

— Какво? Къде отиваме?

— Изнасяме се. Джуди каза, че можеш да ходиш, а тук вече не е безопасно.

— Никъде няма да ходя — каза Рейгън и легна обратно, като приглади завивката си.

Греймарч изглеждаше изненадан. Детективът забеляза изражението му с известна радост, докато другият не извади пистолета си.

— Ти нямаш думата — каза той.

— Ами тогава ме застреляй, мамка ти — отвърна Рейгън. — Мисля, че няма да го направиш. Ако искаше да ме убиеш, вече отдавна

да съм мъртъв. Търсиш нещо, но не зная какво. Честно казано, не мога да те разбера. Искам да кажа, че предишната вечер, без да ти мигне окото, очисти онези копелета и после взе, че спаси мен. Най-малкото си съучастник в убийството на две ченгета. Да не споменавам за ония педали, дето ги очисти преди това. Не че ще ми липсват. От вас двама ви с гаджето ти научих някаква непълна, абсурдна история, в която има повече дупки, отколкото в магазин за преоценени стоки. Така че ако ще ме застрелваш, давай. Иначе, ако искаш да ти помагам по някакъв начин, първо ми кажи какво правя тук, мамка му, и къде отиваме.

Рейгън сам се изненада от яростта на кратката си реч. Греймарч дори не мигна и за миг детективът се зачуди дали ще стреля. После другият завъртя пистолета около пръста си. Аз вече никога няма да мога да го правя, помисли си Рейгън. Греймарч пъкна пистолета обратно в пояса си и подаде на детектива пазарска торбичка от „Бродуей“. Вътре имаше чифт черни дънки, тъмносиня риза и бельо на Калвин Клайн.

— Леле. Ами че това е по-качествено от дрехите, които нося обикновено — каза Рейгън, като разгледа слиповете.

— Обличай се — отвърна Греймарч. — Междувременно ще ти разкажа.

Той му помогна да иде до банята. Не му позволи да затвори вратата, но се обърна с гръб, докато Рейгън си вършеше работата. В паузите между изсумтяванията детективът накратко обясни какво е научил от Джуди по време на отсъствието на Греймарч.

— Да, лекарството на Бернули подейства — започна Калвин, след като детективът пусна водата, — но не така, както се предполагаше. Джуди може да ти даде медицинското обяснение — поне доколкото е успяла да го разбере — но основното е, че органелите на Бернули имаха свой собствен живот. Веднага стана ясно, че към тунела се привиква, но след като унищожи вируса, всички бяха толкова зашеметени, че Бернули реши да остави за после проблема с детоксикацията. Когато ми инжектира новата версия на оная гадост, другите вече бяха умрели и аз бях толкова отслабнал от пневмонията, че не можех да си повдигна задника от леглото, за да ми пъкнат подлогата. Само след седмица вече танцувах из стаята.

— Вълшебен еликсир, а? — изхриптя Рейгън.

Той се мъчеше да си намъкне краката в слиповете с една ръка. Греймарч не нарани достойнството му и не му предложи помощ.

— Така изглеждаше. А Бернули толкова се ентусиазира, че продължи и започна лечението на друга група пациенти. Всички не умираха и той каза, че ако чакат повече, лекарството може изобщо да не подейства.

Рейгън успя да си obuе слиповете и реши, че трябва малко да си почине, преди да започне с панталоните.

— Проблемът беше — продължи Греймарч, — че победата над вируса не продължи дълго. След около седмица отново бях на легло. Органелата правеше с тялото ми нещо много странно. Бернули твърдеше, че продължавала да търси нови вируси и ако не откриела, започвала да преследва други неща. Струваше ми се, че не разбираше какво точно е създал.

— И казваш, че тая органела те е излекувала за седмица, така ли?

— Така изглеждаше, но не бяха сигурни. Бернули искаше да направи експеримент и да я извади.

— И?

— Но се оказа, че органелата се е развила в тялото ми. Беше се увила около други органи. Като гъби по дърво, каза Бернули. И от нея бяха поникнали тези странни външни израстъци. — Греймарч разкопча ризата си и показа на Рейгън вече познатите пустули по гърдите си. — Нямаше начин да ми ги махнат, без да ме убият. Той обаче измисли друго решение.

Детективът се бореше с дънките, които му бяха с един номер по-малки. Той вдигна очи, когато Греймарч замълча и зарея празен поглед в пространството, като търкаше с показалец пустулите.

— И какво направи Бернули? — попита Рейгън. Той всмука корема си, доколкото можеше и закопча копчето на дънките.

— Отново ме зарази с вируса.

— Какво направи? — смая се полицаят.

— Да — кимна Греймарч. — Каза ми какво е направил едва по-късно, но го направи. Решил, че органелата се нуждае от постоянен приток на вируси, за да действа. Затова ме натъпка със заражена кръв.

— Господи! — промълви Рейгън.

— Той няма нищо общо с това. Но вече трябва да си се досетил за резултата.

Рейгън дълбоко си пое дъх, но не успя да го изпусне, докато не си разкопча дънките. Греймарч напрегнато го наблюдаваше, наклонил глава като папагалче. На детектива му трябваше около минута, за да загрее.

— Получило се е — каза той.

Греймарч се усмихна.

— Какво прозрение.

— Господи боже мой — удиви се Рейгън.

— Нали ти казах, че той няма нищо общо — отвърна другият мъж. — Разбираш ли, органелата контролираше вируса, но само докато в системата има вируси, които да я подхранват. Докато бях заразен, лекарството действаше. Терапия в стил „Параграф 22“. Когато Бернули най-после го разбра, другите вече бяха подложени на лечението. Органелите растяха като глухарчета в полето. Нямахме начин да се избавим от тях. Но докато бяха подхранвани с постоянен приток на вирус и тунел, ние бяхме здрави. Много здрави.

— Какво искаш да кажеш?

— Органелите имаха някои неочаквани странични ефекти. Както го обяснява Джуди, Бернули ги предвидил, за да подкрепи отслабналите системи. Въздействието им обаче се оказа двойно по-силно. Страхотна сила и издръжливост. Бързина. И удивителни способности за възстановяване. Като турбоимунна система. Докато се поддържахме по този начин, ние сме нещо като нов вид, едно стъпало по-високо по еволюционната стълба. И точно това заинтригува Тайтс.

— Какво искаш да кажеш?

— Вече ти споменах: Тайтс има шесто чувство за тези неща. Предполагам, че го е интересувало още от самото начало. Наблюдавал е проекта, но същевременно е въртял всевъзможни други гадости. Аллах знае колко пари е направил от наркотици и порнография в Саудитска Арабия. Но когато видя страничните ефекти от лекарството на Бернули — силата, новия имунитет — реши, че го иска. И накара Бернули да го инжектира.

— Съзнателно се е заразил, така ли? — попита Рейгън.

— Той е лудо копеле. Да не би да ти казвам нещо ново, левако?

— Още колко други има? — каза детективът.

— Отначало бяхме двама и пет, включително ние с Джуди. Четирима почти незабавно умряха от усложнения. После аз се

направих на доктор Кеворкян и очистих азиатца в къщата на Бернули, а миналата седмица и още едно от приятелчетата на Тайтърс.

— Онзи от кея! — ахна Рейгън.

— А?

— Онзи, когото си убил. Не беше ли на кея в Санта Моника?

Греймарч кимна.

— Подло копеленце. Постоянно обикаляше около въртележката, за да си търси малки момчета. Повече не можех да понасям това.

— Мамка му! Случаят е решен — рече лейтенантът.

— Проблемът е, че Тайтърс започна да провежда самостоятелни експерименти. Раздаваше лекарството като бонбони на група свои любимци. Онази сочна блондинка, която изкормих в дома на Бернули, не беше от първоначалните пациенти. Не знаех още колко други има сега. Очевидно Тайтърс е решил, че вече не се нуждае от Бернули. Макар че ние продължавахме да очакваме от него да открие някакво решение на проблема ни.

— Ами онази млада жена, Съмърс? В лабораторията. Тя е имала тунел в системата си. И всевъзможни други странни гадости. Значи е била... една от вас?

— Не. Не беше от първоначалната група, а ако беше получила лекарството от Тайтърс, той нямаше да я очисти така. Предполагам, че просто е била наркоманка. И определено любовница на Бернули. Той беше... ненаситен.

— Тогава защо са я убили?

— Не знаех. Трябва да питаш Тайтърс. Най-вероятно, просто за кеф.

— Тайтърс ли я е убил?

— Да. Само че непряко. Сигурен съм, че са я очистили „Кръвта“, но по негова заповед. Тайтърс винаги гледа на нещата под свой ъгъл.

— Тунелът — рече Рейгън.

Греймарч кимна и изправи детектива на крака, като го хвана за здравата ръка.

— Това беше златна мина, която чакаше някой да я разработи. Производството е евтино, привиква се невероятно силно и действа много по-мощно от кокаина. Тайтърс хвана подарения кон за устата и му извади всички зъби.

— Моля?

— Казах ти, даваше лекарството на избрана група приятели. Изведнъж стана лидер на тази група от... свръхчовеци с лиценз за следващия голям човешки порок. Вече си изкарваше джобни пари с кокаин и хероин чрез „Кръвта“, така че разполагаше с разпространителска мрежа, която само очакваше продукта. Бернули беше в толкова рисковано положение, че напълно зависеше от Тайтърс. Нямахме друг избор, освен да изкиха формулата на тунела. И какво можеше да направи? Да иде при господарите си и да си признае за Тайтърс ли? Щяха да го очистят на място.

— Но целият тунел, който открихме, беше заразен — каза Рейгън. — С... изобщо не разбрахме с какво. Странна гадост.

— Отначало не беше. Идеята хрумна на Тайтърс едва по-късно.
Детективът объркано поклати глава.

— Не разбираш ли, че Тайтърс буквално убива с един куршум два заека? Търсенето на тунел е невероятно голямо. В крайна сметка, това е сериозна дрога. И единствено той знае как да произвежда чист тунел. Особено след като Бернули вече го няма. Като заразява тунела с вируси, Тайтърс гарантира постоянен, огромен източник за своята... за нашата пристрастеност. Джуди работи по нещо по-добро и е страхотна, обаче не е Бернули. Но така поне имаме начин да получаваме вируси от заражена кръв наред с чист тунел. Тайтърс измисли свое собствено решение. Трябва ти нова доза? Взимаш всеки боклук от улицата и го изцеждаш. Вирус и тунел в една опаковка, плюс солидна, необлагаема печалба от продажбите. Две удоволствия едновременно.

— Мили боже — рече Рейгън. Краката му леко се олюляха. Греймарч понечи да го подхване, но детективът рязко се отдръпна назад. — Вампири — изхриптя той. — Вие сте шайка шибани... вие сте вампири!

Греймарч продължаваше да държи ръката си протегната към него. По лицето му плъзна тъга и той се отдръпна. Не извърна очи, само леко и мъчително кимна с глава.

— Време е — каза той.

38.

— Я гледай! Та ние сме в Холивуд — забеляза Рейгън.

Той стоеше пред къщата и зяпаше потъналите в здрач хълмове. От краткия път от леглото до вратата му се виеше свят.

— Как стана така, че вие с Тайтърс сте се озовали в двата срещуположни края на всичко това? — попита детективът и вдъхна дълбоко хладния вечерен въздух.

Греймарч понечи да се отдалечи, после спря и се загледа в нощта.

— Въпреки онова, което си видял и може би си мислиш, аз не съм звяр. Не съм и дивак. Някога бях нормален човек. Бях професионален войник, при това се смятах за добър. Знаех да убивам и бях убивал, но никога не съм приемал това за даденост. Докато не срещнах Тайтърс.

Рейгън не каза нищо.

— Виж, Тайтърс наистина е звяр — продължи Греймарч. — Той се наслаждава на това ново... състояние. То по някакъв начин му позволява да се превръща в онова, което вътрешно винаги е бил. Сякаш цял живот е чакал само него. Тайтърс няма сърце, само студена черна дупка. Няма... не мога да му позволя да повлича със себе си никого повече.

Греймарч хвана Рейгън за ръка и го поведе през моравата. Детективът прецени шансовете си да избяга и остави тази идея, когато откри, че само след няколко крачки му се завива свят. Другият мъж почти го повлече надолу по дългата чакълена отбивка към предната част на къщата. Рейгън трябваше да се облегне на похитителя си, за да остане на крака. Спря да си поеме дъх и погледна към малката паметна плоча на предната стена.

— Мамка му! — след като я прочете, възкликна лейтенантът. — Все едно лисицата да пази курника.

— Не е както си го мислиш — отвърна Греймарч, като оглеждаше улицата в двете посоки.

— Добре — изръмжа Рейгън.

Преди да успее да каже нещо повече, Греймарч отново го задържа към стоманеносиво бмв. Остави го да се облегне на бронята и потърси ключовете си.

— Да не е крадена? — попита детективът. — Впечатлен съм.

— Задигнах и ключовете — усмихна се Греймарч.

— Виж — опита Рейгън, — преди да направим каквото и да било, защо не...

Взрив на автоматична стрелба прекъсна думите му. Греймарч се хвърли на земята с пистолет в ръка, преди Рейгън да осъзнае какво става. Миг по-късно Калвин грубо го дръпна до себе си. Лейтенантът инстинктивно посегна към собственото си оръжие, блъсна бинтованата си китка в отворената врата на автомобила и мъчително изкрещя, когато ослепителна болка прониза ръката му.

Над главите им избухваха парчета стъкло, а наоколо рикошираха куршуми. Оловото пробиваше германската стомана и издаваше звън като монети, изсипващи се от ротативка. Рейгън видя, че голямо стъкло откъсва парче от лявата буза на Греймарч. Той дори не мигна, само вдигна пистолета си над ръба на капака и без да гледа, стреля към улицата. Когато пълнителят се изпразни, мъжът опитно го извади навън и зареди нов.

Рейгън не бе сигурен откъде идва огънят и по какво стреля Греймарч. Той погледна назад и видя няколко бледи лица смаяно да зяпат от втория етаж на приюта. От очите му неволно се стичаха сълзи, докато стискаше ръката си и се олюляваше назад-напред.

Греймарч използва временно затишие, пропълзя през Рейгън и се пъкна в колата. Беше запалил двигателя още преди детективът да успее да се завърти. После се пресегна, хвана го за яката и грубо го издърпа в автомобила. Седалките бяха обсипани с парчета стъкло, които разкъсаха прекалено тесните дънки на Рейгън. Десният му крак все още висеше навън, когато Греймарч настъпи газта и рязко потегли. Лейтенантът одра глезена си в асфалта и щеше да се прекатури навън, ако Калвин не го бе хванал със светкавичен рефлекс.

Рейгън седна върху купчина строшено стъкло. Хвана се за таблото и успя да вкара крака си в колата. Тъкмо понечи да затвори вратата, когато около тях избухна нов залп. Детективът се наведе напред и в следващия миг куршумите смляха облегалката зад него. Вратата се затвори сама, когато Греймарч превключи на втора и после

на трета, след което внезапно рязко зави надясно, без да спира на знак „Стоп“.

— Колко са? — попита той, като местеше поглед между натрошеното предно стъкло и огледалото.

Когато поеха на юг към булеварда, Калвин още повече увеличи скоростта.

Рейгън повдигна глава измежду коленете си и предпазливо надникна през празната рамка на задното стъкло. Черен седан лексус с тъмни прозорци бързо набираше скорост, като опасно се провираше между другите автомобили. От предния десен прозорец се подаваше черна ръка, стиснала „Узи“. Двайсетина метра зад него голям американски седан напредваше в насрещното платно сред пищящи клаксони.

— Две коли, и двете черни. Движат се бързо. Не мога да видя колко души има вътре.

Когато стигнаха до червен светофар на ъгъла на „Франклин“, Греймарч трябваше да набие спирачки. Оттатък жълтата линия срещу тях се носеше постоянен автомобилен поток. Той погледна в огледалото.

— Не спират — каза Рейгън.

Греймарч нямаше нужда от тази информация. Натисна газта, завъртя волана надясно и отнесе бронята на паркирана кола, докато се качваше на бордюра и потегляше по тротоара с гадно стържене на рамата. Лос Анджелис си беше Лос Анджелис — наоколо нямаше пешеходци, но пространството между стъклените витрини отдясно и паркингметрите и пътните знаци отляво бе съвсем тясно.

На ъгъла Греймарч зави надясно по „Франклин“, после наляво, като отново слезе на платното. Той блъсна странично стар пикап, пълен с мексикански работници. Облечено в анцуг с емблемата на „Лейкърс“ хлапе полетя от каросерията под колелата на идващия насреща му ТИР. Рейгън потръпна при отдалечаващия се писък на гуми, хрущене на стомана и писъци.

— По дяволите — извика той.

— Трябваше да ги забавим — отвърна Греймарч, като гледаше с едно око в огледалото.

— Как ли пък не — каза Рейгън. — Идват.

Инцидентът бе задръстил улицата, затова двата черни автомобила последваха примера на Греймарч и заобиколиха по тротоарите от двете страни. Детективът видя, че лексусът блъсна минувач, който излизаше от някакъв магазин, но бяха прекалено далеч, за да разберат какво е станало с бедното копеле.

Двете преследващи ги коли летяха една зад друга петдесетина метра зад бмв-то. Рейгън чу далечното тракане на „Узи“-то, но нито един от куршумите не улучи. Когато приближиха друго натоварено кръстовище, Греймарч завъртя волана и пресече пътя, насочвайки се към бензиностанцията на ъгъла. Той прегази поредица от реклами и заобиколи тесните островчета на колонките, без изобщо да намалява скоростта. Лейтенантът наблюдаваше напредването на черните автомобили зад тях, когато Греймарч извика:

— *Мамка му!*

Рейгън се обърна напред в момента, в който Калвин рязко завъртя волана наляво, но вече бе прекалено късно. Летяха към дебела чернокожа жена в бяла униформа на медицинска сестра, която буташе пред себе си старец в инвалидна количка. Детективът видя, че при вида на приближаващата се кола очите ѝ се разширяват и после десният ъгъл на бронята я блъсна отзад в бедрата. Жената полетя във въздуха. Греймарч за миг загуби контрол над волана и наби спирачки. Автомобилът се завъртя на триста и шейсет градуса. Рейгън загуби от поглед сестрата и се огледа наоколо като бейзболист, търсец високо изстреляна топка. Забеляза я едва когато с трясък се приземи върху предния капак и покри остатъците от стъклото с фина червена мъгла, преди да се претърколи надясно и да падне на улицата.

— *Мамка мууу!!* — ревна той, но Греймарч не му обърна внимание.

Отново превключи на скорост и в същото време натисна бутона за чистачките. В резервоара обаче нямаше течност и чистачките само размазаха кръвта на жената по напуканото стъкло.

Калвин изруга. Двете черни коли зад тях вече навлизаха в района на бензиностанцията. Те минаха една след друга през тротоара, като профучаха само на сантиметри от мъжа в инвалидната количка. Старецът завъртя глава надясно и наляво след тях, после погледна право нагоре към небесата. Въздушното течение разроши сивата му коса и отвя тънкото вълнено одеяло от неподвижните му крака.

— Все още приближават! — съобщи Рейгън.

— Изритай го! — извика Греймарч. Трябваше да подаде глава през страничния прозорец, за да вижда улицата.

— Какво?

— Предното стъкло! Изритай го. Не виждам нищо.

Рейгън се опита да вдигне крака над таблото, но нямаше достатъчно пространство. Той отчаяно заопипва с ръка под себе си, за да открие лоста за освобождаване на седалката. Стори му се, че го е намерил, но измъкна навън чистачка за лед. „Кой използва чистачка за лед в Лос Анджелис, мамка му?“ — помисли си детективът и я изхвърли през прозореца. Отново бръкна отдолу и най-после откри лоста, който му позволи да издърпа седалката назад.

Греймарч криволичеше наляво-надясно като пиян и от време на време забърсваше паркираните автомобили. Рейгън вдигна крака над таблото и се сви на седалката за максимална опора. После изрита прозореца по средата. Пукнатините станаха още повече, но стъклото не се отдели от рамката. Ударът прониза с мъчителна болка навехнатия му глезен. Той отново се сви и се приготви за втори опит, когато през липсващия заден прозорец избухна нов дъжд от куршуми и пръсна предното стъкло вместо него.

— Страхотна услуга! — извика Греймарч и настъпи газта.

Той рязко зави наляво и се блъсна в камион на „Федерал експрес“. Задницата на бмв-то поднесе, после се изправи в паркирана хонда. Зад тях се разнесоха още клаксони, но преследвачите им успяха да се проврат през потока от автомобили и отново започнаха да ги обстрелват.

— Жабката — каза Греймарч и направи остър десен завой.

Рейгън отвори вратичката и извади „Браунинг“ дваисет и втори калибър. Помисли си дали да не го насочи срещу похитителя си, но не виждаше смисъл.

— И какво да правя с това? — попита той.

— Какво ще кажеш да отвърнеш на огъня? — извика Калвин. Той хвърли поглед към детектива, като междувременно случайно мина през бордюра на улично островче.

— По кого? По гълъбите ли? Това нещо не върши никаква работа на повече от десетина метра. Пък и аз стрелям... стрелях с дясната ръка.

— Опитай!

Рейгън сви рамене. Преследващият ги лексус беше на около половин пресечка зад тях. В момента никой отвътре не стреляше. Лейтенантът се завъртя, коленичи на седалката и облегна лявата си ръка на остатъците от облегалката за главата, като я обгърна с чуканчето от дясната. Прицели се ниско с надеждата да улучи радиатора или гумата и натисна спусъка три пъти един след друг. Два от куршумите минаха през покрива на бмв-то.

— Взимам си думите назад — каза Греймарч.

Пред тях отново имаше задръстване, затова зави наляво в малка уличка, като пътьом строши страничното огледало в тухлената стена на ъгловата сграда. Почти бяха прекосили тясното платно, когато отзад се появи предницата на лексуса. Рейгън безнадеждно изстреля още три патрона и успя да улучи само огледалото, което изхрущя под гумите на седана.

— По дяволите! Кой са тези типове? — попита той.

— „Кръвта“ — отвърна Греймарч.

Когато излязоха от уличката, той отново зави надясно. После без предупреждение натисна спирачки и Рейгън полетя назад, като едва не се изтърси от колата през липсващото предно стъкло. Калвин мигновено изскочи навън с пистолет в ръка. Застанал с лице към началото на улицата, той зае класическа стойка за стрелба. Стоновете на лейтенанта бяха заглушени от рева на приближаващите преследвачи и той изпълзя от автомобила.

Греймарч започна да стреля веднага щом предницата на лексуса се показа на ъгъла. Първият куршум отлетя далеч надясно, но следващите описаха тесен кръг по тъмното предно стъкло около главата на шофьора. Той започна да завива надясно към паркираното бмв, но преценката на Греймарч се оказа вярна, защото седанът внезапно рязко се отклони от средата на улицата.

Човекът на дясната седалка трябва веднага да бе поел волана, защото лексусът бързо зави обратно. Може би дори щеше да овладее управлението, ако точно в този момент не се беше появил боклукчийски камион. Шофьорът му се опита да завие, но не успя и блъсна седана отдясно. Автомобилът се затъркаля обратно по улицата. Боклукчийският камион от своя страна се преобърна настрани и спря

едва когато смаза две паркирани коли и разби витрината на магазин за използвани електрически уреди.

Рейгън преброи пет пълни преобръщания преди лексусът най-после да спре върху смачкания си покрив. На улицата зад него станаха още няколко по-леки катастрофи, докато шофьорите отчаяно се опитваха да го избегнат или спираха да позяпат.

Греймарч бързо се върна зад волана и потегли.

— Божичко — каза детективът, — мислех си, че само Мел Гибсън прави такива неща.

— Само че не избухна — отбеляза Калвин, докато увеличаваше скоростта в срещуположната посока. — На кино винаги избухват.

— Да — съгласи се Рейгън.

И тогава се случи. Само че не изотзад.

Втората преследваща ги кола — стар буик, забеляза лейтенантът — внезапно се появи пред тях. Автоматичен огън разкъса предния им капак и запали двигателя. Рейгън видя, че от пламъците полита парче цвъртяща стомана, което улучи Греймарч в гърдите. Когато ризата му се запали, Калвин изкрещя и пусна волана, за да се опита да я угаси.

Бмв-то намаляваше скорост, но се блъсна в буика с петдесет километра в час.

Рейгън имаше частица от секундата да се наслади на усещането от свободния полет, когато за пореден път полетя през предното стъкло.

По-късно изобщо не си спомняше приземяването.

39.

Дишането беше първата му грешка.

Многобройните парещи открити рани по гърдите му избухваха в мъчителна болка с всяко негово движение.

Не че се канеше да отива някъде.

Предположи, че има счупени ребра. Можеше да е засегнат и белият му дроб и макар че почти панически копнееше дълбоко да си поеме дъх, той се насили да диша бавно и плитко.

Лежеше на влажен бетонен под сред купчини смачкани кашони. Навехнатият му глезен бе заключен за огромен чугунен радиатор. Студеният стоманен ръб на белезниците се впиваше в натъртената му кожа и още повече усилваше страданията му. Ръцете му бяха свободни, но наоколо му нямаше нищо. Безнадеждно дръпна белезниците, но те бяха здрави. Превръзката на китката му се беше разхлабила и от оголените шевове по предлакътницата му капеше водниста гной.

Камарата кашони му пречеше да вижда, но очевидно се намираше в стара фабрика или склад. Подозрително намусен чернокож младеж, с увиснала от устната му незапалена цигара се подпираше на една от колоните от сандъци и гледаше към Рейгън. Червената кърпа на главата му показваше, че е от „Кръвта“. Той здраво стискаше в ръце очукан автомат. Младежът пъкна цигарата зад ухото си и бавно се отдалечи.

Рейгън мъчително се приповдигна и седна, като се облегна на радиатора. Във въздуха се носеше остра миризма на химикали и от другата страна на кашоните се чуваше оживена дейност. Като че ли насам-натам по бетона се движеше електрокар. Той погледна нагоре към тръбите и флуоресцентните лампи на високия таван и забеляза сложна плетеница от странични галерии. Стори му се, че забелязва горе двама пазачи, но беше прекалено тъмно.

Усещаше гъделичкане в гърлото и се опитваше да не му обръща внимание, но колкото повече се мъчеше да не мисли за него, толкова по-силно бе желанието да се изкашля. Направи всичко възможно, за да го потисне, като скърцаше със зъби и се насилваше леко да преглъща.

Накрая само се изхрачи, но затворените му очи се просълзиха от болката, която пламна в гърдите му.

Когато отново погледна, Тайтърс и Моргън гледаха надолу към него. Тайтърс му прати широка усмивка, но гангстерският главатар изглеждаше бесен. Застанали в полукръг зад тях, неколцина въоръжени бандити нервно пристъпваха от крак на крак.

— Аха! — рече Блейн и се хвана за слабините. — Значи това бил моят тайнствен любим.

Рейгън изпъшка.

— Какво ще го правиш? — попита Моргън.

— Искам да го чукам — отвърна Тайтърс. — После искам да го прееба. Да вървим.

Моргън подхвърли ключ на един от гангстерите, който отключи белезниците и изправи Рейгън на крака. Бандитът сбърчи лице, когато докосна гнойта по ръката му, и избърса дланта си в гърба на ризата му. Детективът изкрещя, когато хлапакът го дръпна от пода.

Това само направи болката в гърдите му много по-силна.

Рейгън не си спомняше, но за кратко трябва да бе загубил съзнание, защото когато отново отвори очи, вече не бяха в заграденото от кашоните пространство и вървяха по средата на склада начело с Тайтърс.

Беше му трудно да мисли за друго, освен за болките в ребрата си, но имаше чувството, че складът се използва за нещо като лаборатория. Дванайсетина въоръжени гангстери се изтягаха по дюшеци и стари дивани, безредно пръснати от едната страна. Другата половина от пространството обаче бе внимателно разделено и много по-ясно се усещаше миризмата на химикали. Детективът зърна двама азиатци в бели лабораторни манти, които бързо изчезнаха от поглед, докато процесията минаваше покрай тях. В измъчения му мозък затанцуваха образи на тунел, но останаха мъгляви и разпокъсани.

Рейгън се спъна в плетеница от залепени за пода кабели. Гангстерът, който го влачеше, болезнено го издърпа да се изправи, но ръката му се хлъзна по потната риза на лейтенанта. Рейгън се стовари на твърдия под и при падането отново изкрещя.

Тайтърс спря и се завъртя, като поклати глава и неодобрително постави ръце на хълбоците си. Гангстерът се наведе да хване Рейгън, но детективът се дръпна и застана на четири крака. Спря за миг да

събере сили, решен да не обръща внимание на болката и да се изправи сам. Успя да заеме полуседнало положение, когато вниманието му привлече тялото, висящо над главата на Блейн. Отначало не разпозна лицето, но после останките от дрехите му подсказаха кой е.

Греймарч висеше с лице надолу. Беше провесен на две метални куки, закачени за дебели стоманени кабели, висящи от малък кран. Едната бе забита в гърба му, точно между плешките. Другата изчезваше в ректума му. Краката му висяха, а ръцете му бяха изпружени напред и приличаше на дрипав пиян супергерой в полет.

Гъста кръв се стичаше по десния му крак и се събираше на големи капки по пръстите му. На всеки няколко секунди нова капка се предаваше на земното привличане и тежко цопваше на пода. Кръв течеше и от раната, зейнала на корема му. От нея висяха петнайсетина сантиметра вътрешности, които приличаха на клон на пила, излизащо от черупката си.

Лицето на Греймарч изглеждаше така, сякаш са го млатили със стоманен чук. На мястото на носа му имаше сплескана червена каша. Очите му бяха подути и затворени, кожата му моравочерна, а дясното му ухо — навярно и лявото, но Рейгън не можеше да го види — липсваше. Езикът му висеше от разтворените кървави устни и доколкото се забелязваше на слабата светлина, много от зъбите му явно бяха избити.

Единственото движение беше лекото поклащане на дългите кабели. Рейгън не знаеше дали Греймарч е жив.

Но се молеше да е мъртъв.

— А имаме няколко прелестни прощални подаръка и за теб — каза Тайтърс.

Неколцина от гангстерите нервно се засмяха, но изражението на Моргън не се промени.

Рейгън простена.

Тайтърс седеше върху гърдите му, стиснал ноздрите на детектива между палеца и показалеца си. Ръцете на Рейгън бяха приковани под него, притиснати от мускулестите бедра на едрия мъж.

— Какво мислиш за властта? — попита Блейн.

Рейгън се опита да го отхвърли от себе си с тласък на хълбоците си, но той отново го удари с юмрук по главата. Пред очите му заплуваха звезди.

Тайтърс притисна с длан отворената му уста и прекъсна притока на въздух. Рейгън отново се помъчи да го отметне, но изобщо не успя да го помръдне. Зрението му бе замъглено. Опита се да го ухапе по ръката, но той го стискаше прекалено здраво. Мракът тъкмо щеше да го обгърне, когато Тайтърс го пусна.

Рейгън жадно си пое въздух. Блейн се отдръпна назад и почеса тъмното стърнище по шията си. Навярно за стотен път от началото на изтезанията лейтенантът потърси наоколо някакво оръжие, някакъв инструмент, каквото и да е. Виждаше се само пистолетът на Тайтърс, оставен на бюрото в отсрещния ъгъл на стаята.

Спокойно можеше да е на хиляди километри.

— На мен ми харесва — каза Блейн.

Той отново запуши устата му с длан. Колкото повече се съпротивляваше Рейгън, толкова по-силно натискаше мъчителят му. Детективът усети, че в главата му избухват слаби електрически удари, които се спуснаха надолу по гръбначния стълб. Той се отказа от битката и Тайтърс отново отпусна хватката си.

— Властта — повтори Блейн. — Тя е величествена.

Рейгън с всички сили се опита да си поеме дъх. Болката в ребрата му беше невероятно силна, но мозъкът му само крещеше: „Дишай, дишай!“.

— Ти също трябва да си й се наслаждавал, иначе нямаше да си ченге. Особено в този град. Открих, че повечето хора обаче не разбират властта. А ти?

Тайтърс се пресегна, за да стисне болезнено тестисите му. Рейгън отново започна да се гърчи и да скърца със зъби. Погледът му срещна очите на Блейн, който внимателно го наблюдаваше, макар че лицето му не изразяваше нищо. Детективът му отвърна с черни вълни от омраза.

— Струва ми се, че и ти си го открил — рече Тайтърс.

Той се усмихна и се изправи.

Рейгън измъкна ръцете си. Кръвта се беше оттеглила от тях до такава степен, че ги чувстваше като увиснали чували, закачени за раменете му. Опита се да ги разтърси и кръвообращението му започна

да се възстановява с мъчителни пробуждания. Той протегна здравата си ръка надолу, за да разтрие тестисите си.

— Какво искаш от мен, мамицата ти? — през зъби попита Рейгън.

Тайтърс отново застана на колене и плъзна ръка към слабините му, покривайки дланта му със своята. Детективът се опита да се предпази, но противникът му стискаше по-силно и използваше пръстите му, за да смачка собствените му тестиси. Рейгън се съпротивляваше с цялата си останала енергия, но тя изобщо не бе достатъчно. Тайтърс го принуди постепенно да натисне топките към тялото си. Лейтенантът трепереше от усилието. От гърлото му бавно се надигна звук, който се усилваше и изостряше, колкото повече Блейн увеличаваше натиска.

После просто го пусна.

— Искам да разбереш какво е властта. Искам напълно да разбереш.

— Струва ми се, че разбрах — простена Рейгън.

— Не — отвърна Тайтърс, — не си. Познавам хората като теб. Виждал съм ги, слушал съм ги и съм ги убивал през целия си живот. Мислиш си, че властта идва от пистолет, полицейска значка или... от избори. — Той се изсмя. — Но знаеш ли откъде всъщност идва властта? Ражда се от страха. А страхът идва от болката. Ето какво съм научил. Знаем го от собствен опит. И бях възвисен от нея като някой старовремски мъченик. Тя е духовно нещо, болката. Може да бъде пречистваща. Болката и страхът. Те вървят заедно като любовта и бракът.

Тайтърс отново се изправи и застана до прозореца, който гледаше към вътрешността на фабриката. Той небрежно обърна гръб на Рейгън, но ченгето не можеше да помръдне, още по-малко да си помисли да го нападне.

— Хубавото на страха — и на болката — е, че е в такива невероятни количества. Те са навсякъде, накъдето и да погледнеш. Като въздуха и водата. И ако някога се случи да не е достатъчно, е, не се тревожи, ще направим още!

— За това ли съществува „Кръвта“? — задавено попита Рейгън. — Карти?

Тайтърс сви рамене.

— Те са като ръката ти. Аз ги стисвам и те стисват топките. Ако тази ръка се превърне в проблем, по дяволите, просто ще я откъсна и ще я изхвърля. Оказа се, че е забавно.

— Ами Бернули? — попита Рейгън.

— Същата работа.

— И цялата тази болка. И страхът. Какъв е... какъв е смисълът, мамка му?

— Смисълът ли?

Тайтс се завъртя. Изглеждаше искрено изненадан. После се ухили.

— Просто ей така — каза той и се засмя.

Отново се приближи до Рейгън. Ченгето прикри слабините си, но Тайтс не посегна към тях. Вместо това започна да се съблича. Рейгън видя как хвърля ризата и панталоните си и се измъква от слиповете си. Кръгът от пустули около чатала му беше червен и възбуден. Като члена му.

— Хайде да видим дали можем да те научим на нещо за страха — рече Тайтс.

Рейгън се опита да се изправи и да се хвърли отгоре му, но се движеше като муха, залепнала в мед. Блейн го просна обратно на пода с един-единствен ритник в главата.

— Ще те чукам — каза той и го възседна. — После ще те изсмуча и ще те изям.

40.

Макар че нощем затворническото отделение беше тихо като морга, Арсенио не можеше да спи. Бе се възстановил достатъчно и сега глезенът му беше заключен с железни белезници за рамката на леглото, която от своя страна бе завинтена за пода. Въпреки че вътрешният ръб на белезниците беше облицован с гума, все пак го дразнеше. Той обичаше да спи по корем, но сега трябваше да лежи по гръб.

През деня на няколко пъти му бяха помогнали да се изправи и да се поразходи наоколо и трябваше да признае, че се чувстваше изненадващо добре. Гърдите и ръката го сърбяха и все още не бе в състояние дълбоко да си поема дъх, но като цяло не можеше да се оплаква. Следобед дори успя сам да отиде до тоалетната — дотогава трябваше да търпи унижението да използва подлога — и ето че отново го налегна униние. Един от другите арестанти — едноок културист от „Крипс“ с прякор Големия мускул, грамаден и гаден — го подразни, че „Кръвта“ били обявили награда за главата му. Арсенио не знаеше откъде го е научил, но знаеше, че е много вероятно. Уплаши се, че Големия мускул може да го нападне, но в този момент в стаята влезе един от пазачите и предотврати сблъсъка. На Арсенио му се струваше, че пазачът също го гледа злобно, но поне не го заплашваше.

Макар че през нощта всички затворници бяха заключени с белезници, той прекалено се страхуваше, за да може да заспи. През годините по-големият му брат и други гангстери му бяха разказвали колко е лесно да очистиш някого в панделата. Смяташе, че в затворническото отделение навярно е в безопасност, но не бе чак толкова сигурен. Нощем пазачите ги налягаше мързелът и понякога се измъкваша да пийнат нещо, да изпушат по цигара или да изчукат някоя от сестрите — поне така твърдяха, когато сестрите не бяха наоколо.

От онова, което му беше казал докторът, Арсенио знаеше, че най-много след два дни ще го изпишат и ще го преместят в редовен затвор. Момчето смяташе, че това е и времето, което му остава да живее.

Докато лежеше в полумрака и се измъчваше от страх обаче, най-много мислеше за Даян. Всичко бе станало толкова невероятно, толкова бързо се беше изплъзнало от контрол, че почти не си спомняше как е започнало. Отначало имаше намерение да отмъсти на убиеца ѝ — като имаше предвид сегашното положение, това му се струваше направо смешно — но въпреки желанието си, бе увлечен във вихрения живот на „Кръвта“. Не искаше да си го признае, но в него имаше тръпка, сексуална възбуда и вълнение, каквито никога по-рано не беше изпитвал.

Преди не се бе интересувал от бандите, дори не мислеше за тях като „секси“ и „вълнуващи“, въпреки че почти всички, които познаваше — от мъртвия му брат чак до навярно невинната му, но също толкова мъртва сестра — по един или друг начин бяха свързани с тях. Заради съдбата на брат му, баба му беше непреклонна, че Арсенио на всяка цена трябва да ги избягва. В детството и юношеството му твърдата ѝ ръка го бе опазила. Поне досега.

А като награда беше получила, самоизмъчваше се той, разбито сърце и без съмнение скоро още един мъртъв внук.

Когато си помисли какво е извършил, той усети, че очите му се навлажняват. Но когато си спомни за Моргън, мъката му се превърна в гняв и Арсенио отказа да приеме отговорността за всичко, което се бе случило. Знаеше, че за големите момчета той е само средство. Също като брат му преди много години. И като Даян. Използвани от другите като Моргън и неговия бял господар. И от ченгета като Рейгън, които се отнасяха с хора като Арсенио, сякаш разиграват карти. Е, предполагаше, че ченгето си е получило своето.

Не можеше да си спомни точно какво се е случило с Рейгън по време на мелето у Бернули. Предполагаше, че ченгето просто е било убито от автоматичния огън. Искаше му се да може да му се надсмее, но неохотно започваше да изпитва към него топло чувство. Бог знаеше, че това е тъпо, но не можеше да го отрече.

Звукът от превъртане на ключ откъм вратата на затворническото отделение привлече вниманието му. Единствените други шумове бяха хъркане и пърдене. Усети, че стомахът му се свива, когато видя пазача да излиза навън, като вадеше пакет цигари от джоба си. Той се измъкна, без да заключва вратата зад себе си.

Арсенио внимателно огледа стаята и затаи дъх, за да долови някакво движение. Момчето уплашено подскочи при звука на дрънчаща верига и рязко си пое дъх, когато разбра, че е от белезниците на друг пациент, който се мятеше на сън.

Усети облекчение, когато чу вратата на отделението да се отваря. Но облекчението му бързо се стопи, когато видя, че това не е пазачът. Страхът му се усили, когато фигурата закрачи по пътеката между леглата към него. Беше жена в зелени болнични дрехи и Арсенио отново се отпусна. Не я бе виждал преди, но уверената ѝ, спокойна походка и провесеният на врата ѝ стетоскоп показваха, че е лекарка. Докторите обикновено не идваха през нощта, особено когато пазачите ги нямаше, но този следобед бяха постъпили няколко нови пациенти и навярно някой от тях се нуждаеше от специално лечение.

Арсенио притвори очи, за да се престори, че спи, в случай че лекарката погледне към него. Леглото му беше предпоследно в редицата. Докато жената минаваше покрай другите легла, усещането му за опасност отново започна да се надига. Стори му се, че тя гледа право към него. А после видя, че в лявата си ръка носи малка чанта. Искаше му се да стисне клепачи и да се престори, че спи, но откри, че очите му се разширяват, когато тревогата му прерасна в истински ужас.

Лекарката — той се молеше наистина да е лекарка — спря до леглото му и за миг повдигна закачения на таблата картон. Тя погледна към Арсенио и изглежда изобщо не се изненада, че е буден. Въпреки страха си, той не можеше да не забележи колко е хубава. Очите ѝ сякаш светеха в полумрака, а устните ѝ като че ли имаха вкус на мед. За него тя бе като една от онези жени по телевизията, които Джу Джу и Лютис винаги си въобразяваха, че ще чукаат, тъй като знаеха, че такава възможност никога няма да им се удаде.

Жената застана до леглото и бръкна в чантата. Арсенио беше готов да извика. Знаеше какви връзки има Моргън и не се съмняваше, че е в състояние да намери лекар, който да го убие. По дяволите, какво по-чисто от малка смъртоносна инжекция точно тук, в болницата. Нямаше голяма вероятност да се задълбочат в разследването на смъртта на гангстер, убиец на ченгета.

Арсенио успя да прочете името ѝ на закачената на гърдите ѝ табелка: Юинг, Джуди. Когато ръката ѝ — имаше тънки пръсти — се появи от чантата, момчето рязко си пое въздух, готово да закрепци, ако

тя държи спринцовка или пистолет. Но жената извади връзка ключове. Страхът му се превърна в озадаченост. Тъкмо се канеше да каже нещо, когато лекарката докосна отворената му уста с мекия си, тънък пръст, за да го накара да замълчи. После го притисна до собствените си устни.

Арсенио бе напълно объркан, но не каза нищо, когато тя седна на леглото и се наведе над него да отключи белезниците му. Тихото металическо изщракване сякаш отекна като изстрел в отделението. Той огледа редиците спящи арестанти, но никой не се размърда.

Лекарката отново бръкна в чантата. Арсенио почти очакваше да види спринцовка. Вместо това тя извади върху леглото синя санитарна униформа и му даде знак да я облече. Той се поколеба за миг и срещна погледа ѝ. Накрая реши, че каквото и да става, по дяволите, нямаше какво да направи, освен да ѝ се довери.

Момчето се изправи, но му беше трудно да съблече болничната нощница с гипсираната си ръка. Лекарката поклати глава и хвърли поглед към вратата, после се зае да му помага.

Макар че бе доста тъмно и обстановката беше всичко друго, но не и романтична, Арсенио леко се изчерви, когато застана гол пред тази красива жена. Голотата му обаче изглежда не ѝ направи никакво впечатление. Всъщност, тя гледаше към вратата дори в момента, в който му държеше широките панталони, за да си напъха краката в крачолите. Той успя да се obuе сам, но му трябваше още помощ, за да намъкне ръкава. После седна на леглото. Чувстваше главата си малко замаяна. Лекарката му подаде меки болнични пантофи. Той започна да разтрива разранената кожа около глезена си, но жената тихо му щракна с пръсти да побърза. Още не се беше изправил съвсем, когато тя го задърпа към изхода на отделението.

Раната на гърдите му се опъна и запулсира, но страхът му заглуши всичко.

Когато стигнаха до вратата, Джуди рязко спря. Тя се поколеба и едновременно за ужас и удоволствие на Арсенио извади от чантата си пистолет. Лекарката свали предпазителя и после леко откряхна едното крило, за да надникне в коридора. После бързо затвори вратата и го издърпа настрана, като притисна оръжието до бузата си. Момчето усети, че сърцето ѝ се разтуптява до ръката му, докато навън се приближаваше шляпането на нечии стъпки. Двамата едновременно

дълбоко си поеха дъх, когато стъпките отминаха отделението и се отдалечиха.

Джуди притисна ухо до вратата и кимна, когато ехото окончателно заглъхна. Тя отново откряна едното крило и надзърна навън. После отвори и второто, за да погледне в другата посока.

Докато лекарката разузнаваше, Арсенио случайно погледна навътре към стаята. Той рязко си пое въздух, когато видя, че от едно от съседните легла го зяпа Големия мускул. Гангстерът се усмихна — не особено приятна гледка. Нощем не носеше превръзката на окото си и обезобразената дупка на лицето му зееше като набръчкан анус.

Арсенио не можеше да помръдне от мястото си, дори за да дръпне спасителката си за ръкава и да я предупреди.

Големия мускул седна на леглото, като вдигна шум с веригата на белезниците си. Той се наведе напред и плъзна тъмен език по дебелиите си кафяви устни.

На Арсенио му се стори, че ще се напикае.

Гангстерът му показа знак с палец нагоре и някак си му намигна с липсващото си око. После отново си легна и се обърна с гръб към Арсенио и жената.

Джуди го издърпа навън от отделението и двамата се затичаха по пустия коридор. Чуха зад тях да изтраква метален поднос и още по-бързо се насочиха към най-близкото стълбище. Когато се запусаха надолу, гърдите сериозно започнаха да го болят, но кой знае защо това изобщо не го безпокоеше.

Чудеше се какво ли си е помислил Големия мускул — дали че го водят към свободата, или към гибелта му.

Самият той се чудеше кое от двете е вярно.

Чудеше се колко странна е човешката природа.

41.

Експлозията изненада и двамата.

От долния етаж на склада се разнесе отсечено тракане на автоматично оръжие. От всички ъгълчета на сградата отекнаха крясъци и викове на английски и испански. Избухна втори взрив, който разтърси пода на галерията и отхвърли Тайтърс от проснатия на земята Рейгън. Почти незабавно последва трета експлозия, която окъпа стаята в оранжева светлина. Блейн скочи на крака и изтича до прозореца. Той отметна глава и после бързо се наведе надолу, когато отгоре му се посипа дъжд от куршуми.

Рейгън се претърколи колкото може по-надалеч и се сви на кълбо, когато в стената над него се заби парче олово. Рисува да вдигне поглед и видя, че Тайтърс отново е на прозореца с пистолет в ръка и стреля към друга галерия. Той не загуби самообладание, когато оттам му отвърнаха и го раниха в лявото рамо.

Това ни най-малко не го обезпокои.

Тайтърс изпразни пистолета си и от отсрещния метален парапет някой размаха ръце в безполезен опит за полет надолу. Човекът бързо изчезна, но Рейгън успя да види, че е млад латиноамериканец и предположи, че ги напада друга банда. Навярно „Саградос“, които отмъщаваха за атаката на „Кръвта“ срещу лабораторията им за метедрин.

Блейн хвърли пистолета настрани и изтича до тесен стоманен шкаф. На дебелия метален лост висяха два тежки катинара. Тайтърс посегна към джоба си, после осъзна, че е без панталони. От раната на рамото му се стичаше гъста кръв с цвят на речна кал. Той хвана краищата на дебелия лост и изръмжа. Мускулите на гърба му се напрегнаха. Едрият мъж се разкрачи като щангист и натисна лоста. От раната още по-силно шурна кръв, докато той трепереше от усилие, но беше възнаграден няколко секунди по-късно, когато пантите отхвърчаха и вратите на шкафа се отвориха.

Вътре имаше две зловещи оръжия: карабина „Каликоу“ и гранатохвъргачка от времето на Виетнамската война. Тайтърс повеси

гранатохвъргачката на голия си гръб и уви около кръста си пояса с муниции. После хвана карабината в дясната си ръка, зареди пълнител със сто патрона и затъкна втори в пояса.

Той погледна назад към прозореца, после се хвърли към коридора, който водеше към стълбището. Преди да излезе обаче, се завъртя и насочи цевта на карабината към лицето на детектива. Рейгън разбра, че краят му е дошъл и реши да го посрещне смело.

— Мамка ти, кръвопиец скапан — каза той.

После чу изстрелите.

Само че куршумите минаха през прозореца и се забиха в пода до краката на Тайтс. Едрият мъж отскочи назад и се опита да завърти карабината към нападателите си, но канонадата не преставаше. Няколко куршума рикошираха около Рейгън и той се прилепи до земята зад бюрото. Стрелбата стихна за миг и изпод прикритието си детективът видя, че босите ходила на Блейн се приближават към него само за да отстъпят отново, когато от малко по-различна посока през прозореца отново се посипа дъжд от куршуми. Двама стрелци бяха заели позиция в галериите и се целеха в Тайтс. Другата половина от жилището на Блейн беше извън обхвата им, затова Рейгън се измъкна изпод бюрото и без да се повдига от пода, се насочи към отсрещния ъгъл.

Тайтс се намираще от другата страна и погледите им се срещнаха през вратата. Блейн се опита да изпълзи обратно в спалнята, за да завърти цевта на карабината към Рейгън, но откъм галериите всеки път го посрещаше нова канонада. Детективът вътрешно аплодираше стрелците и се молеше да имат достатъчно боеприпаси. Престрелката продължи още няколко минути. Из склада отекваха писъци, крясъци и стрелба от автоматично оръжие, към тавана се издигаха валма дим.

Накрая Тайтс се отказа от Рейгън и с яростен вик се втурна към стълбището, водещо към долния етаж. Лейтенантът чу, че отгоре му се изсипва дъжд от куршуми и че Блейн отвърща на огъня. Откъм покрива се разнесе вик на испански и надолу полетя друг стрелец.

Рейгън с усилие се изправи на крака и застана приведен, за да прецени обстановката. Беше слаб, ранен и невъоръжен, а около него се водеше ожесточена битка. Тайтс със сигурност щеше да се върне при първа възможност, за да му направи още няколко дупки и после

навярно да го изчука във всяка от тях. Нямаше начин да го последва до някой изход на долния етаж. Щеше да е бавнодвижеща се мишена, изложена на обстрел от всички страни.

Той отново се огледа. Миризмата на горящи химикали ставаше все по-силна. Долу трябваше да се е запалил пожар едновременно на няколко места и температурата се покачваше.

Рейгън започваше да изпада в паника, когато забеляза захвърления на пода „Браунинг“ на Тайтърс. Хвърли се на четири крака — всъщност, на три без липсващата му китка — и запълзя към него. Както предполагаше, пълнителят бе празен, но някак си самият факт, че държи пистолет му помагаше да потиска паниката. Детективът притисна студения метал до потното си чело и се вслуша във вилнеещата долу битка. Претърколи се по гръб и отново се огледа.

И тогава го видя. На пода.

Зареден пълнител с деветмилиметрови патрони.

Не беше за „Браунинг“, но патроните със сигурност бяха. Рейгън бързо ги извади, зареди ги в празния пълнител и го пъкна в пистолета. После вкара патрон в патронника.

— Страхотно!

За пръв път от много време се почувства донякъде господар на собствената си съдба. Наистина, имаше само дванайсет патрона и ако се стигнеше дотам, щеше да му се наложи да стреля с лявата ръка, което бе все едно да реже диаманти с месарски сатър. Но все пак се чувстваше много по-добре, отколкото само допреди минути, когато гледаше към дулото на карабината на Тайтърс.

Рейгън предпазливо надникна иззад ъгъла на прозореца. Нов дъжд от куршуми го накара да се наведе. Но краткият поглед му позволи да зърне сцената на първия етаж. Макар че димът ставаше все по-гъст, той видя пет-шест трупа, проснати на земята, и един-два, увиснали от галериите. Стори му се, че забелязва куките, на които гангстерите бяха закачили Греймарч, но нямаше и следа от тялото му. Мерна му се нещо бяло, което бързо изтича към товарната рампа, и реши, че е Тайтърс. Предположението му се потвърди, когато се разнесе взрив от граната.

Взривът събори стоманения шкаф, в който Блейн беше държал тежката си артилерия, и едва не премаза здравия глезен на Рейгън.

После вниманието му привлече нова експлозия. Едва когато отново се завъртя, забеляза вратата, останала до този момент скрита зад шкафа.

Детективът застана на колене и го избута настрана. След това се изправи и се облегна на вратата. Беше заключена с резе. Опита се да го издърпа, но то бе ръждясало и не поддаваше. Рейгън се огледа наоколо за нещо, с което да го разбие и откри стоманения лост, който Тайтърс беше отскубнал от вратата на шкафа. Той пъкна „Браунинг“-а в пояса си — спомняйки си, че сам бе предупредил Греймарч за опасността от това — и пъкна края на лоста между резето и вратата. С лявата ръка не му беше удобно и лостът на два пъти се изплъзна, преди да успее да го закрепя.

Шумът долу бе стихнал, но димът в стаята ставаше все по-гъст. Металните стени на склада отразяваха оранжево-червени пламъци. Детективът се страхуваше, че Тайтърс ще се върне всеки момент. С лявата си ръка и чукачето на дясната той с всички сили натисна лоста надолу, като сумтеше и обилно се потеше от изтощение и усиливащата се горещина.

Старото резе изскочи от касата и вратата се отвори навътре. Рейгън залитна напред и се препъна в прага.

Падна на пода на тъмно складово помещение, в което миришеше на мухъл. Извади „Браунинг“-а от панталона си колкото можеше по-ловко, което означаваше, че го изпусна само веднъж. Тук вътре също беше горещо, но далеч не бе толкова задимено, колкото в апартамента на Тайтърс. Лейтенантът дълбоко си пое дъх и забеляза, че отдолу започват да се промъкват струйки бял дим.

Стаята беше мрачна и той не успя да намери електрически ключ, но пламъците от първия етаж бяха достатъчно силни, за да хвърлят отблясъци дори тук. Рейгън се изправи на крака и се задъха от усилието. Болеше го навсякъде. Може би щеше да се откаже и да прати всичко по дяволите, но единственото, от което се страхуваше повече, отколкото от Тайтърс, беше да не изгори жив.

Първият поглед из помещението го изпълни с отчаяние. Изглежда това бе просто забравен склад, задръстен с изгризани от мишки кашони и някакви странни офис мебели. Той погледна към дима в апартамента и започна да обмисля необходимостта да последва пътя на Тайтърс надолу по стълбището и после през пламтящия склад.

И тогава видя втората врата.

Беше голяма и стоманена, полускрита зад изправено настрани бюро. Не знаеше накъде води, но трябваше да е по-добре, отколкото тук. Рейгън се хвърли към нея и избута бюрото настрани. Предпазливо докосна метала с пръст и въздъхна от облекчение, че е студен. Въпреки че вече чуваше пращането на огъня в апартамента навън и усещаше усиливащата се горещина, до вратата все още бе толкова тъмно, че трябваше да се наведе напред, за да разгледа ключалката.

На височината на гърдите му имаше хоризонтално резе, което се отваряше с ключ. Рейгън натисна лостчето и не се изненада, когато вратата не се отвори. Отстъпи назад и се хвърли към нея с лявото рамо напред.

Единственият резултат от усилието беше нова болка.

В склада стана по-светло — огънят бе стигнал до спалнята. Дори тук ставаше трудно да се диша и Рейгън се закашля.

Част от галерията се срути на първия етаж. Даже престрелката долу да продължаваше, ревът на огъня я заглушаваше.

Детективът се изправи и се загледа в заключената врата. Пламък облиза прага зад него и подът под краката му леко хлътна.

Той отстъпи наляво и насочи „Браунинг“-а към ключалката. Ръката му трепереше, но Рейгън я подпря с другата. После дълбоко си пое дъх и натисна спусъка.

Куршумът огъна метала на около два и половина сантиметра вляво от ключалката, отскочи от касата със звън на тенекиена камбана и изпищя покрай дясното ухо на лейтенанта.

— Мамка му! — извика той.

Рейгън направи още една крачка наляво, прицели се малко по-внимателно и стреля два пъти. Първият куршум попадна високо, но вторият улучи точно в средата и изби ключалката от вратата. През дупката можеха да се видят уличните светлини.

Той натисна лостчето. Механизмът се клатеше, но все още не искаше да се отключи. Рейгън се наведе напред, разгледа го и видя, че резето стърчи от вратата и влиза навътре в касата. Лейтенантът отстъпи назад и изстреля още два куршума. Горещината на огъня вече пърлеше косъмчетата на тила му.

Рейгън отново натисна лоста и вратата най-после се отвори. Лъхна го свеж нощен въздух, който се всмука в сградата и подхрани пожара зад него. Той усети, че топлината облизва гърба му и изскочи

навън. Озова се на тесен метален балкон без парапет и едва не падна от него. Намираше се на десетина метра височина.

Пламъците пълзяха през склада към него и Рейгън затръшна стоманената врата зад себе си. Огънят сякаш непокорно зарева. Облегна се на вратата, но тя бързо стана толкова гореща, че трябваше да се отмести.

Детективът видя, че балконът трябва да е бил част от отдавна разпаднал се противопожарен изход. Метална стълба водеше надолу, но не стигаше доникъде. На стената отдолу имаше втора площадка, от която бяха оцелели само няколко ръждиви болта и релси.

През липсващата ключалка и през процепите се просмукваше дим. През малка дупка Рейгън можеше да види, че складът вече гори. Металните стени излъчваха топлина.

Чу нещо вътре да се срутва и предположи, че е подът на помещението. Балконът леко се разтърси заедно с цялата сграда.

Рейгън чу в далечината сирени.

Погледна надолу и видя нещо, което приличаше на шубраци.

Той пхна пистолета в пояса си и усети топлината на метала до корема си. После прекрачи ръба на балкона и се запуска по клатещата се метална стълба. Дори стъпалата вече започваха да се нажежават. Вратата, от която току-що се бе отдалечил, рязко се отвори и през отвора избухнаха пламъци.

Спускаше се стъпало по стъпало, докато не стигна до края на стълбата. Приклепна там и се хвана за предпоследното стъпало с лявата си ръка. Провеси краката си във въздуха и се залюля, все още увиснал на около пет метра от земята.

Ръката му затрепери от тежестта му. Тялото му се извиваше под слабия вятър и сградата отново се разтърси. Стъпалото ставаше много горещо.

И Рейгън се пусна.

42.

— Исусе Христе! — промълви Джуди.

— И имам раните, с които да го докажа — рече Рейгън.

Тя го хвана за ръка, за да му помогне да влезе в сградата на „Semper Fi“, но детективът грубо се отскубна. Повече нямаше да разчита на когото и да било, реши той, нямаше да изпълнява и ничии заповеди. От тук нататък щеше да прави всичко сам, по свой начин и по дяволите последствията. Беше му писнало да играе ролята на лосанджелиска боксова круша.

Рейгън с накуцване влезе вътре, като се подпираше на импровизирана патерица, измайсторена от ръждясал прът, който бе намерил в кофа за боклук. „Браунинг“-ът продължаваше да е затъкнат в пояса му. Когато лейтенантът се завъртя, Джуди видя по гърба на ризата му нещо, което можеше да е само засъхнала кръв с цвят на печени ябълки. По дъното на раздраните му панталони също имаше тъмно петно, а лицето и ръцете му бяха покрити с рани, драскотини и натъртвания с всевъзможна големина и окраска. От раната на китката му се стичаше гной с цвят на горчица.

Рейгън отиде до дивана във фоайето и тежко се отпусна върху възглавниците. Захвърли патерицата настрани и тя силно изтрака на пода. Един от пациентите в приюта, мършав младеж в увиснал бял халат и меки розови пантофи, подаде глава от стаята с телевизора и ахна при вида на детектива. Той премести поглед между Рейгън и Юинг, но Джуди беше загубила дар слово. Пациентът понечи да каже нещо, после забеляза „Браунинг“-а на Рейгън и бързо изчезна.

— Не можеш да останеш тук — рече Джуди. — Ще има въпроси.

— Никъде няма да ходя!

— Хайде просто да се върнем в къщата за гости. Трябва да се погрижа за теб.

Рейгън я погледа около минута, преди да се съгласи с кимване. Джуди отново понечи да му помогне, но той не й позволи. Докато бавно се изправяше на крака, лекарката взе патерицата и му я подаде.

Детективът я взе и на почивки последва Джуди по коридора и навън през задния изход на сградата.

— Какво се е случило? — попита тя, когато излязоха на двора. — Къде е Калвин?

— Мъртъв е. Струва ми се. Поне не изглеждаше много добре. Тайтърс го беше закачил на метална кука.

— Господи! — възкликна Джуди.

Изглеждаше по-скоро изпълнена със съмнения, отколкото натъжена. Сякаш ѝ бе казал, че новият папа е евреин.

— Да, картинката хич не беше приятна.

— Какво се случи?

— Хората на Тайтърс — „Кръвта“ — ни очакваха. Знаеха за това място, в случай че още не си разбрала.

— Мамка му! — каза тя.

— Да. Та си поиграхме на блъсканица из Холивуд, докато накрая ни настигнаха.

— Даваха го по новините — прекъсна го Джуди. — Трябваше да се досетя, че Калвин има пръст в това. Загинали са шестима души.

— Навсякъде е тежко — изръмжа Рейгън. — Отведоха ни в лаборатория за тунел в западната част на града. Когато се зае с мен, Тайтърс вече се беше накефил с Греймарч. За щастие, прекъснаха го преди... е, предпочитам да не ти разказвам повече.

Джуди отключи вратата на къщата за гости и го покани вътре. Той доуцука до леглото, където само допреди часове го бяха държали в плен, и с удоволствие се плъсна отгоре му. Лекарката взе лекарства и бинтове, за да му окаже първа помощ и се захвана на работа с чукачето на китката му. Знаеше, че адски го боли, докато почиства раната, на Рейгън дори не мигна.

Тя потръпна.

— Как успя да избягаш?

— Имах най-тъпия шибан късмет на света. Преди няколко часа друга банда нападна сградата. Стори ми се, че бяха „Саградос“ — отмъщение, навярно — но не съм сигурен. Бог да ги благослови, които и да са. От тук насетне нямам нищо против гангстерските войни. Беше като шибаното Сараево.

— Какво стана с Тайтърс?

— Нямам представа. За последен път го видях да отпрашва с гранатохвъргачка и висок боен дух. Лабораторията се запали и в суматохата успях да се измъкна. Страхотен пожар беше. Сигурно ще е водещата новина тази вечер. Мамка му. Малко се поочуках, докато бягах, но успях да отмъкна кола. И ето ме тук.

Джуди бе почистила раната му, която се беше инфектирала, но не толкова, колкото изглеждаше отначало. Започна да я превързва, после спря.

— Как така? — попита тя.

— А?

— Защо си тук, детектив? Защо не отиде да докладваш в своя полицейски участък?

Рейгън я погледна в очите. Издърпа ръката си и разгледа отвратителното чуканче. Наистина беше грозна гледка и той за пръв път, след като Тайтърс го бе осакатил, остана поразен от безвъзвратността на случилото се. Заради цялата суматоха не беше имал време да се замисли за нещо повече, освен непосредствената болка. Внезапно се почувства съкрушен от невероятната загуба. Изпълни го мъка, която бързо отстъпи мястото си на яростен гняв.

— Защото въпросът е личен — отвърна детективът. — И сега разбирам, че няма друг начин да се справим с Тайтърс.

Джуди кимна и леко се усмихна.

— Може и да не си толкова тъп, за колкото те смяташе Калвин.

— Не съм аз онзи, който увисна на месарската кука — отвърна Рейгън.

Тя отново кимна, но този път на лейтенанта му се стори, че изглежда малко тъжна. Лекарката свърши с превръзката и се канеше да започне с другите му наранявания, когато го погледна с любопитна усмивка.

— Едва не забравих — рече тя.

— Какво?

— Един твой приятел е тук.

— Аз нямам никакви приятели — отсеке Рейгън. — Вече.

— Не бъди толкова сигурен — каза Джуди.

Когато го видя, Рейгън толкова се зарадва, че въпреки бинтованите си ребра и всичко останало, наистина грабна Арсенио в прегръдките си. Хлапето не беше толкова възхитено, но не възрази. Лейтенантът отстъпи назад и го разгледа от главата до петите. Макар че откакто го бе видял за пръв път в къщата на баба му, бяха минали само няколко дни, на Рейгън му се стори, че изглежда много по-възрастен. Дори с пантофите и торбестия халат за баня. Непокорството все още беше очевидно, но докато преди Арсенио го проявяваше гордо, сега сякаш го носеше като бремене.

— Как се озова тук, по дяволите? — с широка усмивка попита Рейгън. Той отново седна на ръба на леглото и посочи на момчето стола.

Арсенио сви рамене и хвърли поглед към Джуди.

— Аз го измъкнах — отвърна тя.

— Измъкнала си го? Откъде?

— От затворническото отделение на окръжната болница — каза лекарката.

— Просто ей така?

— Ами помогнах си с малко фенотарбитал. Ще се изненадаш колко беше лесно.

— Навярно не е било. Но като че ли вече нищо не може да ме изненада.

Рейгън и Джуди втренчено гледаха към Арсенио и това го изнерви. Той запристъпва от крак на крак и се зазяпа в пода.

— Реших, че може да ни е полезен — продължи лекарката. — Знае много.

Арсенио намръщено я погледна, но Рейгън кимна.

— Наистина — съгласи се той.

— Той си има име и вие го знаете — намеси се момчето.

— Извинявай, Арсенио — каза детективът. Това като че ли изненада хлапето. — Разбираш ли какво става тук?

Арсенио отново сви рамене и кимна към Джуди.

— Тя ми обясни донякъде. Не че вярвам, разбира се.

— Не е лесно да го повярваш, зная. Странна скапана работа, няма съмнение. И далеч не се свежда само до Моргън и „Кръвта“. Далеч не се свежда само до Даян.

Арсенио рязко погледна към Рейгън.

— Зная, че се опитваш да отмъстиш за нея. Спомням си всичко, което ми разказа, и разбирам, че искаш мъст. — Лейтенантът вдигна чуканчето пред лицето на момчето. То прехапа устни. — И аз имам защо да отмъщавам. Онова копеле ми откъсна ръката, очисти партньорката ми и... взе ми всичко. Освен живота ми и аз имам намерение да го използвам, за да го унищожа. Той замисля някаква сериозна гадост, в сравнение с която убийството на Даян ще е като ден, прекаран в Дисниленд. Зная, че ти е тежко да го чуеш, но е така. Разбираш ли?

— Да — рече Арсенио. — Разбирам.

— Добре. Защото за това все още се нуждая от твоята помощ. И ако всичко стане както трябва, може би и двамата ще успеем да си отмъстим.

— Ясно — кимна хлапето.

— Чудесно. Разкажи ми всичко, което се случи, след като избяга от Уидърспун.

На Арсенио му трябваше известно време, за да подхване, но щом започна да разказва историята, откри, че си спомня всичко. Той описа с подробности онова, което знаеше за Моргън и „Кръвта“, включително всяко срамно нещо, извършено от самия него: от подпалването на лабораторията на „Саградос“ до изнасилването на Ланис под въздействието на тунела. На няколко пъти избухна в сълзи.

— Къде би могъл да се скрие Моргън? — попита накрая Рейгън. — Искам да кажа, освен бърлогата му.

— Веднъж ходих в една голяма лаборатория. Намира се в стара фабрика...

— Това е история — прекъсна го детективът. — Къде другаде?

Арсенио помисли около минута, като клатеше глава.

— Ами...

— Казвай де — рече Рейгън.

— Никога не съм го виждал лично, но веднъж чух Джу Джу да приказва за друго място, което човекът на Моргън — трябва да е ставало дума за Тайтърс — приготвил за в случай че се наложи бързо да пуснат повече продукция. Каза, че даже Моргън трябвало да се облича нормално, когато ходел там, иначе местните ушаци щели да го приберат. Джу Джу каза...

— Какво?

Арсенио хвърли поглед към Джуди и се изчерви.

— Каза, че там било толкова бяло, че даже путките се страхували да са розови.

Рейгън прехапа устни.

— Но къде е това?

Момчето поклати глава.

— Не знам нищо повече.

— Намира се на север в долината — обади се Джуди.

— Какво? — попита Рейгън.

— Тайтърс има адски много имоти. Един от тях е в Сайми вали. Сигурно става дума за него.

— Откъде знаеш?

— Казах ти, имам приятели.

— Същите онези приятели, които са ти помогнали да измъкнеш хлапето от окръжната болница.

Тя кимна.

— Кои са те? — попита Рейгън.

— Има и... други — сви рамене лекарката.

— Други ли? Искаш да кажеш такива като теб? И като Греймарч?

— Да. Създадени от Бернули. Онези, които не са с Тайтърс или които още не е успял да убие. Аз... им помагам да си доставят нужното — заразна кръв и тунел — и в замяна те вършат някои неща за мен. Зависим едни от други.

— Ще ни помогнат ли сега?

— Мисля, че да — отвърна Джуди. — Да. Разбира се, че ще ни помогнат. Това е точно онази възможност, която очаквахме. Едно от нещата, които правехме, за да оцелеем, беше да следим операциите на Тайтърс. Калвин беше главният играч, но има и други.

— Добре — каза Рейгън.

— Какво ще правиш? — попита тя.

— Знаеш ли точно къде е имотът на Тайтърс?

— Сигурна съм, че мога да го открия.

— Имам идея — рече детективът. Погледът му блуждаеше и пръстите му разсеяно си играеха с новата превръзка на китката му. — Сайми вали е едва ли не прекалено удобно. В края на краищата, Блейн сигурно има чувство за хумор. Но трябва да сме убедени, че тъкмо това е мястото, където са се спотаили той и „Кръвта“. Голямата

лаборатория я няма. Полицията вече знае за къщата в Малибу, а свърталището на Моргън е прекалено опасно. Ако има някакво друго място, за което не знаеш, ще се прецакаме. — Той погледна към Арсенио. — Но ако вече имат лаборатория в долината, най-вероятно ще идат точно там.

— Какво замисляш? — попита Арсенио.

— „Саградос“ ми дадоха тази идея. Случайно да си фен на Клинт Истууд?

Джуди сбърчи лице, но хлапето ентусиазирано кимна.

— Човекът без име — рече то.

— Точно така. Гледал ли си „Шепа долари“?

— Мамка му, да!

— Какво си замислил, по дяволите? — попита Джуди.

— Какво ще кажеш за „Йохимбо“? — обърна се към нея лейтенантът.

— За онзи филм на Куросава ли говориш? — рече тя.

— Имах чувството, че си киноманка. Някога чела ли си „Червена жертва“?

— А? Какво точно ти е дошло наум? — настоя лекарката.

Рейгън въздъхна.

— Трябва да телефонирам.

Джуди се опита да прати Арсенио обратно в приюта, за да си почине, но момчето категорично отказа. Тя донесе от голямата сграда безжичен телефон, но Рейгън ѝ каза, че не става и че трябва да излезе за малко.

Той закуцука към улицата, като спря да вдигне тежък камък от предния двор на приюта. После продължи нататък, докато не откри паркиран автомобил с небрежно оставен на седалката клетъчен телефон. Рейгън разби стъклото, взе го и бързо се върна в къщата за гости.

— Защо го направи? — попита го Джуди.

— Заради подслушването — поясни той. — Номерът се изписва на дигитален дисплей още докато телефонът звъни. Ще са тук, преди да успеем да стигнем до вратата. Но при клетъчните телефони няма как да установиш откъде се обаждат.

Рейгън набра номера и подаде телефона на Джуди.

— Просто ми го подай обратно, освен ако не отговори жена му — каза той.

Лекарката навлажни устните си с език. Погледът ѝ блуждаеше из стаята, докато броеше извънпяванията. На третото се обади сънен мъжки глас и тя бързо предаде телефона на Рейгън, който прочисти гърлото си.

— Говорете — каза гласът.

— Тук е Денис, Кърмин. Ако Лорета е будна, недей да се обръщаш към мен с името ми. И в двата случая отнеси телефона в кабинета си.

— Господи! — разнесе се отговорът на другия, последван от кратко мълчание и после: — Почакай.

Рейгън чу, че Донатели говори нещо на жена си, чу ехото на стъпките му, докато излизаше от спалнята си и затваряше вратата зад себе си.

„Страхотен телефон“ — помисли си лейтенантът.

— Денис? — каза Донатели. Гласът му вече не звучеше сънено.

— Да, Кърмин. Аз съм.

— Божичко! Къде си? Добре ли си? Какво правиш, по дяволите?

— Не мога да ти кажа къде съм, Кърмин. Не те интересува и номера ми, 'щото се обаждам от клетъчен телефон и съм в движение.

— Копеле.

— Този път затънах дълбоко в лайната, Кърмин. Чак до шия.

— Денис, трябва да се върнеш. Окръжният прокурор направо ще те обеси. Онова клане в къщата на Бернули. Открихме твоя пистолет и твоята... твоя пръстен.

— Още ли беше на пръста ми? — попита Рейгън.

— Тъкмо за... това се чудех.

— Да. Мой е. Беше мой.

— Какво се е случило, Денис? Бролин и Маклийд, оня гъзолизец Бернули и „Кръвта“? Господи боже мой, трябваше да изнесат Маклийд в десетина найлонови торбички.

— Зная. Видях всичко. А после и още много други неща. Аз... Не мога да ти кажа нищо, за да ти стане по-ясно. Още не мога да ти го обясня, само ще ти кажа, че се опитвам да оправя нещата. А ако се върна, няма да успея.

Последва мълчание, за кратко нарушено от далечни гласове, включили се в линията като призраци от кой знае къде. Рейгън чуваше тежкото дишане на Донатели и си представи как челюстите му подскочат нагоре-надолу с всяко мъчително поемане на дъх.

— Денис... Бролин е била убита с куршуми, които съответстват на твоя пистолет. С твоите отпечатащи навсякъде по него, мамка му. Божичко, Денис, главата ѝ приличаше на прогнила тиква.

Бе ред на Рейгън да се задъха. Той затвори очи и си припомни: Бролин се цупи, докато той шофира, Бролин аплодира „Доджърс“ по телевизията.

— Не съм я убил аз, Кърмин. Каквото и да е станало, по дяволите, трябва да знаеш, че не съм убил Джени Бролин.

— Вече не зная какво зная. Мислех си, че те познавам. Но... Не зная. — Донатели дрезгаво се засмя, но смехът му бързо секна. — И със сигурност не зная какво искаш.

— Искам да направиш нещо, Кърмин. Нещо много голямо и много важно.

— Сигурно се майтапиш.

— Чуваш ли ме да се смея?

— Мамка му, какво очакваш да направя за теб, Денис? Искам да кажа, постави се на моето място.

Рейгън не отговори. Чуваше се само дишането на Донатели. Не му се искаше да влиза в подробности. Но трябваше.

— Сейнт Клеър — рече той.

Донатели забрави да диша. Спусна се мъртва тишина.

— Кърмин?

— Има неща, за които човек не може да моли, Денис.

— Зная.

— Такъв е животът на мъжете. Това ги прави мъже.

— Разбирам.

— И?

— Повтарям: Сейнт Клеър. Нямахте да го правя, ако имаше друга възможност.

Известно време никой от двамата не каза нищо.

— Какво искаш? — накрая попита капитанът.

Рейгън му каза и Донатели отвърна, че ще си помисли.

— Как да се свържа с теб? — попита той.

— Не се дръж като задник, Кърмин. Аз ще ти позвъня утре вечер по същото време. От друг телефон, така че недей да се хабиш.

— Нямам представа какво си направил, Денис, но зная едно: тази нощ ти уби нещо тук. Нещо помежду ни.

Рейгън усети тежест в гърдите си и раната на китката го засърбя. Още по-силно беше пробуждането в сърцето.

— Зная, Кърмин. Но няма друг начин. Надявам се, че накрая ще разбереш. Аз... Кърмин?

— Какво?

— Спомняш ли си Сейнт Клеър?

— Дали...? А дали си спомням проклетото име на майка ми?

— Онова, което става тук, онова, което можеш да ми помогнеш да направя — в сравнение с него Сейнт Клеър е като стара мома библиотекарка на чаено парти.

Отново мълчание. После:

— Ще видим, Денис. Просто трябва да видим.

Донатели затвори. Рейгън подържа телефона до ухото си около минута, преди да го изключи. Арсенио и Джуди внимателно слушаха. Лекарката изглеждаше тъжна, а момчето объркано.

— Кой е Сейнт Клеър? — попита Арсенио.

— Време е да бягаме — каза Рейгън. — Тайтърс навярно все още прегрупира силите си, но не след дълго „Кръвта“ пак ще се появят.

— Ами приютът? — попита Джуди. — Не мога просто да оставя пациентите на гангстерите.

— Всичко ще е наред. Тайтърс знае къде си, но не му пука за тях. И е време да ме запознаеш с онези твои приятели.

Джуди прехапа устни и смръщи чело. С това изражение приличаше на малко момиченце. „Адски е готина“ — помисли си Рейгън и сам се изненада. „За скапана вампирка“ — спомни си той.

— Добре — каза тя. — Само че първо ме остави да си взема някои неща и поне да се опитам да се свържа с някои хора.

Рейгън кимна, после осъзна, че тя навярно трябва да си направи инжекция.

— Кой е Сейнт Клеър? — повтори Арсенио.

43.

— Добре ли си? — попита Джуди.

— Не зная — отвърна Рейгън. — Пак имам някакво странно предчувствие. Като че ли не сме сами тук.

— Мислех си, че идеята ти е точно такава.

Той кимна и огледа мрачната улица, но не видя нищо необичайно. Хвърли поглед през задния прозорец и не забеляза движение около няколкото автомобила на паркинга. Поне един от тях изглеждаше изоставен. Надяваше се ченгетата от Сайми вали да не са решили да го приберат тъкмо тази нощ. Арсенио дремеше на задната седалка на сааба на Джуди, притиснал към гърдите си празна чаша от „Макдоналдс“.

Детективът отново насочи вниманието си към закованата с дъски витрина на магазина отгатък улицата. Мебелен магазин „Това е моята мила“. „Господи — помисли си той, — не можеха ли да измислят по-старомодно име? Нищо чудно, че е фалирал.“ Затвореният магазин обаче беше отлична фасада за Тайтърс. Няколкото други магазини наоколо затваряха рано и половин пресечка нататък улицата свършваше със сляпа стена, така че нямаше движение. Частният паркинг отзад разполагаше с чудесна малка товарна рампа, която изобщо не се виждаше откъм пътя. Денем оживлението в магазина можеше да събуди нечие любопитство, но нощем можеше да докараш голям камион, без никой да забележи.

Джуди неспокойно се въртеше. Рейгън очакваше лекарката да му приплаче, че ѝ се ходи до тоалетна — мразеше да участва в наблюдение с жени за партньори — но до този момент тя се бе държала мъжки. Ако се наложеше, самият той щеше да използва някоя от чашите от „Макдоналдс“, но не си падаше особено много по идеята да си разкопчава панталона пред нея.

— Такава ли е полицейската работа? — попита тя, като понадигна изтръпналия си задник от седалката.

— Понякога. Нима много от задълженията на лекарите също не са досадни?

— Не чак толкова — отвърна Джуди. — Мислиш ли, че ще стане нещо?

Вече два пъти му беше задавала този въпрос.

— Мога само да се надявам — отново ѝ отвърна той.

Всъщност нямаше никаква гаранция, че нещо ще се случи. Бяха абсолютно сигурни, че Моргън е вътре — Арсенио бе видял Тамара да влиза в магазина с някакви покупки — но нямаше и следа от Тайтърс. А дори да се появише, планът зависеше от още ужасно много условия.

Ако Донатели подхвърлеше информацията на „Крипс“, без да устройва капан от своя страна.

Ако информацията стигнеше до когото трябва.

Ако „Крипс“ повярваха и ако им стискаше да направят онова, което Рейгън се надяваше да направят.

Рейгън разчиташе на много неща.

— Това е безумие — каза Джуди. Очевидно изпитваше същите съмнения.

— Може би. Но гангстерите са изключително предсказуеми. Не са тъпи, просто предсказуеми. Живеят в малък свят с ограничени възможности. Когато видят шанс, обикновено го използват. И не би трябвало да устоят на изкушението за отмъщение в Сайми вали. Родни Кинг все още царува из тези райони, нали знаеш. А всички те си спомнят процеса в Сайми вали.

— Но можеш ли да се довериш на онзи Донатели?

— Познаваме се отдавна — отвърна той. После я погледна и се усмихна. — Живея в малък свят с ограничени възможности.

Джуди не отговори на усмивката му.

— Та кой все пак е Сейнт Клеър?

Лицето на Рейгън стана сериозно.

— Беше — поправи я той. — Кой беше Сейнт Клеър.

Лейтенантът се облегна назад, отпусна ръце на волана и заби поглед право напред към улицата. Само устните му се движеха, докато ѝ разказваше.

— Когато получих детективската си значка — това беше преди десетина години — двамата с Кърмин бяхме партньори в участъка на Пасифик. Работехме в подразделение, което се занимаваше със сериен изнасилвач в Саут бей. Приписвах му се дванайсет адски брутални изнасилвания между Палос Вердес и Марина, извършени за период от

осем месеца. Приблизително половината от жертвите бяха момичета преди пубертета, а последните две бяха убити. Кърмин беше полудял да намери това копеле. Просто го ядеше отвътре. Понякога се случва. Разбираш ли, Кърмин имал сестра, която била изнасилена като малка. Беше се случило преди години, но онзи изрод го накара отново да си спомни всичко.

— Сейнт Клеър — каза Джуди.

— Така се казваше, да — кимна Рейгън. — Накратко, аз бях млад, амбициозен и се натъкнах на онзи тип. Всъщност, извадих късмет. Имах информатор наркоман, който го издаде. Оказа се, че купували от един и същ пласьор. Двамата с Кърмин тръгнахме по следите на изнасилвача само за да открием, че има стабилни връзки. Беше дилър на недвижими имоти, купуваше земя за проклетите араби в Марина и имаше желязно алиби.

— И какво направихте?

— Започнахме да го дебнем — отвърна Рейгън. — Известно време кротуваше, но тези изроди никога не могат да спрат. Ние с Кърмин се редувахме да го следим, защото знаехме, че рано или късно ще се подхлъзне.

— И подхлъзна ли се?

— О, да. Настигнахме го, след като беше отвлякъл момиченце от една закувалня. Но малко закъсняхме. Когато го пипнахме, вече го беше убил. Още беше отгоре му. Копелето веднага клекна и започна да дрънка, че бил болен и имал нужда от помощ. Кърмин погледна към момиченцето, цялото посиняло и окървавено. Спермата на оня изрод още капеше по брадичката му. Кърмин просто извади патлака и го застреля в сърцето.

Рейгън погледна към огледалото и видя, че Арсенио е буден и слуша.

— Трябва да разбереш — продължи детективът, — Кърмин е най-педантичният кучи син, когото познавам. Обзалагам се, че след този случай дори не е пресякъл улицата неправилно. Но както казах, понякога престъпниците разбудят в теб някакъв първичен инстинкт.

Изад ъгъла се появиха автомобилни фарове и започнаха да се приближават. Тримата потънаха в седалките си, докато колата — тъмно порше — отmine. В мрака не можеше да е сигурен, но Рейгън би

заложил прилична сума, че зад волана седи Тайтърс. Поршето влезе в отбивката на „Това е моята мила“ и изчезна зад сградата.

— Той ли беше? — попита Арсенио. Гласът му трепереше.

— Цялата банда е тук — отвърна Рейгън. — Сега ако дойдат и другите, ще можем да потанцуваме.

Известно време поседяха в тишина. Детективът прехвърляше в ума си възможностите за сценария, който се надяваше да се разиграе. Накрая Арсенио наруши мълчанието.

— Какво стана със Сейнт Клеър? — попита той.

На Рейгън ужасно му се пушеше, но не можеше да рискува да запали в колата. Вместо това нервно въртеше едно от копчетата на пулта.

— Кърмин ми даде пистолета си и ми каза да го арестувам. Върнах го в кобура му. Сейнт Клеър също имаше пистолет. Натиках го в ръката на мъртвото копеле и стрелях над главата на Кърмин. Нямах проблем да съчиним историята. Трудното бе да накарам Кърмин да се съгласи. Струва ми се, че ако не беше в шок, щеше да каже истината. Така или иначе, бяхме хванали изнасилвач на момиченца и никой не ни задаваше много въпроси. На кого му пукаше? Написахме си докладите, дадохме показания. Няколко месеца по-късно Кърмин го повишиха, а на мен ми дадоха нов партньор. До снощи никой от двамата ни не беше споменавал името на Сейнт Клеър.

Последва продължително мълчание. На Рейгън му се пикаеше и той реши, че не може да го направи в чашата. Измъкна се навън, изпълзя зад изоставената кола и се изпика, застанал на колене. Когато се върна зад волана, Джуди му се усмихна, сякаш е спечелила някакво необявено състезание. Това му напомни за Бролин.

Тъкмо минаваше полунощ, когато по улицата бавно се появи върволица от автомобили с изключени фарове и спря пред магазина за мебели.

Рейгън посягаше към автомата, когато в нощта отекнаха първите изстрели.

— Обади им се — извика на Арсенио и отвори вратата на сааба.

44.

Предварително се бяха уговорили Арсенио да остане в колата, да държи двигателя включен и да си отваря очите на четири. Хлапето унило се опита да възрази, но Рейгън подозираше, че няма никакво желание отново да се среща с Моргън и другите гангстери. И не го обвиняваше. Полицейският му инстинкт настояваше Джуди също да остане при него, но тя бе решена да участва, независимо от последствията. Лейтенантът помнеше шеговитото предупреждение на Греймарч за способностите ѝ на стрелец и като имаше предвид, че ще му се наложи да стреля с лявата ръка, той реши, че лекарката във всички случаи ще е по-точна от него.

А нямаше на кого друг да разчита.

Двамата тичешком пресякоха улицата, като се отдалечаваха от магазина. Той стискаше десетмилиметров автомат „Томпсън“ в извивката на ранената си дясна ръка. Оръжието бе превърнато от полуавтоматично в напълно автоматично и вървеше в комплект със специално изработен пълнител с петдесет патрона с кухи върхове. В пояса си носеше още шест пълнителя, наред с револвер „Смит енд Уесън“ четирийсет и пети калибър. Като ченге никога не би използвал такъв пистолет — в лосанджелиската полиция и без това вече имаше прекалено много кандидати за Мръсния Хари — но оръжието беше осигурено от приятелите на Джуди и при настоящите обстоятелства Рейгън повече се интересуваше от огневата мощ, отколкото от вида си. Макар че прекара следобеда в упражнения с двете оръжия, той знаеше, че точността му меко казано е спорна. Бе успял да измисли начин да опира „Томпсън“-а на чуканчето от китката си и да се справя с отката. И все пак крайният успех щеше да зависи от способността му да унищожи врага, като го улучи в която и да е част на тялото с един-единствен мощен изстрел.

Джуди носеше модифициран „Тек-9“. Липсваше му далекобойността и убийствената мощ на „Томпсън“, но беше по-лек и много по-лесен за стрелба. Тя имаше и трийсет и осем калибров пистолет, но Рейгън знаеше, че ако се стигне до него, здравата са

загазили. Детективът я попита дали носи бронирана жилетка, но лекарката само се засмя и отвърна, че подсилената ѝ от тунела физика върши по-добра работа.

И тъкмо заради въпросната физика — особено тази на Тайтърс — Джуди носеше закачено за китката си най-важното оръжие: пистолет за упойване на животни. Стреличките му бяха пълни с разтвор, върху който лекарката от известно време бе работила, предназначен директно да блокира действието на органелата. Макар че Тайтърс — а и самата тя — със сигурност можеха да бъдат убити и с обикновено оръжие, това изискваше масирана атака. Средството беше създадено да ускори смъртта точно в такива случаи, въпреки че, разбира се, Джуди не бе успяла да го изпита. Можеха само да се надяват, че ще изпълни предназначението си.

За по-сигурно Рейгън възнамеряваше да изпразни в Тайтърс един-два пълнителя с куршуми с кухи върхове.

Детективът видя, че „Кръвта“ бързо отговарят на атаката на „Крипс“. Цевите на автоматите им проблясваха в пролуките на закованите с дъски прозорци на големия магазин. Докато тичаха, за да заобиколят улицата и да минат зад сградата, Рейгън и Джуди чуха свистене и експлозия, която ги разтърси като силно земетресение, разби стъклата наоколо и освети мрачната нощ.

— РПГ — с усмивка каза лейтенантът. — Ръчна противотанкова гранатохвъргачка. Напоследък са много модерни. Миналата година „Крипс“ отмъкнаха от една военна база цял камион.

— Мислиш ли, че това ще привлече ченгетата? — попита Джуди.

— Не и ако твоите приятели си свършат работата.

— Ще я свършат — категорично отвърна тя.

И сякаш по даден знак, въпреки непрекъснатата канонада около „Това е моята мила“, двамата чуха тътена на далечна експлозия. Джуди забеляза огнен език, който затанцува в небето близо до центъра на града, и го посочи на Рейгън. Той кимна и се усмихна.

— Това би трябвало да ги задържи за известно време — каза лейтенантът.

Според плана им нейните познати щяха да взривят няколко насочени експлозии на ключови места около Сайми вали, след като Арсенио им съобщи по телефона, че „Крипс“ са атакували магазина. Експлозивите бяха поставени в търговски райони, в които нямаше

вероятност от нещастни случаи, но щетите щяха да са големи. Места, към които полицията и пожарната щяха да насочат усилията си, преди да отговорят на каквито и да било повиквания за проблем при изоставен мебелен магазин. Идеята бе да не надценяват силите си и да принудят местните власти незабавно да поискат външна помощ, а да използват взривовете, само за да отвлечат вниманието им от основното събитие. Рейгън знаеше как разсъждават ченгетата, знаеше, че шефът на местната полиция по-скоро ще изяде собствените си лайна, отколкото да признае, че е възникнала ситуация, с която силите му не са в състояние да се справят. Тъкмо този начин на мислене беше превърнал бунтовете заради Родни Кинг през деветдесет и втора в такава катастрофа.

Докато двамата тичаха по тесния тротоар зад магазина, непосредствено една след друга избухнаха още две експлозии. Въпреки че единият взрив определено идваше откъм леговището на Тайтърс, Рейгън не можеше да каже дали вторият е само отекналото от хълмовете ехо, или е друго дело на приятелите на Джуди. В далечината се разнесе нисък вой на сирени, но звукът се отдалечи. Когато стигнаха до паркинга зад магазина, отсеченото тракане на автоматите стана по-силно.

Рейгън надникна иззад ъгъла на сградата и видя четирима чернокожи младежи в торбести дрехи припряно да товарят сандъци в каросерията на бял бус. Колата носеше емблемата на фирма за сладоледи, но детективът се съмняваше, че съдържанието на сандъците би зараждало някое дете. Други трима гангстери с „Узи“ стояха на пост и нервно въртяха насам-натам цевите на автоматите си. До този момент „Крипс“ не бяха опитали нищо друго, освен фронтална атака, но „Кръвта“ бяха готови с отговора.

Рейгън се приведе обратно зад ъгъла на сградата. Джуди стоеше толкова близо зад него, че я настъпи и едва не се препъна в крака ѝ. Той облегна гръб на тухлената стена, а лекарката протегна ръка да му помогне. Лейтенантът прикри смущението си, като започна да проверява автомата си.

— Гангстери — прошепна той. — Отзад има седмина от „Кръвта“, поне трима са въоръжени. Товарят сандъци в бус.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Аз ще очистя тримата с автоматите. Застанали са един до друг. Доста глупаво. Ти покрий другите.

— Какво искаш да кажеш с това „покрий“?

— Стреляй в краката им. Цели се на височината на коленете. И дръж под око задната врата. Ясно?

Джуди кимна.

Рейгън сведе цевта на „Томпсън“-а и дълбоко си пое дъх.

— Започваме! — каза той.

На Арсенио ужасно му се пикаеше.

На два пъти отвори вратата на автомобила, за да го направи и на два пъти също толкова бързо я затвори при мисълта, че Рейгън и Джуди може да имат нужда от него точно когато не трябва.

Момчето забарабани с длани по волана. Ръката му беше толкова потна, че се подхлъзна и отскочи от клаксона. Сърцето му секна и той рязко пребледня от внезапния звук, който обаче се загуби сред грохота на престрелката.

Арсенио отпусна ръце в скута си и притисна слабините си, като се опитваше да не мисли за паренето в мехура си. Отчаяно започна да пружинира с крака, като болезнено блъскаше бедрата си в долната половина на волана. После се пусна и започна да си играе с копчетата и бутоните на таблото, докато осъзна, че не е сигурен как се включват фаровете и се уплаши, че може случайно да го направи.

Отново притисна ръце към чатала си.

„О, Божичко, трябва да се изпикая.“

Отново отвори вратата, измъкна единия си крак навън и чу от магазина да се разнася експлозия. Бързо дръпна крака си вътре, затвори вратата и посегна към скоростния лост. Отгатак улицата видя висок гангстер от „Крипс“ да подскача нагоре-надолу сякаш в танц, докато стреляше от рамо с нещо като малка базука. Едната половина на витрината избухна в пламъци и към нощното небе се заиздига гъст дим. През оранжевия огън залитна горящо тяло и излезе на улицата, преди да бъде подкосено от обсипалия го куршумен дъжд. Три секунди по-късно ответната канонада отвътре улучи в гърдите подскачащия бандит и той се свлече на земята като развалено суфле.

— Ма-ааа-а-мка му — изруга Арсенио и отново започна да пружинира с крака.

Битката стана още по-ожесточена, когато група бойци на „Крипс“ застанаха в редица и обстреляха фасадата на магазина, като превърнаха дъските върху прозорците в стърготини. Когато дървените барикади се разпаднаха, Арсенио видя, че зад тях има ръждиви стоманени капаци с пробити в тях неправилни амбразури. „Крипс“ продължиха да стрелят срещу капациите, но изглежда куршумите не можеха да пробият стоманата. Рикошетите звучаха като железни пуканки в чугунен тиган. От амбразурите стърчаха димящи цеви, които сееха огън във всички посоки.

„Винаги мога да се изпикая в гащите — помисли си Арсенио, — голяма работа. Не е краят на света. Кой ще разбере в цялата тази суматоха?“

Последвалото кратко затишие внезапно бе нарушено от експлозия от съвсем друга посока. Арсенио реши, че е някой от неговите — каквото и да означаваше това напоследък. И макар че ентусиазирано беше приел идеята приятелите на Джуди да направят бялата Сайми вали на пух и прах — той също си спомняше Родни — откри, че не изпитва особено голямо удоволствие да участва в подобно нещо.

„Мамка му — помисли си хлапето, — не мога да се изпикая в гащите.“

Нова експлозия привлече вниманието му обратно към магазина, когато един от автомобилите на „Крипс“ полетя във въздуха, превърнал се в миниатюрен гъбовиден облак. Парчета стъкло и стомана се пръснаха във всички посоки. Къс от броня прецизно отсече ръката на боец на „Крипс“ и Арсенио видя как дланта му — стиснала все още бълващ куршуми „Узи“ — се плъзга по улицата и изчезва през решетката на канала.

Повече не можеше да търпи. Битката отново се разгорещаваше и стрелбата вече се разнасяше и от задната част на магазина. Арсенио предположи, че лекарката и ченгето са там и че в момента няма да се нуждаят от него. Ако щеше да го прави, това беше най-подходящият момент.

Той отвори вратата, измъкна се навън и изпълзя зад колата, където не можеха да го видят откъм улицата. Като държеше главата си

наведена под равнището на покрива, момчето свали ципа на панталоните си.

После затвори очи и се опита да не обръща внимание на автоматичната стрелба. Нищо не се получаваше. Нова, невероятно силна експлозия разтърси земята в момента, в който най-после успя да се облекчи. Той вдигна поглед и видя, че от задната част на магазина се издига огнено кълбо. Арсенио отърси последните капки и се загащи, като усети, че в слиповете му бликва закъсняла струйка.

Тъкмо бе вдигнал ципа си до половината, когато ледена длан го сграбчи за тила.

„Насочени взривове — повтаряше си Рейгън, — насочени взривове.“

Той изпразни по-голямата част от пълнителя с първото натискане на спусъка.

Прицелването му беше далеч от желаното. Успя да улучи само един от тримата въоръжени пазачи, като го подкоси точно през коленете. Но хлапакът инстинктивно размаха ръце, за да запази равновесие и без да иска, натисна мекия спусък на „Узи“-то си. Куршумите отнесоха главата на втория пазач, чието оръжие избухна в лицето на третия. Заслепеният гангстер изпусна автомата и се завъртя като пумпал в отчаяното си желание да изтръгне мозъка на приятеля си през очите му. Рейгън отново се прицели и изпразни пълнителя във въртящата се мишена, като използва патроните с кухи върхове, за да пробие в гърдите на мъжа дупка, голяма колкото футболна топка.

Джуди изскочи от уличката веднага след него и се хвърли наляво, докато той отстъпи надясно. Тя замръзна на мястото си за миг, смаяна от вида на отвратителната рана, нанесена от празнещия се „Томпсън“ на детектива, автоматично превключвайки в медицински режим и обмисляйки какво трябва да се направи. Също толкова бързо обаче се върна в действителността, когато от буса се появиха двама гангстери с „Глок“ в ръце. Лекарката понечи да предупреди Рейгън, който се мъчеше да смени пълнителя с една ръка, но после си спомни, че държи зареден автомат. Без повече колебания тя натисна спусъка, прицелвайки се както ѝ бе казал лейтенантът, на височина на коленете.

Двамата бандити се строполиха на земята, притиснали ръце към останките от гърлата си. Макар че беше на повече от пет метра, Джуди чу къркоренето на шуртящата между пръстите им кръв.

Двамата останали гангстери трябва да бяха невъоръжени, защото направо се втурнаха към отворената врата, водеща към задната част на магазина. Когато ги видя, Рейгън все още се мъчеше да зареди автомата си. Той пъкна „Томпсън“-а между коленете си и посегна към револвера. С удивителна ловкост полицаят измъкна оръжието от кобура на подмишницата си и бързо изстреля два куршума. Първият отиде много високо, но вторият улучи по-далечния беглец точно когато приближаваше до вратата. Куршумът попадна в десния му бъбрек и откъсна голямо парче месо от тялото му. Хлапето залитна наляво, блъсна се в стената и се свлече на паважа. По тухлите, до които се беше притиснало лицето му, остана тъмночервено петно като следа от гол охлюв.

Вторият беглец бе на около два метра след него, но не спря, когато партньорът му падна.

Рейгън дълбоко си пое дъх, взе го на мушка и понечи да натисне спусъка, когато чу вика на Джуди:

— Залегни!

Детективът без колебание се хвърли на земята. Чу изтракването на „Узи“ и усети, че куршумите раздират въздуха на сантиметри над главата му. Той се претърколи по асфалта на паркинга и насочи револвера си в посоката на стрелбата. Първият пазач, чиито колене бяха простреляни, беше събрал сили да се довлече до оръжието си. Хлапето сниши мерника си към Рейгън, когато нов откос от автомата на Джуди изби „Узи“-то от ръцете му и го блъсна в брадичката. Главата на гангстера отскочи назад. В мига, в който шията му се оголи, Джуди я прониза с остатъка от пълнителя си.

Рейгън ѝ благодари с махване на пистолета си и после го пъкна обратно в кобура. Все още на земята, той стисна „Томпсън“-а между коленете си, зареди нов пълнител и се изправи на крака. Джуди вече бе презаредила автомата си и като го притискаше към стомаха си, тичаше към задната врата. Другият гангстер беше изчезнал вътре и детективът знаеше, че може да ги очаква група посрещачи. Надяваше се атаката на „Крипс“ да продължава — а ако съдеше по автоматичната стрелба,

това бе така — и Тайтърс, и Моргън да не са се укрепили достатъчно, за да водят война на два фронта.

Той отново опря автомата в чуканчето на китката си и се насочи към входа на магазина, когато на прага се появи Тайтърс.

На няколко места мастиленочерната му риза беше разкъсана и напоена с влажни петна. На лявата му буза като разплакано трето око зееше тъмен кръг на огнестрелна рана, от която се стичаше кръв. Рейгън не можеше да проумее как е възможно такава входна рана да не е смъртоносна, докато не видя съответстващата ѝ дупка на другата буза. С двата тъмни кръга лицето му приличаше на отвратителна, ужасно ухилена клоунска маска. Няколко от зъбите му бяха избити и до брадичката му висеше разкъсано парче от долната му устна.

Тайтърс стискаше в ръце гранатохвъргачката. Тя сочеше точно към краката на Рейгън.

„Мъртъв съм“ — помисли си той, но въпреки това направи усилие да вдигне автомата си. Разкривената усмивка на Тайтърс стана още по-широка, после увисна, когато погледна надолу към сякаш израсналата от дясната му ръка стреличка.

Встрани от него стоеше Джуди, стиснала пистолета в ръцете си.

Тайтърс нададе немощен вик и понечи да завърти оръжието си към нея, когато Рейгън долови с периферното си зрение някакво раздвижване. Блейн също го забеляза и премести цевта на гранатохвъргачката трийсет градуса назад. Детективът проследи описаната от него дъга и видя боец от „Крипс“, застанал на края на отбивката и опрял на рамото си РПГ. Преди да успее да преброи дори един удар на сърцето си, Рейгън чу ниската кашлица на гранатохвъргачката на Тайтърс, незабавно последвана от тихото изсъскване на РПГ-то. Без изобщо да се замисля, той се хвърли на земята и се претърколи. Молеше се Джуди да е имала достатъчно разум, за да направи същото.

Експлозията беше невероятна.

Ударната вълна го повдигна на трийсетина сантиметра над земята и топлината опърли откритите части на тялото му. Тежко се приземи върху ранената си дясна ръка и болката прониза тялото му с хиляди нажежени иглички. Гъст дим покри паркинга и в продължение на десет секунди не можеше да се диша. Рейгън опипа наоколо за

„Томпсън“-а, но не успя да го открие. Измъкна револвера от кобура си и напрегнато се втренчи в мрака за Тайтърс.

Горният етаж на мебелния магазин гореше. През пробитата от РПГ-то дупка в стената излизаха пламъци. Лейтенантът насочи пистолета към задната врата, но тя бе затрупана под развалините.

Сред останките нямаше и следа от Тайтърс.

Там, където беше стоял бандитът от „Крипс“, димеше огромен кратер. Асфалтът гореше, но гангстерът не се виждаше. Рейгън реши, че трябва да е носил със себе си резервни гранати. Силата на взрива не можеше да се обясни по друг начин. И в такъв случай от хлапето нямаше да остане дори толкова, че да се събере в кутийка от хапчета.

Димът се поразнесе, но откъм магазина прииждаше още. Детективът се изправи и забеляза движение близо до останките на мястото на вратата. Той видя „Томпсън“-а да лежи на земята и го взе, но откри, че не може да понася болката от балансирането на автомата в ранената си ръка и неохотно го захвърли настрани в полза на револвера.

С куцукане тръгна към задната част на магазина, сковано насочил пистолета пред себе си. Когато приближи достатъчно, Рейгън видя, че Джуди се опитва да се измъкне от голям метален контейнер за смет, но не може да се изтегли нагоре през ръба му. Той се затича да ѝ помогне, като поглеждаше през рамо за някакви следи от Тайтърс, „Кръвта“ или „Крипс“.

Лейтенантът прибра револвера в кобура и протегна ръка на Джуди. Лицето ѝ и горната част на тялото ѝ бяха в драскотини и натъртвания, но иначе изглеждаше невредима. Очевидно, ѝ бе трудно да пази равновесие и той трябваше да я хване, за да я изтегли навън. Автоматът ѝ лежеше затрупан под боклука и Рейгън го взе. Пистолетът с упойващите стрели не се виждаше.

Докато лекарката се олюляваше, стиснала главата си с ръце, Рейгън погледна към магазина. Откъм предната му част все още се чуваха отделни автоматични откоси, но от Тайтърс нямаше и следа. Джуди се приближи зад Рейгън и облегна глава на рамото му.

— Добре ли си? — попита той.

Тя не отговори.

Рейгън се завъртя и повдигна брадичката ѝ. Погледът ѝ не можеше да се фокусира. Приличаше на замаян герой от анимационен

филм, липсваха ѝ само птички и звезди, които да кръжат около главата ѝ.

— Добре ли си? — повтори той.

Джуди се намръщи. Тя запуши ушите си с длани и поклати глава, като отново загуби равновесие. Рейгън я хвана, за да не падне.

— Какво? — попита той. — Какво има?

Тя посочи към ушите си.

— Оглушала съм — отвърна лекарката. — По дяволите!

На Рейгън му се доплака. Очакваше властите да се появят вече всеки момент. Въпреки гюрултията, която бяха вдигнали из града приятелите на Джуди, нямаше начин този последен взрив да не привлече вниманието. Трябваше да се надява, че местната полиция няма достатъчно сили, за да му остане време да открие Тайтърс и да довърши работата.

Автоматичната стрелба откъм предната част на магазина като че ли беше стихнала. Нищо чудно, ако експлозията бе накарала и „Крипс“ да отстъпят. Нямаше как да разбере колко от „Кръвта“ са останали вътре, но ако щеше да прави нещо, трябваше да се размърда сега или никога.

Джуди все още се олюляваше. Беше се облегнала на контейнера, за да остане на крака. На Рейгън не му се искаше да я остави, но тя очевидно не бе в състояние да върви, още по-малко да му помага. Освен това вече беше улучила Тайтърс с една от вълшебните си упойващи стрелички. С малко късмет, това щеше да свърши работа.

Той провери пълнителя на автомата ѝ и взе още два от нея. После отиде до захвърления „Томпсън“ и ѝ го подаде, като с жестове ѝ обясни да остане на мястото си. Тя се опита да възрази и да го последва, но след като още на втората крачка падна на колене, прие, че ще се наложи да го послуша и изпълзя надалеч от горящия мебелен магазин.

Рейгън втренчи поглед в пламъците, които поглъщаха горната половина на сградата. Дървото пращеше като орехова черупка и над паркинга летяха въгленчета, които се издигаха като демони в нощното небе. РПГ-то напълно беше унищожило задния вход, но в стената бяха пробити няколко нови отвора. От пламтящия магазин се излъчваше видима топлина.

Той дълбоко си пое дъх и откри, че въздухът пари гърлото му.

Рейгън здраво стисна автомата на Джуди, огледа се за падащи останки и се втурна вътре, след като отправи наум кратка молитва.

45.

Рейгън се блъсна в проснато сред останки от шезлонг мъртво чернокожо момиче. От отворената му уста се процеждаше гъста жълтеникава течност и шията му беше извита под ужасен ъгъл. Отначало помисли течността за сперма, но после видя обгорената кутия от сладкиши в овъглените пръсти на момичето и разбра, че е просто бананов крем. Чу изпращяване, погледна нагоре и отскочи от срутилата се димяща греда. През пламъците зърна голяма дупка в тавана и реши, че момичето е седяло в стаята на втория етаж и е паднало — заедно с шезлонга, сладкиша и всичко останало — през отвора в пода, пробит от РПГ-то.

„Как е могла да яде сладкиш наред всичко това, по дяволите?“

Не размишлява дълго. Насочи право напред цевта на автомата и започна да се промъква през лабиринта от кашони и стари мебели. Пламъците още не бяха стигнали до първия етаж, но лютивият дим му пречеше да диша. Стрелбата отпред окончателно бе престанала и сега се чуваше само ревът на пожара.

Осветление идваше само от пламъците горе и Рейгън трудно напредваше през задното помещение. На няколко пъти се препъна в различни пръснати по пода боклуци: изгнили парчета от мебели, празни спринцовки и деветмилиметрови патрони, достатъчни за цял батальон.

Или поне за улична банда. Детективът рязко си пое дъх. Когато пожарът стигнеше до тук, това място щеше да полети във въздуха като Дрезден.

Продължи напред малко по-бързо.

Екот от изстрели — пистолети с малък калибър — го поведе към централното помещение на магазина. За да стигне до вратата, трябваше да се покатери през нова камара от кашони. Кракът му проби капака на един от тях и Рейгън загуби равновесие. Успя да не извика, но събори цял ред от сандъците. Той насочи оръжието към вратата в очакване да се втурне Тайтърс или някой друг гангстер, но или не го чува, или бяха прекалено заети, за да му обърнат някакво внимание.

Когато се изправи на крака, лейтенантът погледна в пробития кашон. Беше наполовина пълен с кафяви шишенца. На етикетите им бе изписано името на химическо вещество, което не можеше да произнесе и за което никога не беше чувал. Без да откъсва поглед от вратата, той развъртя капачката и предпазливо подуши течността. Миришеше на ацетон и опърли косъмчетата на носа му. Трябваше да е съставка, необходима за производството на тунел. Което означаваше, че навярно наоколо има и други химикали. Той остави шишенцето и отново погледна към пламъците.

„Забрави за Дрезден — помисли си Рейгън, — това място ще се превърне в Хирошима.“

Два изстрела откъм предната част на магазина привлякоха вниманието му. Докато се приближаваше към входа, чу още два гърмежа. Надупчената от куршуми дъбова врата, която водеше към централната част на магазина, бе леко открената и се люлееше на ръждивите си панти. От нея се носеше горещо течение. Няколко куршума бяха пронизали дебелото дърво, очертавайки неправилна линия от отвори, през които Рейгън можеше да погледне към бойното поле. Трябваше да премести глава от дупка на дупка, за да огледа цялото помещение.

Вътре беше истинска кланица.

Преброи на пода до укрепените предни прозорци осем трупа. Всички бяха обикновени бойци на „Кръвта“ и неколцина се гърчеха в локви кръв. Тъй като отвън не стреляше никой, детективът предположи, че оцелелите гангстери от „Крипс“ са си тръгнали. Нямаше как да види улицата, но през внушителните укрепления зърна мъждукаща светлина.

Единствено Тайтърс беше прав. Той обикаляше проснатите на пода тела и ги риташе. Ако тялото помръднеше, изстрелваше по два куршума в тила. Рейгън забеляза, че мъжът държи пистолета в лявата си ръка. Дясната, в която Джуди го беше улучила с упойващата стреличка, висеше неподвижно. Ръкавът бе отпорен и предлакътницата невероятно подута, като на Попай моряка, след като се е нагълтал със спанак. Тайтърс имаше още няколко огнестрелни рани и въпреки че дрехите му бяха подгизнали от кръв, това изглежда ни най-малко не го забавяше.

Някъде зад Рейгън се срути друга част от тавана и пламъците започнаха да облизват стените на задното помещение. Детективът се приготви за нападение, преди пожарът да е стигнал до мунициите и химикалите. Блейн се беше обърнал с гръб към него и Рейгън се канеше да се хвърли напред, когато другият се завъртя. Лейтенантът замръзна на място, но видя, че Тайтърс всъщност не гледа към него. Вместо това се усмихна и прати въздушна целувка на някого извън полезрението на Рейгън. Полуобърнат към вратата, той направи няколко крачки към невидимия. Детективът нямаше как да го изненада.

Рейгън притисна лице до касата на вратата, за да надникне през пролуката. Тайтърс разговаряше с Моргън. Гангстерският главатар също лежеше на пода, облеган на прекатурено легло. Беше ранен на няколко места и тежко дишаше. По брадичката му се стичаха слюнка и кръв. Гледаше нагоре към Блейн и сякаш не вярваше на очите си. Трудно можеше да се чуе нещо от пращенето на огъня, но беше ясно, че Моргън го моли за пощада. Садистичната усмивка на Тайтърс бе достатъчен отговор.

— ... не можеш... — дочу Рейгън. Не успя да долови останалото, освен нещо за „гангстери“ и „твоего момче, твоего момче“.

В отговор Блейн се изсмя — истерично, помисли си Рейгън. Толкова силно, че трябваше да сведе оръжието си. Когато дулото се отпусна към пода, детективът видя, че в очите на Моргън проблясва надежда, но бързо угасна, когато Тайтърс се наведе към него и допря цевта до слепоочието му.

Натисна спусъка три пъти.

Моргън подскочи само веднъж.

Блейн доближи уста до раната на главата му и за миг всмука кръвта, която шуртеше от мъртвото тяло. Облиза устни и се отдалечи. Отново застана с гръб към вратата и Рейгън разбра, че това е шансът му. Стисна автомата на Джуди и допря показалец до топлата извивка на спусъка. После пъкна чуканчето от китката си между вратата и касата и дълбоко си пое дъх.

Рязко отвори вратата, насочи автомата към Тайтърс и натисна спусъка.

Първият откос го улучи в кръста. Ударът го отхвърли напред и това го спаси от последвалите куршуми, докато Рейгън панически изпразваше пълнителя. Блейн се строполи на земята, изкрещя и

пистолетът изхвърча от ръката му. Детективът бързо извади празния пълнител. С дясната си ръка притисна оръжието към гърдите си и посегна с другата за нов. После с плавно движение презареди и в този момент видя, че Тайтърс започва да се търкаля по пода към един от трупите. Под убития гангстер бе затиснат „Узи“.

Въпреки всичките си рани той беше нечовешки бърз. Автоматът се озова в ръката му и се насочи към Рейгън със същата скорост, с каквато лейтенантът успя да завърти цевта на своя „Тек-9“ към него.

Рейгън натисна спусъка.

Усети как костите му се разтърсват от вибрациите.

Видя „Узи“-то да подскача в ръката на Тайтърс и във въздуха изригна тъмна кръв.

Чу какофоничното тракане на двата стрелящи автомата.

Усети мириса на собствената си скъпоценна кръв, когато оловото проби дупки в плътта му.

Куршумите го отхвърлиха назад през отворената врата. Докато залиташе през прага, чу зад себе си експлозия от взривяващите се муниции и внезапно отново се движеше напред, макар че краката му не докосваха земята. Той прелетя като на сън през цялата стая и се блъсна в стоманения капак на прозореца.

Когато се приземи на пода, Рейгън едва не загуби съзнание. Беше невероятно горещо. Няколко секунди по-късно до ума му достигна, че дрехите му горят и се претърколи по гръб, за да угаси пламъците. Продължи да се търкаля, докато просто не беше в състояние да се движи повече и се отпусна на земята.

Нямаше представа къде е оръжието му. Реши, че това е без значение, когато откри, че не може да помръдне лявата си ръка. Погледна към тялото си и видя, че ризата му е подгизнала от кръв. Можеше да диша и заключи, че поне дробовете му не са улучени. Сърцето му като че ли биеше, което също бе добър признак. Но все пак беше ранен.

Завъртя глава наляво, за да погледне към помещението. Чу, че в задната стая пропукват патрони — пламъците обгръщаха все нови кутии с боеприпаси. Гореше цялата задна част на магазина. Яркоранжеви езици плъзнаха по трупа на Морган и бързо го погълнаха. Разнесе се силна смрад на изгоряла плът.

Рейгън чу нещо да плъосва на пода. Събра сили и завъртя глава надясно. Успя едва на третия опит. Беше прекалено изтощен, прекалено изхабен, за да го порази онова, което видя.

Тайтс се влачеше към него на една ръка. Горната половина от тялото му представляваше каша от надробена плът и черно-червена течност. През гърдите му минаваше широка ивица кръв. Между зъбите си бе захапал автоматичен нож, чието обърнато навътре острие се забиваше в сгърчените му устни. Очите му бяха черни като смъртта.

— Господи — изстена Рейгън.

Той се огледа за оръжие и видя най-близкото на около пет метра от себе си. Опита се да се помръдне към него и трябваше да се засмее на тази идея. Изразходва цялата си останала енергия само за да се завърти така, че сега Тайтс се приближаваше към краката му. Успя да повдигне глава достатъчно, за да го погледне в очите. Това само даде още повече сили на кучия син.

Докато Блейн продължаваше бавно да пълзи, в задната част на магазина отекнаха още няколко експлозии. Рейгън за първи път усети болката в корема си и си каза, че най-лошото все още предстои. Като видя изражението на Тайтс, се сети за Маклийд, и се запита откъде ли ще започне да го кълца.

Веднага щом се доближи достатъчно, Блейн го сграбчи за глезена. Впи пръсти в плътта и се придърпа напред, докато успя да се качи върху краката му. Извади ножа от устата си и облиза кръвта от устните си, после я изплю в лицето на детектива. Целеше се доста добре, като се имаха предвид зейналите в двете му бузи дупки. През разкъсаната плът Рейгън можеше да види езика му.

Тайтс изфъфли нещо и вдигна ножа в ръка, насочил върха на острието към слабините на жертвата си. Рейгън се опита да се предпази, но успя само да помръдне чуканчето на китката си.

Когато ножът започна да се спуска надолу, Блейн широко се усмихна. Лейтенантът бе хипнотизиран от собственото си отражение в сребърната повърхност на острието. Стори му се, че изглежда удивително спокоен.

Първите куршуми избиха ножа от ръката на Тайтс, като отнесоха със себе си и три от пръстите му.

Вторият откос го отхвърли от Рейгън и го завъртя на пода.

В средата на магазина стоеше Греймарч с димящ АК-47 в покритите си с белези ръце. Носеше странни, не по мярка дрехи и изглеждаше по-скоро мъртъв, отколкото жив. Кичури опърлена коса стърчаха като бурени от овъгления му скалп. Синкавочервените пламъци се отразяваха в смъртно бялата му кожа и изцъклените му очи.

На Рейгън му заприлича на ангел-отмъстител.

Тайтърс отново започна да се влачи по пода, но Греймарч го обсипа с нова серия. Блейн се претърколи настрани и впи яростен поглед в него. Опита се да каже нещо, но само изкашля жълтеникавозелена слуз, която потече през дупките в бузите му.

Греймарч тихо закуцука към проснатия на пода Тайтърс и застана точно до него. Тайтърс се приповдигна на лявата си ръка и успя да отметне глава назад, за да погледне нагоре към Калвин.

— Ффрлет ффси — изфъфли той. От бузите му потече още тъмна течност.

— Аха — дрезгаво рече Греймарч. — Проклет да си ти. До смъртта и след нея.

Той отстъпи назад и насочи автомата към челото му.

Натисна спусъка и изпразни пълнителя.

Презареди го и отново го изпразни.

Третия път Тайтърс вече нямаше глава и затова изпразни оръжието в останките от тялото му.

После се отдалечи, без да поглежда към трупа и зареди нов пълнител, докато се приближаваше към Рейгън. Ченгето с широка усмивка вдигна глава към него.

— Божичко, о, божичко — изхриптя Рейгън. — Ще те впиша в списъка си с подаръци за Коледа.

Греймарч не се усмихваше.

— Ти ме заряза, боклук такъв — отвърна той.

— А? — сепна се детективът. Радостта му започна да угасва. — Какво искаш да кажеш?

— Остави ме да вися там. Заряза ме в лайната.

Рейгън се опита да разчете изражението му и не видя в него нищо човешко. Всъщност, абсолютно нищо.

— Помислих си, че си мъртъв — каза той. Знаеше, че това е губене на време.

— Заряза ме — повтори Греймарч. Той вдигна автомата и го насочи към Рейгън.

— Мамка му — изпъшка ченгето.

Стреличката улучи Калвин в дясното око, преди да успее да натисне спусъка. Куршумите издълбаха бразда в пода до главата на детектива и по тила му се посипаха парченца линолеум.

Греймарч изпусна автомата и се хвана за лицето, като надаваше яростни крясъци. Десетсантиметровата упойваща стреличка се бе забила точно в меката тъкан на зеницата му. Навън стърчеше само опашката ѝ.

Джуди със залитане се провря през една от дупките във фасадата на магазина, сковано стиснала с две ръце пистолета. Очевидно беше забравила, че може да изстрелва само по един заряд.

— О, миличка — извика Рейгън. — Ела при дядо Коледа.

Греймарч се стовари на пода. Тялото му се разтърсваше в конвулсии. На лейтенанта му се стори, че плътта около окото се издува и свива. Калвин мъчително крещеше, докато се въргаляше по земята.

Джуди се насочи към един от захвърлените „Узи“-та. Все още изглеждаше малко нестабилна. Тя провери пълнителя и бавно се приближи до Греймарч. Гърчовете му бяха престанали, но продължаваше да надава пронизителни писъци. Лекарката го възседна и заби цевта в отворената му уста.

— Прости ми — каза тя. — Зная какво правя.

Дори не мигна, когато натисна спусъка. На Рейгън му се стори, че Греймарч не спира да се гърчи, докато жената не изпразни целия пълнител. Джуди хвърли автомата настрана. Тя дълго гледа трупа и Рейгън бе сигурен, че я чува да изхълцва, преди да се изправи.

Огънят беше на по-малко от четири метра от тях, когато Джуди се наведе, за да го прегледа. Той се опита да ѝ се усмихне, но откри, че мускулите му не реагират.

Лекарката разкъса ризата му, за да види раната на корема му. Рейгън се помъчи да разчете изражението ѝ и не успя. Вече бе превключила на медицински режим.

Стана му много студено и той обърна лице към ревящите пламъци. Не знаеше дали е успял, но внезапно се почувства по-добре.

Чу далечен звук, който можеше да е сирена.

Или навярно райска музика.

46.

Рейгън излезе на верандата, за да запали цигара. Леко ръмеше, но вятърът беше топъл и облаците, които се носеха откъм океана, дори на места се бяха разкъсали. Той погледна надолу към калния склон на крайбрежната магистрала и видя кървавочервен джаг, обърнат в погрешната посока във водещите на юг платна край „Гладстоунс“. Автомобилите пъплека и в двете посоки и лосанджелиските шофьори както обикновено изпадаха в паника от дъждовното време.

Рейгън погледна над каньона към опустошеното имение на Тайтърс. Беше изгоряло. Най-вероятно Блейн го беше запалил, преди да отстъпи в Сайми вали. Или пък някой от приятелчетата му след това. Джуди смяташе, че са останали още неколцина. След смъртта на Тайтърс те не бяха сериозен проблем, според нея. Рейгън не беше сигурен, но нямаше желание да спори.

Бяха се нанесли в тази къща, защото имаше изглед към предишната бърлога на Тайтърс. Принадлежеше на член от „тайния кръг“ на Джуди, макар че Рейгън все още не го познаваше, а лекарката отказваше да говори за него. Детективът дръпна от цигарата.

Имаше вкус на говна.

Въпреки това я изпуши.

Коремът адски го сърбеше. Беше решен да не се чеше, тъй като така само влошаваше положението. Направи компромис, като потърка мястото с чукачето на китката си. Това не облекчи сърбежа, но го накара да се почувства малко по-добре. Също като цигарата.

Джуди вече го бе предупредила, че ще има промени и че ще са непредсказуеми.

— Карамелизирани пуканки — отвърна тя, когато ѝ каза за цигарите.

— А? — попита той.

— Повече от всичко на света обичах карамелизирани пуканки. Напълвах си една огромна стара купа пуканки със захаросани фъстъци и гледах някой съзлив филм. Сега ми се струва, че имат вкус на стар картон.

— Ами че те винаги са си имали вкус на стар картон — каза Рейгън. — Просто е паднало булото от очите ти. И изобщо как е възможно разумен човек да сравнява карамела с никотина?

Но сега смяташе, че е била права. „Непредсказуеми“ — отново си помисли той. Е, това отлично обобщаваше всичко.

Стъклената врата зад него се отвори и Арсенио излезе на верандата. Той погледна към дъжда, намръщи се и скръсти ръце на гърдите. Момчето беше отслабнало още повече. Имаше измъчен вид. Погледът на Рейгън отново се плъзна към голямата цицина на главата му. Когато го беше открил в колата през нощта на последната атака, Греймарч го бе ударил с дръжката на пистолета си. Арсенио имаше късмет, че Греймарч не го е убил на място, като се имаше предвид психическото му състояние. И все пак, мислеше си детективът, Арсенио вече не приличаше на момче. Още едно нещо, което му беше отнето.

— Да имаш някой фас? — попита Арсенио.

— Още си много малък да пушиш — отвърна Рейгън.

— Вече не — сякаш прочело мислите му, възрази хлапето.

Детективът му подхвърли пакета и Арсенио запали от неговата цигара. Когато си дръпна, той се закашля и се усмихна в опит да го скрие.

Рейгън го наблюдаваше и чакаше. Арсенио се преструваше, че гледа към океана, но очите му постоянно се насочваха към него. Накрая за последен път дръпна от полудопушеното марлборо, отново се закашля и хвърли угарката от терасата.

— Какво? — попита той.

— Това е моят въпрос — рече Рейгън.

— Нищо.

— Казвай.

— Ти как мислиш?

— Нищо не мисля — отвърна детективът, — затова те питам.

— Не иска да приказва с мен — въздъхна Арсенио.

— Изобщо ли?

Момчето поклати глава.

— Само ме погледа за минута, после си влезе вкъщи. Вдигна слушалката и телефонира в полицията. Можеш ли да повярваш? Да ме изпорти собствената ми баба.

Рейгън се опита да си представи строгата старица. Вярваше, естествено.

— Съжалявам — каза той.

Арсенио кимна.

— За всичко, Арсенио... за всичко.

Момчето погледна към ченгето. При други обстоятелства може би щеше да се засмее на неспокойното извинително изражение, което не подходеше на лицето му.

Но просто не му се смееше.

— Поне Моргън е мъртъв — каза той. — Поне това!

На Рейгън му се искаше да каже още нещо, но не знаеше какво. Понечи да опита, когато усети, че болката пронизва стомаха му. Олюля се и трябваше да се хване за парапета, за да не падне. Арсенио се втурна да му помогне и го заведе до влажния сгъваем стол.

Нов спазъм разкъса стомаха му и той се преви. Изкашля някаква зеленикавосива хрчка и я изплю на терасата. Гледката — и миризмата — накара Арсенио да свие устни, но продължи да придържа детектива.

Пристъпът отмина и Рейгън успя да седне. Лицето му пребледня и отново му стана студено.

— Добре ли си? — попита момчето. То гледаше назад през стъклени врати и търсеше Джуди.

— Нищо ми няма — отвърна Рейгън.

Вледеняването изчезна също толкова бързо, колкото се бе появило. Той потупа ръката на Арсенио на рамото си. Дланта му беше студена като леден блок.

— Всеки плаща своята цена — каза момчето.

Рейгън кимна.

Все още дишаше тежко, но дъждът се бе превърнал във фина мъгла. Над плажа дори се показваше слънце, макар че магистралата долу продължаваше да е задръстена.

— Как казваш, че й било името? На леля ти в Чикаго? — попита детективът.

— Тя не ми е истинска леля.

— Нали така ми каза?

— Да. Отговори ми, че можело да остана при тях. Обясних й, че съм имал проблеми, но тя не ме разпитва повече.

— Искаш ли да го направиш?

— Имам ли друг избор?

Рейгън поклати глава.

— Поне аз не виждам такъв. Тук имаш цяла камара заповеди за арест.

— Никога няма да мога да се освободя от тях, нали?

— Не — отвърна детективът. — Освен ако не успее да се върна.

— Има ли някакъв шанс?

— Не зная — каза Рейгън. — Чисто и просто не зная.

Най-после беше разговарял с Донатели, но това не реши нищо. Не можеше да отговори на всички въпроси на капитана и все още не бе готов да се срещне с него. Донатели му каза, че е издадена заповед за ареста му, но Рейгън не спомена това на Арсенио. Самият той не знаеше какво ще прави.

Първо трябваше да уреди други неща. Неща, с които щеше да му се наложи да свикне.

Сякаш по даден знак нов спазъм сгърчи вътрешностите му. Този път повърна много слюз и високо изпъшка, когато се разтърси от тръпки. Арсенио се опита да го потупа по гърба, но Рейгън го отблъсна. Успя да се изправи на стола си едва две-три минути по-късно. Слънцето беше изчезнало и дъждът отново се усилваше.

— Най-добре да вляза вътре — изхриптя детективът.

Арсенио му помогна да се изправи и отвори плъзгащата се врата пред Рейгън, който внимателно закрачи по килима в дневната.

— Да ти помогна ли? — попита момчето.

Рейгън отрицателно махна с ръка и поклати глава.

— По-късно пак ще поговорим — каза той.

— По-късно — въздъхна Арсенио. Той бавно го последва към кухнята и сподави желанието си да потръпне. После слезе на долния етаж и се насочи към широкоекранния телевизор в кабинета. Не искаше да е наоколо, когато се хранят.

Джуди очакваше Рейгън в кухнята. Всъщност това беше сервизно помещение, превърнато в импровизирана лаборатория с хладилник до едната стена и медицинско оборудване в ъгъла. След престрелката тя се бе погрижила за раните му.

Джуди прие лекарското си изражение и успя да не сбърчи лице при вида на Рейгън. Искеше ѝ се да му помогне да пресече стаята, но знаеше, че той предпочита да го направи сам. Беше упорито копеле.

— Отдавна е време — каза тя, докато детективът се настаняваше на количката.

— Зная — отвърна той.

— Няма никаква полза да се съпротивляваш. Това няма да направи нещата нито по-добри, нито по-лоши.

Той вдигна измъчен поглед към нея.

— Не мога по друг начин.

Джуди понечи да възрази, после се отказа. „Всяко нещо с времето си“ — помисли си тя.

Отиде до хладилника и извади от лавиците на вратата две ампули кръв. Вкара едната в своята спринцовка, после другата в тази на Рейгън. Златистите опаковки тунел вече бяха на мястото си.

Нов остър спазъм накара Рейгън да простене, но бързо отмина. Тя му подаде спринцовката, но той не я взе и се опита да избегне погледа ѝ. Разкопча ризата си и докосна изпъкналите тумори под пъпа си върху възрозовите огнестрелни рани.

— Само да имаше някакъв друг начин — каза Джуди.

Той кимна.

— Раните бяха прекалено тежки. Без лекарството щеше да си мъртъв.

— Зная — промълви Рейгън.

— Това ли предпочиташ? — попита тя.

Детективът не отговори. Протегна ръка за спринцовката и лекарката му я подаде. Той се втренчи в цветовете ѝ.

— Кръв и пикня — каза Рейгън.

— Какво значи това?

— Моите училищни цветове. Червено и златно. Кръв и пикня.

— Това трябва да е добро предзнаменование — рече Джуди.

Рейгън изсумтя.

— Трябва — усмихна се той.

И започнаха да се хранят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.